

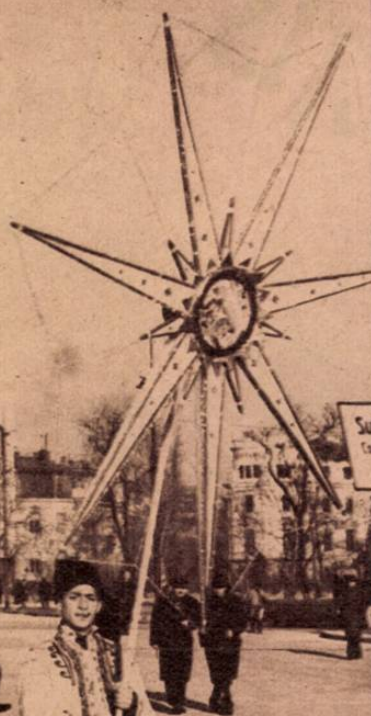
COLECTIA

M. S. REGELE STRÂNGE
MÂNA SERGENTULUI CARE
A ROSTIT CUVINTELE DE
URARE ÎN NUMELE
OSTAȘILOR.

file 5923
Biblioteca Universitatii Iasi
27 JUL 1944

SERBAREA DATINELOR DE CRĂCIUN IN CAPITALA

Serbarea Pomului
de Crăciun la Flo-
tila 1 Aerostație:
Moș Crăciun
coborând din
nacelă!

Concursul datinelor: în piața palatului.

D-nii general Stoi-
cescu și Comandor
Zambra la ser-
barea pomului de
Crăciun al flotei
1 Aerostație.

M. S. Regele a dăruit săracilor din jud. Ilfov
mai multe vagoane de porumb. D. Col. Nanu,
prefectul județului, a distribuit darul regesc.

D. general Paul Teodorescu, ministrul Aerului
și Marinei a participat la serbarea pomului
de Crăciun al Școalei de ofițeri de artilerie
anti-aeriană.

Cu steaua, pe Calea Victoriei.

La Cluj... M. S. Regele ascultă slujba religioasă, având la dreapta Sa pe Măria Sa Mihai, Marele Voevod de Alba Iulia iar la stânga pe d. General Ilcuș, ministrul Apărării Naționale.

747 (1940)

**M. S.
REGELE**

A SARBATORIT CRACIUNUL PRINTRE OSTAȘII SĂI...

La Someșeni. M. S. Regele sărutând Sf. Cruce.

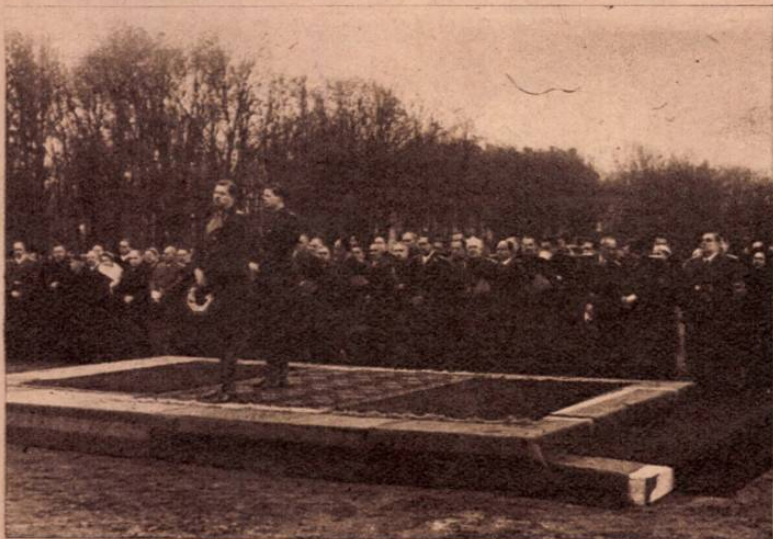
URMÂND o veche tradiție voevodală, M. S. Regele Carol II a hotărât să petreacă zilele Crăciunului în mijlocul oștilor Sale care veghează la hotare.

Primit pretutindeni cu un entuziasm de nedescris, Regele Renașterii Naționale și-a dat seama încă odată cât de mare e dragostea cu care armata răspunde sentimentelor de părintească grijă și iubire ale Șefului ei Suprem.

Dar nu numai ostașii, ci întreaga populație a Ardealului, fără deosebire de credință religioasă dar unită în credința către Tron și Țară a găsit în Domneasca vizită prilejul de a-și manifesta simțăminte de respectuos devotament și de nespusă iubire pentru cel ce poartă Coroana glorioasă a regilor României și față de

Trupele primesc binecuvântarea Bisericii.

M. S. Regele și Marele Voevod în timpul slujbei divine.

M. S. Regele urmat de suită se îndreaptă spre o cazarmă spre a lua masa laolaltă cu soldații.

La Cercul Militar din Cluj, M. S. Regele a rostit un înălțător discurs răspunzând cuvintelor de bun sosît ce l-au fost adresate.

Augustul Său fiu, Măria Sa Marele Voevod Mihai. Dela cel mai înalt demnitar și până la săteanul cătunului depărtat, dela General și până la soldat, toată suflarea Ardealului a mărturisit din adâncul inimei, credința în Regele destinele noastre. Și în timp ce Suveranul însenina sufletele soldaților Săi cari străjuesc în

Moș Crăciun printre ostași.

M. S. Regele închină în sănătatea ostașilor. În dreapta: Măria Sa Marele Voevod Mihai și d. Ernest Urdărianu ministrul Palatului. În stânga: d-nii. generali Ilcuș și Vârtejeanu.

Ardeal, d. Consilier Regal Gheorghe Tătărăscu, primul ministru al țării a adus urările Majestății Sale ostașilor din Basarabia, iar ceilalți miniștri au purtat cuvântul regal pretutindeni unde oștirea străjuește hotarele veșnice ale Patriei.

Președintele Consiliului de miniștri având în jurul său pe D-nii General Țenescu, Șeful Marelui Stat Major, generali Ilasievici și Cornicioiu luând masa cu soldații.

Primul ministru și șefii militari ce-l însoțesc, asistă la desvelirea bustului lui Ștefan cel Mare, la Cetatea Albă.

La Cetatea Albă, d. Consilier Regal Gh. Tătărașcu primul ministru al țării, împarte ostașilor daruri de Crăciun.

Pasta de dinți Chlorodont conține o sare,

care la întrebuintarea pastei produce oxigen. Aceasta stimulează secrețiunea în cavitatea bucală și face astfel pe cale naturală curățirea și protejarea dinților

Pasta de dinți Chlorodont

Așa trebuie
să fie?

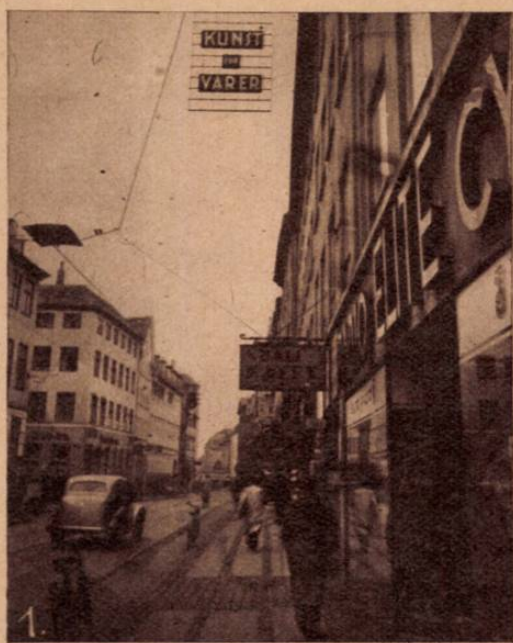

Nu! Nimeni nu trebuie să fie gras, îngrășatul îmbătrânește. Există de zeci de ani un mijloc ideal pentru slăbire și menținerea siluetei

Tabletele de slăbire Kissingen

compuse din sarea naturală a renumitelor Băi Kissingen
BOXBERGER KISSINGEN

În cutii originale ambalate în celofan

UN TABLOU = 100 OUĂ, SAU 5 KILOGRAME UNT, SAU... UN COSTUM

In fața crizei financiare
care bântuie actualmente
lumea, arta i artiștii
încearcă să se adapteze

toate acestea e totuși real,
fiindcă în Danemarca s'a rea-
lizat apropierea între creația
de geniu și prozaica meserie
a comerțului.

Pe una din străzile principale ale
Copenhagei a apărut recent o
firmă pe care se poate citi:

ARTĂ CONTRA MARFĂ. Într-o
încăpătoare și bine luminată
sală de expoziție se pot vedea crea-
țiile cele mai de seamă ale bunilor
pictori danezi, opere ce urmează
să fie apreciate în tot ce poate fi
mai puțin artistic.

Amatorii de artă nu sunt rafinații
de altă dată, ci oameni de bun
simț, practici, cari vor să-și înfrun-
tă existența lipsită de poezie,
dând în schimb din realitățile atât
de necesare — din care au de prisos
— slujitorilor muzelor.

Sistemul de comerț este ce-i drept
izvorât din mentalitatea epocii de
piatră. Lucrul acesta n'are însă im-
portanță, căci și niște intestine de-
licate de artist chiorăe când sunt,
goale.

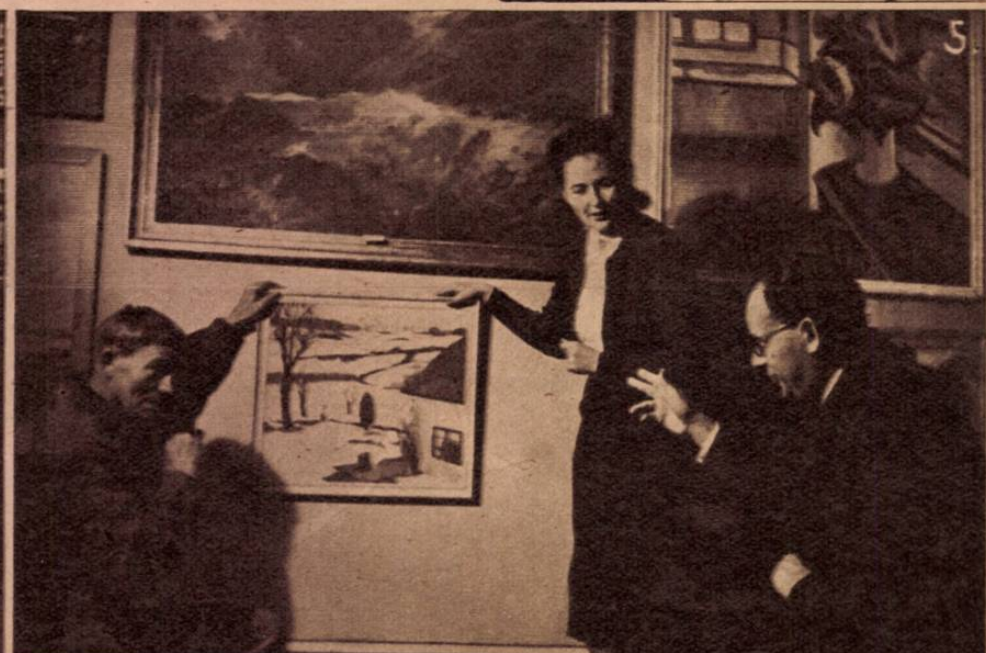
C.

SOLUȚIA pe care au găsit-o mai
mulți artiști danezi spre a scăpa
din ghiarele crizei care bântuie
actualmente țara lor, nu este nouă.
Adevărul este că de secole încoace
nimeni nu s'a mai gândit să vândă
lucrări de artă, nu pe bani, ci pe
alimente, haine sau în fine orice ar
fi trebuit într-o gospodărie.
Nu știu dacă prin meleagurile răco-
roase ale Danemarcei se obicinuește
tocmeala, ca pe fericitele maluri ale
Dâmboviței. Imi închipui însă cum
s'ar petrece scena între un pictor de
flori și un măcelar amator de artă.
— Cât cereți domnule pictor pe
trandafirii aceștia?
— 5 kilograme de untură de porc,
niște „trandafiri” proaspeți dar nu
cu prea mult usturoi, o fleică, niște
caltaboși...
— Imi pare rău, dar e prea mult.
Fără caltaboși, dacă vreți...
— Vai de mine, se poate? Nu merită
trandafirii mei măcar trei kilograme
de caltaboși...
Nu știm de ce, dar dialogul acesta
ni se pare grotesc și strident. Cu

1. Aci se vinde **ARTĂ CONTRA MARFĂ.**
Spiritul practic al danezilor a mai
găsit o soluție crizei.
2. Pictorul Hjalmar Soerensen prezintă
directoarei Institutului, ultima sa crea-
ție. Are nevoie de haine de iarnă...
3. Cumpărătorul a fost găsit în persoana
unui cunoscut croitor din Copenhaga.
Artista pare să fie tot atât de mul-
tămit ca și cumpărătorul.
4. Și cum prima afacere a mers bine...
Hjalmar Soerensen l-a adus și pe co-
legul său Harry Loevensfold la Institut.

De data aceasta cumpărătorul e bă-
canul Schulze, care se arată a fi un
adevărat mecenat.

5. Iată un client pretențios... căci știe
cât va plăti...
6. Peisagista Kirsten Jensenius lucrează
de zor...
7. ... Căci a avut nevoie de un abonament
pe trei luni la brutăria H. P. Nielsen.
Pâinea ei, a soțului și a copilului, este
asigurată.
8. ... Și munca lui se transformă în haine
pentru întreaga familie.

INVENȚII MODERNE CARI DĂINUESC DIN TIMPUL RENAȘTERII ITALIENE

LEONARDO DA VINCI, UN PREMERGĂTOR AL INVENTATORILOR ARMELOR RĂZBOIULUI DE ASTĂZI

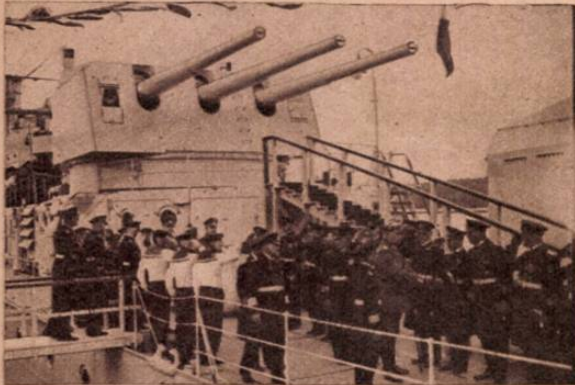
INVENȚIILE moderne nu sunt chiar atât de noi pe cât s'ar părea. Multe dintre armele întrebuițate în actualul cataclism au fost concepute cu secole înainte, de cea mai strălucită minte a Renașterii italiene, Leonardo da Vinci, inventator, pictor, scriitor, într'un cuvânt un geniu multilateral.

Poate ar fi necesar, ca să puteți înțelege activitatea lui Leonardo da Vinci, ca să cunoașteți condițiile de trai depe acea vreme. Italia era împărțită în nenumărate ducate și principate, șeful fiecărui stat fiind un autocrat,

adică stăpân, pe viața și pe moartea supușilor săi. Pictorii și scriitorii italieni, în măsura în care nu erau monahi, trebuiau să se atașeze de una din curțile ducale, spre a putea rezista. Lucrul acesta avea un avantaj, deoarece nemai având griile imediate ale existenței, puteau crea, în toată liniștea. Leonardo da Vinci a venit la curtea din Milano, a ducelui Lodovico Moro și a fost angajat de acesta în calitate de inginer. Cum diferitele ducate erau în permanentă luptă între ele, necesitatea inginerilor, cari inventau mijloace noi de apărare și atac, era mare. Leonardo da Vinci trecea și pe vremea lui drept unul dintre cei mai fecunzi inventatori. În scrisoarea prin care-și oferă serviciile sale lui Lodovico Moro, Leonardo da Vinci promite că va realiza „arme de atac”, „aruncătoare de foc”, „bombarde”, „mortare”, „punți mobile” și alte asemenea instrumente, de cea mai mare eficacitate. „Și după împrejurări, voi mai inventa tot felul de aparate destinate ofensivei și apărării”. Leonardo da Vinci avea să-și fie complet făgăduiala.

TUNURI CU ȚEVI MULTIPLE

Uzinele moderne de armament au dat la iveală, de curând, un nou tun antiaerian, care are caracteristica de a avea țevi multiple. În felul acesta, aparatul dușman prins în vizorul tunului, este înconjurat de o pânză de foc, din care cu greu mai poate scăpa.

Tun cu țevi multiple,
la bordul unui vas de
război.

Tunul, cu țevi multiple,
al lui da Vinci.

Leonardo da Vinci.

Noua invenție nu este atât de nouă, căci Leonardo da Vinci inventase tunul cu țevi multiple și l-a și pus în practică. Dar nu numai atât, nu trebuie să uităm că artileria era pe vremea aceea, la începuturile ei, fiind utilizată pe câmpiile de luptă, pentru prima dată, de venețieni.

Armele se întorceau adesea împotriva stăpânilor, deoarece erau cu totul neperfectionate. Leonardo da Vinci a fost acela care a imaginat un sistem de aprindere a pulberii, dela distanță, prin acționarea unui cocoș cu cremene. Lucrul acesta a fost de cea mai mare însemnătate pentru evoluția armelor de foc. Cum fabricarea pulberii întâmpina greutăți nemaipomenite, Leonardo da Vinci a inventat un tun, care proiecta mitraliile, cu ajutorul vaporilor de apă, comprimați. În felul acesta, mașina cu vaporii, care a fost lansată de Watt, a fost de fapt o invenție a lui Leonardo da Vinci.

CARELE ARMATE

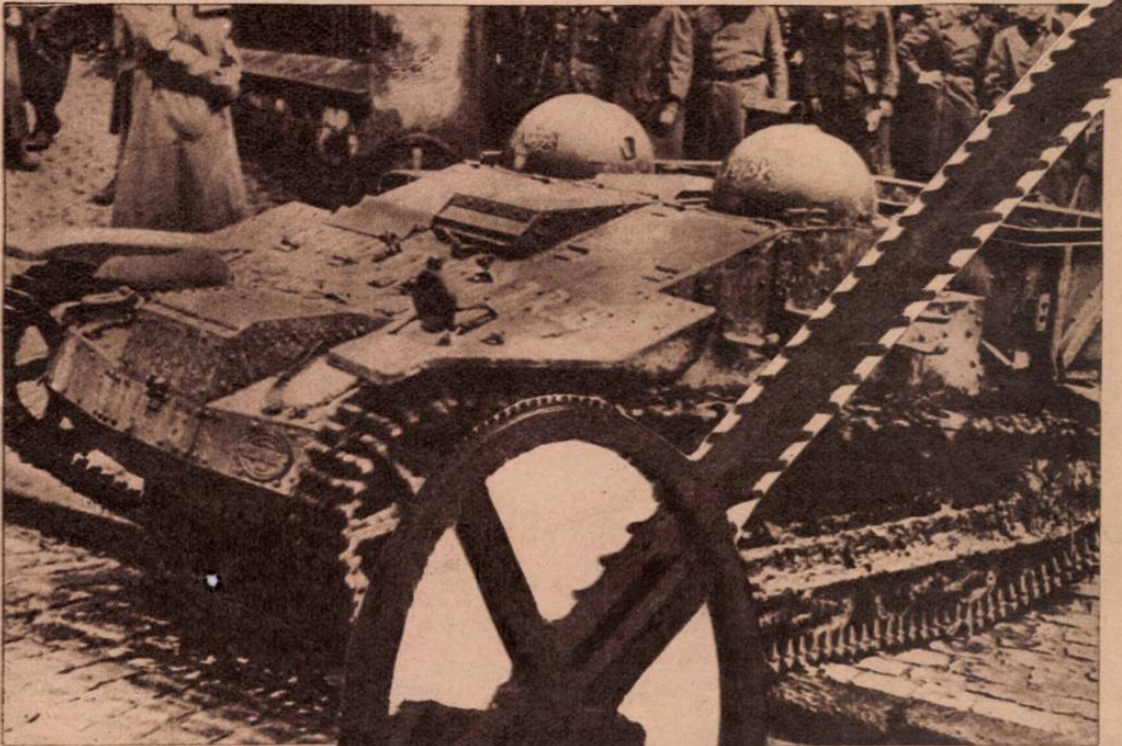
Invenția tunului cu țevi multiple este întrebuițată astăzi în bateriile antiaeriene și cele depe bordul navelor de război. Dar nici carele înarmate, care după părerea unora, constituie o „fală” a timpurilor moderne, nu sunt datorite epocii noastre.

Într-o scrisoare adresată ducelui Lodovico Moro, Leonardo da Vinci îi făgăduiește că va construi care de luptă, perfect închise și inatacabile, care vor pătrunde până'n rândurile dușmane, secerând adversarii cu focuri de artilerie. Infanteria va putea înainta la adăpostul acestor care, fără a fi expusă. Voia, prin urmare, să realizeze, nimic mai puțin decât tancurile de astăzi, evident cu mijloacele tehnice de atunci.

În ceea ce privește punerea în mișcare a acestor care, genialul inginer imaginase un sistem de arcuri, atrăgând însă atenția că s'ar putea face acest lucru și cu vaporii de apă sau utilizându-se o altă energie. Iată, prin urmare, c'a avut intuiția automobilului, acum 450 de ani. Dar ceea ce l-a preocupat în cel mai înalt grad pe Leonardo da Vinci a fost aviația. A imaginat nenumărate aparate, a studiat zborul păsărilor, și a găsit soluții cu adevărat geniale. Dealtfel, Leonardo da Vinci este considerat părintele aviației moderne.

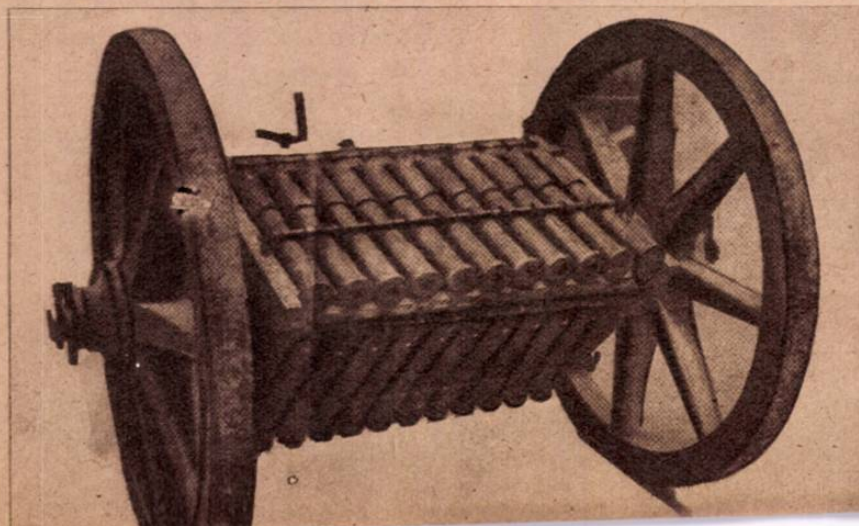
Aparatele inventate de el le-a numit „mașini de sburat” și erau puse în mișcare de forța mușchilor ariilor respective. Unul din aceste aparate avea aripi de 24 metri anvergură. Aripile acestea erau puse în mișcare cu ajutorul brațelor și unor pedale, acționate de picioare. Dar ce este mai interesant, e că Leonardo da Vinci, dându-și seama că forța omenească este insuficientă pentru a menține în aer un aparat mai greu decât elementul în care avea să plutească, a notat în observațiile sale, necesitatea ca mașinile de sburat să se înșurubeze, cu ajutorul unor elice, roțite cu viteză, în aer.

Parașutele sunt tot o invenție a lui Leonardo da Vinci. Iată, prin urmare, că un om al Renașterii italiene a prevăzut, cu aproape cinci secole înainte, invenții care constituie fala epocii noastre.

Tancul a fost inventat de
Leonardo da Vinci.

Model de scară mobilă,
inventată de genialul inginer,
pentru a fi folosită la
atacurile cetăților.

A PRIMIT TRONUL IMPERIAL DIN PLICTISEALĂ...

PU-41

KOKOURUKAI, unul din elementele cele mai însemnate ale vieții nipone, nu este nici un serviciu de spionaj, ca cel al Mikadoului, nici o organizație religioasă. Este numai o organizație naționalistă, un fel de franc-masonerie patriotică, a cărei doctrină se poate rezuma în câteva cuvinte: „Japonia trebuie să fie în fruntea popoarelor asiatice pentru că este țara cea mai civilizată și cea mai activă din acest continent”. Insigna lui Kokourukai reprezintă răsăritul soarelui care domină întreaga Asie. Ea cuprinde 60.000 de „inițiați superiori”, oameni ce sunt destinați morții și mai multe mii de membrii recrutați din toate straturile sociale. În 1901, Utsida și Toyama reușesc să grupeze toate asociațiile naționaliste formând astfel Kokourukai-ul.

DEASUPRA DRAGOSTEI

Ce înseamnă acest titlu de Kokourukai? Traducerea lui este „deasupra dragostei”. Nu trebuie să înțelegem prin aceasta, credință nelimitată în măreția patriei, ci perseverența scopului de urmat: ocuparea de către Japonia a regiunii fluviului care separă China de Rusia și instalarea Japonezilor în provincia Transbaikalia.

Puțin timp după fondarea asociației, Utsida muri, și Toyama, un simplu pepinier, știu să unească pe compatrioții săi putând astfel să continue opera începută. În scurt timp ajunseseră o mare onoare să te numeri printre credincioșii lui Toyama.

Kokourukai jucă un rol decisiv în războiul în contra Rusiei din 1905, hotărî Japonia să treacă de partea aliaților în 1914 și urmă totdeauna o politică de apropiere de Franța și Anglia, dar mai ales de Franța a cărei cultură și civilizație este mult apreciată de Toyama.

În ultimul timp Kokourukai izbuti să provoace distrugerea pactului antikomintern și să obțină înlocuirea Președintelui Hiranuma cu Generalul Abe, prieten credincios al Franței și mare admirator al strategiei militare franceze.

CUM SE CREAȚĂ UN ÎMPĂRAT

Când Japonezii ocupară Mandchouko-ul vrură totuși să nu încalce

tradiția. Doriau să facă un stat independent sub controlul lor. Le era însă imposibil să. instaleze la președinția noului stat, un om care să nu fie chinez.

Căutără mult timp vreun rezultat, până în cele din urmă Toyama propuse pe Henri Pouyi Acesta — pe adevăratul nume Pu-ji — fusese ultimul împărat chinez.

La vârsta de șase ani, în 1924, trebui să părăsească țara și trenul său, fiind gonit de revoluție. Crescu la Tien-Tsin unde căpătă o educație englezească. În epoca în care oamenii credincioși asociației Kokourukai vrură să-l utilizeze, el ducea o viață pe jumătate europeană pe jumătate asiatică.

Conducea singur automobilul său, fuma țigarete englezești și se îmbrăca la Londra. Avea însă două favorite chinezoaice, mai mulți favoriți, o maimuță care nu-l părăsea nici odată și un câine care era dresat special pentru el.

Ducea o existență liniștită rezervată exclusiv plăcerilor.

Intermediarii Japonezilor se prezentară la Pu-ji pentru al convinge să accepte președinția noului republici. Acesta refuză însă. Dar nici Japonezii nu se lăsau mai prejos, ei hotărâseră să instaleze în capul Mandchouko-ului pe acest tânăr chinez. Hotărâră, în fața refuzului său, să-l „kidnapeze”.

Într-o seară o trupă de briganzi invadară în Concesiunea Franceză, locul unde Pu-ji se

refugiase. Trupele regulate chineze ajutate de forțele internaționale siliră, după o scurtă luptă, pe cotropitori să se retragă.

A doua zi se observă însă că tânărul prinț fusese răpit.

Noaptea, în timpul luptelor, mai mulți ofițeri niponi, fără îndoială membrii ai Kokourukai-ului, intrară în casa lui Pouyi și, sub amenințarea revolverelor, îl răpiră împreună cu cele două concubine ale sale, cu maimuța și cu câinele.

Îl imbarcară într-o barcă-automobil care scoborând fluviul Pei-he ajunse la un torpilor care-l duse până la Dairen, iar de-acolo cu trenul la Mukden.

Totuși Pu-ji refuza să fie împăratul noului cuceriri nipone. Atunci el fu închis în castelul imperial, apoi readus la Dairen. Așteptând decizia sa, Japonezii numiră un guvernator al Mandchouko-ului, un negustor bogat cu numele de Tsang. Dar conducerea efectivă o avea, Kanai, japonez de origină, care numia funcționarii și care organiză o armată națională încastrată de ofițeri japonezi.

ÎMPĂRAT DIN PLICTISEALĂ

În 1934, Pu-ji, desgustat de viața sa și de lipsa celor două chinezoaice, hotărî să accepte.

Serbările încoronării sale fură grandioase. Delegați din toate țările lumii au participat la aceste serbări.

Sunt însă și alte fapte cari dovedesc că Toyama și oamenii săi știu să forțeze destinul și să procedeze cu eleganță.

În Ianuarie 1936, când Japonezii revendicau drepturile asupra Mongoliei interioare, ei se izbiră mai ales de rezistența a patru prinți mongoli.

Unul din ei, The Wang, se lăsă însă repede convins, ceilalți nu cedară însă. Japonezii le acordară nouă luni de zile pentru a-și schimba atitudinea.

În Octombrie, după refuzul lor, toți trei dispărură, lăsând loc liber lui Wang.

Pu-ji, împăratul Mandchuriei

Primirea fastuoasă a împăratului Pu-ji cu prilejul vizitei sale la Tokio.

Comandanții forțelor armate, terestre, navale și aeriene

COMANDANȚII cari se află în fruntea armatelor, flotelor navale și aeriene ale celor trei puteri angajate în actualul războiu, deși au luat cu toții parte la operațiile de războiu din Europa și din afară, în timpul primului războiu mondial, n'au avut însă conducerea supremă. Cei douăzeci de ani trecuți dela războiul din 1914-1918 au fost suficienți ca nici unul din generalii cari au fost, atunci, în fruntea forțelor terestre și navale, să nu mai fie în fruntea conducerii războiului actual. E interesant de observat că vârsta mijlocie a majorității comandanților actuali e inferioară vârstei mijlocii a comandanților războiului trecut; de pildă, când a preluat conducerea supremă, Joffre avea 62 ani, Hindenburg 67, Cadorna 64, Marele duce Nicolai 59, Foch 66; dintre comandanții actuali generalul von Brauchitsch are 58 ani, mareșalul Goering 46, generalul Keitel 57, generalul Vuillemin, comandantul aeronauticii franceze 56 ani, șeful marinei franceze, amiralul Darlan are 58 ani; dintre englezi, generalul visconte Gort, comandantul trupelor engleze din Franța are numai 53 ani și șeful statului major, Ironside, n'are nici 60 ani. Cel mai tânăr dintre toți, pentru că n'are 50 ani, e comandantul flotei aeriene engleze, mareșalul Newall.

COMANDANȚII GERMANI

Șeful comandamentului superior al forțelor armate germane, e colonelul general *Wilhelm Keitel*. Născut la Holmscherode (Gandersheim) la 22 Septembrie 1882, a fost numit sublocotenent de artilerie în 1901. Înaintat căpitan în 1914, el a participat la primul războiu, în calitate de comandant de baterie și apoi ca ofițer de stat major, pe lângă diversele comandamente depe front. Intrat în Reichswehr în 1919, el a fost înaintat major în 1923, locotenent colonel în 1929, colonel în 1931, maior-general în 1934. Peste un an a fost numit șef al biroului forțelor armate din ministerul de războiu. Înaintat general de artilerie în 1937, el

Viconte General Gort, comandantul armatei britanice.

Generalul Vuillemin, comandantul forțelor aeriene franceze și amiralul Darlan, comandantul flotei franceze.

a fost numit în 1938 șeful comandamentului superior al forțelor armate și înaintat la gradul de colonel-general. Comandantul-șef al armatei germane e colonelul-general *Walter von Brauchitsch*. Născut la Berlin la 4 Octombrie 1881, a fost numit sublocotenent de artilerie în 1900. Căpitan în 1913, el a fost transferat la statul major, iar în timpul războiului din 1914-1918 a fost ofițer de stat major. În 1918 a fost înaintat la gradul de maior, în 1925 locotenent-colonel, în 1928 colonel ajungând în 1931 la gradul de maior-general; după un an a fost numit inspector de artilerie. Locotenent general în 1932, în 1938 a fost numit în postul de comandant al armatei și înaintat la gradul de colonel-general. Mareșalul Goering, președintele consiliului de miniștri german și al Reichstagului, ministrul aviației și comandantul aeronauticii, s'a născut la Rosenheim, la 12 Ianuarie 1893 și a fost numit sublocotenent de infanterie în 1912; a participat la marele războiu, ca aghiotant de batalion, și apoi ca aviator. Numit comandant al unei escadrile de vânătoare s'a distins în multe lupte. Demisionat la sfârșitul războiului, a fost consilier al aviației daneze și suedeze. A reintrat în armata germană la venirea noului regim, care l-a pus în fruntea aviației Reichului.

Amiralul *Erich Raeder* e comandantul marinei germane. Născut la Wandsbeck, la 24 Aprilie 1876, a intrat la 1894 la Academia navală. Căpitan de coartă în 1911, el a participat la marele războiu și a luat parte la bătălia navală dela Yutland. După războiu a fost, timp de doi ani, șeful diviziei centrale dela Marineleitung, apoi șeful biroului istoric al marinei; în 1922 a fost înaintat contra-amiral și la 1924 vice-amiral. În 1928 a fost numit șef al marinei germane, devenind amiral-general în 1936 și mare amiral în Aprilie 1939.

COMANDANȚII FORȚELOR FRANCEZE

Generalul *Maurice Gustave Gamelin*, șeful statului major, general al Apărării Naționale și comandantul-șef al armatei franceze, s'a născut la Paris la 20 Septembrie 1872.

Elev al școlii St. Cyr el a fost numit la 1 Octombrie 1893, sublocotenent de artilerie, clasificat primul între 449 elevi.

A frecventat apoi Școala superioară de războiu, obținând brevetul de ofițer de stat major la începutul războiului din 1914, și a fost atașat la biroul de operații al mareșalului Joffre, în calitate de ofițer de ordonanță. Înaintat locotenent-colonel la 1 Noembrie 1914, el a continuat să facă parte din biroul de operațiuni al Marelui Cartier general și în luna Iulie 1915 a fost numit șeful acestui birou. Colonel în 1916, el a luat comanda unei brigăzi de vânători, luând parte la bătălia de la Somme. Ajuns general de brigadă în Decembrie 1916, a luat comanda unei divizii și apoi a fost chemat de mareșalul Joffre. Când mareșalul a părăsit comanda, generalul Gamelin a fost numit șeful statului major al armatei de

(Continuare în pag. 12)

Generalul Von Keitel trecând în revistă trupele germane.

Mareșalul Goering, una din figurile reprezentative ale armatei germane.

Lordul Chatfield, noul ministru al Apărării Naționale britanice, unul dintre cei mai distinși amirali ai Angliei.

Generalissimul armatei franceze și comandantul forțelor aliate, Generalul Gamelin.

Companie turcă în repaus — dar într-o ordine perfectă.

a dat și da dovadă precum și facultatea aproape magică ce o are de a comanda și de a fi ascultat. Urăște, ca de altfel orice adevărat militar, vorba lungă, de aceea nu acordă interview-uri.

Tchakmak este mareșal de șaptesprezece ani. Faptele lui de vitejie au trecut în istorie, ba chiar au devenit legendare. El a comandat unitățile tripolitane contra Italiei în 1911 și lupta dela Vardar în 1912 pe vremea primului războiu balcanic.

Deși învingător Gouraud, mult cunoscutul general francez, omagia de multe ori pe cei care luptaseră contra francezilor la Gallipoli în 1915 și cari erau conduși de Tchakmak.

Sub comanda sa Turcii au dus lupta contra lui Nicolae Nicolaevitch.

Politica nu-l atrăgea însă. El lăsa indiferent; de aceea poate el acceptă să fie ministru de Războiu. În 1919 însă, politica de capitulare a sultanului îl dezamăgi. Demisionă și trecu în cealaltă tabără. Se aliază cu Atatürk. Acesta debarcă cu oștirile sale la Samsoun. Momentul era critic. Grecii ajunseră până la Smirna. Trebuia intervenit repede.

Kemal și Tchakmak erau însă hotărâți să alunge dușmanul din țară. Ei izbutiră.

Mitralieră antiaeriană în acțiune.

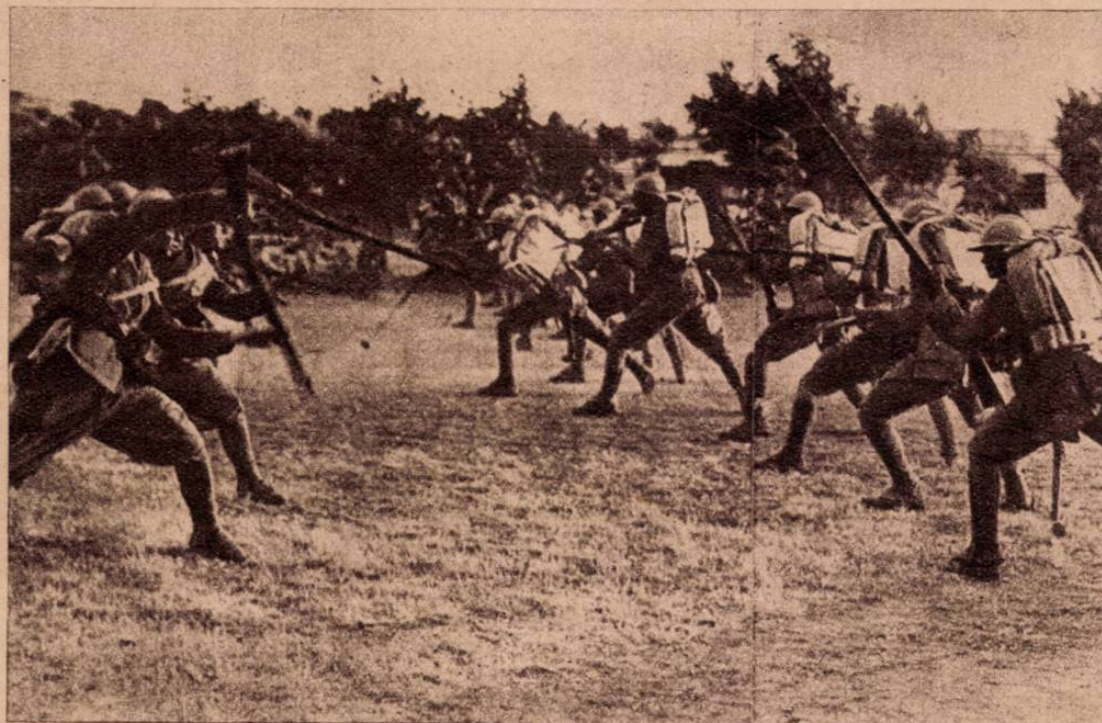
UNA din cele mai mari forțe ale Turciei moderne este că ea a fost și este condusă, în aceste timpuri de cumplite frământări europene, de oameni cu o faimă aproape legendară. Cel mai mare dintre ei a murit de curând. Amintirea lui nu este însă ștersă din memoria nimănui.

Cu drept cuvânt el a fost botezat „părintele vecinic”, căci într-adevăr prin faptele sale el a făcut din „marele bolnav al Europei” o țară înfloritoare și în continuu progres. Măreața lui operă va rămâne vecinică și aceasta cu atât mai mult cu cât urmașii lui nu se gândesc decât să continue politica sa.

La numele său glorios Ismet-Inonu a adăugat pe cel rămas celebru al orașului Inëonu, locul unde acesta a bătut de două ori oștirile cotropitoare ale grecilor cari ajunseră la două ore de Ankara.

MAREȘALUL TCHAKMAK

Forța militară a Turciei moderne este astăzi strălucit reprezentată de Mareșalul Tchakmak. Militar de carieră, i se citește pe față marea energie și forță de care

ARMATA TUCA ȘI ȘEFII SĂI CU FAIMĂ LEGENDARĂ

Kemal face atunci din Tchakmak egalul său avansându-l la gradul de mareșal.

Tot în acest an, 1922, Tchakmak ia comanda supremă a forțelor terestre aeriene și navale, devenind Șeful Statului Major. În modestul său birou, primește deseori vizita Președintelui Republicii care nu face nimic până ce nu consultă pe simbolizatorul țării și independenței turcești.

LEGENDA LUI TCHAKMAK

Legenda este nedeslăpită de marile personaje. Ea nu se va lăsa mai prejos în ceea ce privește pe Mareșalul Tchakmak. Era în timpul războiului de independență. Ceasuri dramatice pentru Turcia. Cei doi mari șefi lucrau în aceeași casă în două camere alăturate.

↑ In cantonament, toaleta de dimineață.

← Exerciții de luptă la balonet.

Kemal era în plină activitate. Refoale își făcuseră drum și primele reforme începură să se ivească. Califatul dispăruse lent dar sigur, alfabetul latin fu înlocuit în școli, fesul își trăia ultimele zile. Admirator profund al operei lui Tchakmak aprobă fără rezervă opera lui Atatürk. Totuși el nu putea uita Coranul. Într-o zi generalul american Charles Sherril făcu o vizită lui Atatürk. În timp ce vorbea, acesta avea ob-

să dese
Atunci
colorate
Ismet P
La un
El se în
deschise
— 5
rugăciun
un mic

Era pe
decisivă
O duptă
De mul
două se
țele sal
în des
— Dar

ATA CHA

neze ceva. Nu putea rămâne cu mâinile inactiv. el desenă teatrul de luptă. Pozițiile turcești fură în roșu, cele grecești în albastru, iar liniile lui Tacha, actualul Ismet İnönü, în negru. În momentul dat Kemal avu nevoie de o informație. Dreptă spre camera lui Tchakmak. Dar deabia ușa, că o și închise. — zise el oaspetelui său, Consiliul meu își face me... Și mașinalmente, Mustafa Kemal desenă fes...

ÎN TIMPUL BĂTĂLIEI DELA SAKARYA

În timpul celebrei bătălii dela Sakarya. O luptă în care avea să se decidă soarta poporului turc. Lungă și grea care ținu 21 de zile. În orașul Tchakmak care era comandantul armatei a ducea în prima linie de bătaie unde prin cuvinte îmbărbăta soldații cari pierduseră încrederea în luptă. Cine ești tu? îl întreabă într-o zi un soldat.

Ismet İnönü, președintele republicii și șef suprem al armatei.

— Eu sunt comandantul tău, răspunse acesta, eu sunt generalul Fevzi Pacha (numele său anterior).
— Un general aci, băgău soldatul, dar ce faci? Nu știi că aci suntem în prima linie?...

CUVÂNTUL „IMPOSIBIL”

Biroul Mareșalului este expresia simplității. Câteva fotografii și portretele lui Kemal Atatürk sunt toată podoaba pereților. Simplitatea este într-adevăr nota caracteristică a lui Tchakmak.

Toate dovedesc această sete de simplitate. Figura sa este majestoasă dar nu-ți impune acea distanță pe care gradul și însemnătatea acestui om i-ar acorda-o. Uniforma sa, de un cafeniu închis, nu poartă decât medalia ovală a războiului de independență. În timpul luptelor el nu purta decât o bluză de soldat. Când Mareșalul vorbește fața sa atât de energică, exprimă acea bunățate atât de caracteristică lui. Vorba sa este

simplică. Tăioasă. Curagioasă. Nu caută artificii de stil și nici nu vrea să impresioneze.

Tchakmak iubește Franța. El este un mare admirator al acestei înfloritoare civilizații franceze. Se afirmă că una din celebrele vorbe ale Mareșalului e următoarea :

„Cuvântul imposibil, nu există nici în franțuzește și nici în turcește”.

Sunt cuvinte edificatoare. Ele arată pe de o parte energia și spiritul de hotărâre al Mareșalului, dar și legătura pe care acesta o face între poporul turc și cel francez.

Noi Românii avem în Mareșalul Tchakmak un prieten credincios. Este un mare admirator al nostru. Apreciază în cel mai înalt grad redresarea pe care sub strălucita cărmuire a Majestății Sale Regele Carol al II-lea am realizat-o.

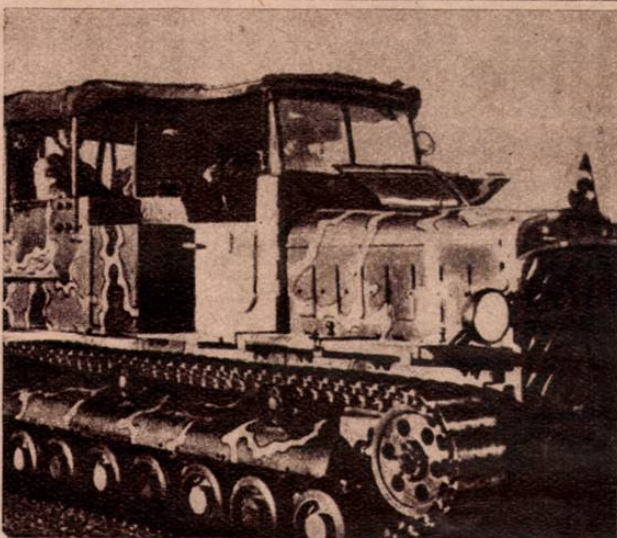
El este convins că prin forța lor mereu crescândă popoarele balcanice pot păstra neștirbită independența lor.

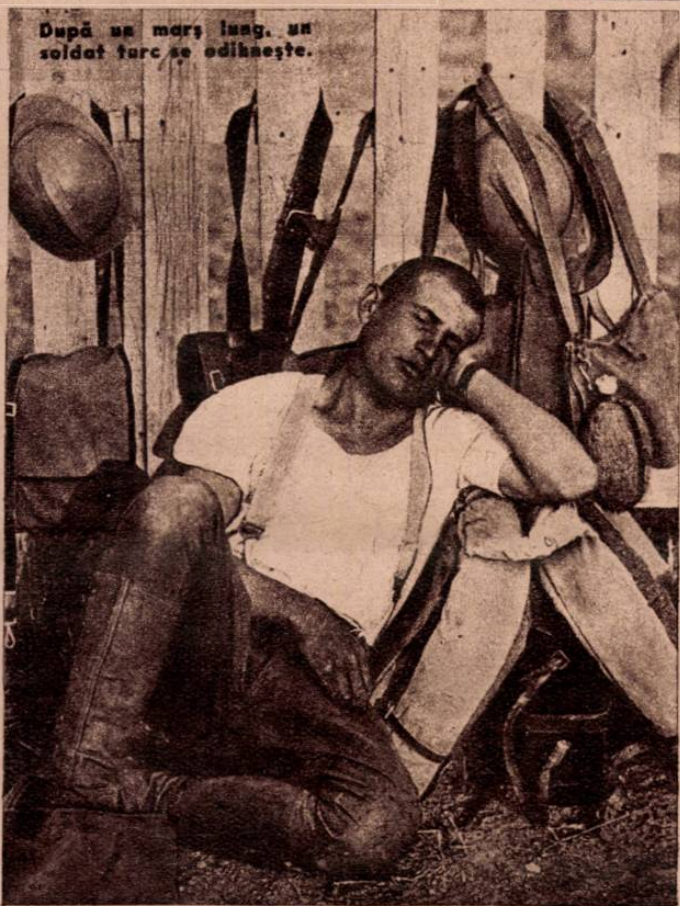
O mortieră în acțiune.

Soldații în repaus.

Tractor destinat artileriei grele.

După un marș lung, un soldat turc se odihnește.

Infanteria turcă defilând.

mele
ultate
părea
produs

ziului,
aces-
ul. Și
ească
a-și
arta

W.

iceiul

Comandanții forțelor armate, terestre, navale și aeriene

(urmare din pag. 9-a)

rezervă. Apoi a trecut în fruntea unei divizii, unde a rămas până la terminarea ostilităților. După războiu, a fost șeful misiunii militare în Brazilia (1915—1923); apoi, în Septembrie 1925 a fost trimis în Siria, unde l-a înlocuit pe generalul Sarail, în calitate de comandant general al trupelor din Orient.

În 1927 i s'a conferit rangul și prerogativele de comandant de corp de armată și în Februarie 1929 a luat comanda efectivă a Corpului XX de armată.

În Ianuarie 1930 a fost numit sub-șef al statului major al generalului Weygand, însărcinare pe care o asumă până în 1939.

În luna Iulie 1939 capătă titlul de „Comandant en chef” al forțelor armate franceze.

Generalul Gamelin e un temperament rece: metodic, calculat, tenace. Mai mult decât concepțiile îndrăznețe, el preferă pregătirea metodică și distribuirea cumpănită a mijloacelor.

Om politic priceput, scriitor de seamă, orator, el exercită o mare influență asupra colaboratorilor săi și se bucură de mare stimă în Franța.

Generalul Joseph Vuillemin e născut la Bordeaux și s'a specializat în arma artileriei; obține brevet de pilot de aviație în 1913 și comandă în timpul războiului mondial escadrile de vânătoare și de bombardament, dând dovadă de multă abilitate.

Maior în 1918, locotenent-colonel în 1925, a fost numit comandant al aviației din Algeria în 1925, colonel în Iulie 1928, a fost numit în 1932 comandant al aviației din Maroc, unde a rămas și în calitate de general de brigadă.

Întors în Franța, în 1936, în calitate de general de divizie, el ia comanda corpului I aviatic, din Paris.

Însfârșit, în Februarie 1938 a fost numit șef al statului major al aeronauticii.

Generalul Vuillemin numără 17 citări la ordinea de zi și a fost decorat de mai multe ori.

Amiralul François Darlan, șeful statului major al marinei franceze s'a născut la 7 August 1887, la Uerac. În timpul războiului mondial s'a distins în mai multe lupte la Verdun.

După războiu a avut diverse misiuni delicate în Orient și a comandat Școala de aplicație a aspiranților pentru marină.

Înaintat contraamiral în Noembrie 1929, a fost numit șef al cabinetului ministrului marinei; apoi, comandant al forțelor maritime în Algeria.

Vice-amiral în 1932, a contribuit foarte mult la dezvoltarea și organizarea celei de a doua escadre navale, iar în Septembrie 1936, a fost numit șef al statului major al marinei franceze.

COMANDANȚII ENGLEZI

În Anglia există un ministru de coordonare al apărării. Acest ministru e deținut de marele amiral, lordul Chatfeld, născut în 1874, el a devenit ofițer de marină la o vârstă foarte tânără și în 1909 era căpitan de vas.

Numeroasele și variatele misiuni îndeplinite cu succes l-au impus atenției tuturor și, în timpul războiului mondial, în calitate de comandant al vasului „Lion” și apoi al vasului „Queen Elizabeth”, el a luat parte la operațiile din Marea Nordului, la bătălia dela Yutland.

În 1919, a devenit Lord al Amiralității; în 1920 a fost ridicat la gradul de contra amiral și în 1926 vice-amiral.

A fost o vreme comandant al flotei din Atlantic și apoi din Mediterana; din 1933 până în Septembrie 1938 a fost Prim Lord al amiralității și șef al statului major al marinei.

Între Septembrie 1938 și Ianuarie 1939 a fost numit ministru pentru Coordonarea Apărării.

Generalul Sir William Edmund Ironside este șeful statului major și comandant șef al armatei. El e una din figurile cele mai caracteristice ale imperiului britanic; înalt de 1 metru 90, foarte robust, expert în toate sporturile, generalul Ironside e cunoscut de toți soldații imperiului, sub porecla de „Tiny” (micuțul). Vorbește la perfecție șapte limbi.

Întrât în artilerie la 18 ani, a devenit căpitan în 1908, maior în 1914; în timpul războiului a fost pe toate fronturile, fie în calitate de comandant de armate, fie ca ofițer de stat major.

După războiu, el a fost comandant al forțelor interaliat, la Murman (1915—1929); a avut diverse misiuni în Dominioane și colonii; între 1933 și 35 a fost Cartiermaistru în India; și din 1938, guvernatorul Gibraltarului.

La începutul actualului conflict, a fost numit șeful statului major general, în locul generalului Gort, care a fost numit comandant al trupelor britanice în Franța.

Generalul John Gort, născut la 1886, a îmbrățișat cariera militară în 1905, devenind sublocotenent în regimentul „Grenadiers Guards”. Ajuns la gradul de căpitan în 1914, el luă parte la marele războiu, debarcând în Franța cu primul contingent britanic; a fost rănit de trei ori, decorat „Victoria Cross” (medalia de aur) și a fost citat de opt ori pe ordinea de zi. A fost și aghiotant al Lordului Haig. Terminând războiul cu gradul de maior, el a fost înaintat locotenent-colonel în 1921, colonel în 1926, maior general în 35, locotenent general în 1937. În anii 1921—23 a fost profesor la Școala de războiu și apoi șeful statului major al forțelor pentru apărarea Shanghai-ului, comandantul forțelor armate din India, secretarul militar al ministrului de războiu, comandant al Școalei de războiu din Camberley.

În 1937 a fost numit șeful statului major general; în Septembrie anul trecut a preluat comanda armatelor.

Sir Dudley Pound e comandant șef al flotei britanice și șeful statului major al marinei.

Născut în 1877, a intrat în școala de marină în 1881. La începutul marelui războiu el era comandant secund pe „Saint Vincent”; înaintat căpitan de vas, în 1915, a fost numit șef de cabinet al șefului statului major.

În timpul armistițiului și al tratativelor de pace, el a fost șef al operațiilor amiralității.

Înaintat contra-amiral în 1926, el a fost sub-șef al statului major și între 1929 și 1931, comandantul escadre de crucişetoare.

Înaintat vice-amiral în 1930, el a fost o vreme șef al amiralității, pe lângă Societatea Națiunilor; apoi până la 1935, al doilea Lord al mării și până în Iulie 1939 a fost comandantul-șef al flotei din Mediterana.

Din vara anului curent, amiralul Pound ocupă cel mai înalt post în marina britanică.

Sir Cyril Louis Norton Newale e șeful aviației engleze. Încă n'are 50 de ani.

Și-a început cariera militară în armata terestră, apoi a intrat în aviație, în timpul marelui războiu și a ajuns repede comandant de brigadă al corpului de aviație.

După războiu, a fost directorul personalului din ministerul aerului, comandant al lui „Special Reserve and Auxiliary Air Force” (1923—25), directorul general al operațiilor și informațiilor, în ministerul aerului (1926—1931).

În 1935 a fost ridicat la gradul de mareșal al aerului și în 1937 la gradul de mareșal-șef.

Din 1937 e șeful statului major al aeronauticii.

Ultimele fotografii depe frontul de Vest

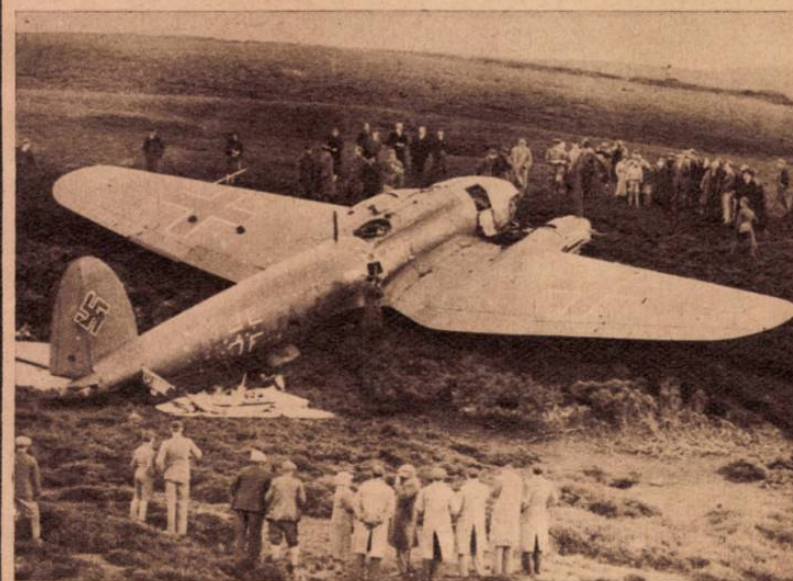
Tankuri britanice spre linia Maginot.

Un vas german care fusese atins de bombele avioanelor engleze a eșuat într'un port danez. În fotografia noastră: Înmormântarea mateloților căzuți.

Elevii Școalei navale engleze făcând exerciții de încărcare a tunurilor pe un mare cuirasat.

Un avion german de bombardament lovit de tirul artileriei antiaeriene s'a prăbușit undeva în Franța.

Amiralul Byrd se întoarce
ree sa din expediție polară.

PENTRU A TREIA OARĂ AMIRALUL BYRD PLEACĂ SĂ CUCEREASCĂ POLUL SUD

Amiralul povestește, cu
harta înainte, peripețiile
expediției sale ultime.

Amiralul Byrd este un spirit atât de pacifist încât nici nu vroia să creadă că din nou oamenii s'au încăierat, că din nou valuri de sânge curg, că din nou civilizația este amenințată în existența ei.

Nu putea citi jurnalele căci nu găsea decât povestiri de lupte, nu asculta radio-ul căci nu auzea decât știri războinice, nu se întâlnea cu prietenii săi căci aceștia nu vorbeau decât de războiu.

Ar fi vrut să plece, să evadeze din această lume. Dar unde? Peste tot, spectrul războiului își arăta colții. Numai un singur loc era cu siguranță liniștit, nimeni nu putea pătrunde acolo pentru a-l deranja, era Polul Sud... Și Byrd se hotărî să plece într'acolo.

Foarte curând, vestitul Amiral va întreprinde a treia expediție. El este familiarizat cu acele regiuni pe care le-a mai vizitat în două rânduri.

— Sunt foarte mulțumit că plec, spuse Amiralul Byrd. Sunt atât de pacifist, am luptat atât de mult pentru pace, am crezut atât de mult în ea, încât nu mai pot trăi într'o lume în care zeul Marte comandă... Acolo uităm de lume, acolo nu întâlnim aceste scăderi ale sufletului omenesc, acolo nu dăm de războiul. Într'adevăr pentru Byrd, Polul Sud este o „Mică Americă”, o creație a sa, este o patrie liniștită cu o suprafață de 400 de milioane de pături, cu un pământ virgin și înghețat.

MARE REPORTER LA VÂRSTA DE...
DOISPREZECE ANI

Deși atât de pacifist Byrd a avut totuși o existență tumultuoasă. Singur, la vârsta de 12 ani, a făcut înconjurul lumii pentru a vizita un prieten care locuia în insulele Filipine.

Cu această ocazie scrisă o povestire pasionantă a aventurilor sale, publicată de un mare cotidian al statului Virginia.

Viața extraordinară a marelui explorator. Pilot fără noroc, erou al deșerturilor înghețate, om de afaceri și mistic al Păcii.

La 24 de ani intră în școala navală a Statelor Unite, la Annapolis. Cu doi ani mai târziu primi medalia salvatorilor căci scăpase dela o moarte sigură un om care era să se înnece în în marea, plină de rechini, a Caraibelor.

ATLANTICUL OSTIL

Spre marea sa desnădejde, din cauza unei răni la picior, trebui, în 1916, să-și dea demisia din marină, dar când America intră în războiu, fu rechemat.

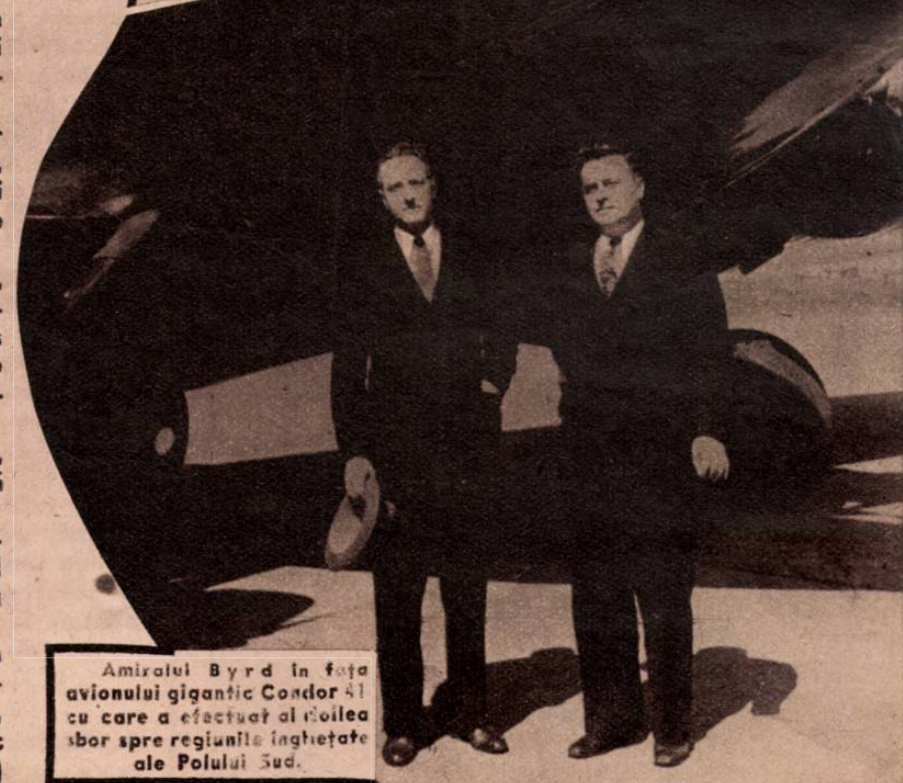
În 1918 i se încredință comanda forțelor aeriene americane ce luptau în Canada, fiind trimis la Halifax pentru a protegi coasta contra eventualelor raiduri ale aviației inamice.

Chiar înainte de încheierea armistițiului, Byrd, căută să obțină din partea superiorilor săi, permisia de a traversa singur Atlanticul. Fu refuzat însă pe motiv că avionul său nu putea lua benzina necesară unui astfel de raid.

În 1919 i se dădu totuși cuvenita învoire, dar încercarea sa nu reuși, nu putu să depășească Terra Nova.

Doi ani mai târziu, Byrd căpătă însărcinarea de a aduce în America un dirijabil cumpărat din Anglia. Spre nenorocul său acesta explodă chiar în hambar.

În 1925 luă parte la expediția arctică a lui Mac Millan în care el comanda unitățile aeriene. Fu primul său mare succes, de atunci toate ziarele Lumii Noi vorbesc deseori despre el. (Cont. în pag 19-a)

Amiralul Byrd în fața
avionului gigantic Condor 41
cu care a efectuat al doilea
sbor spre regiunile înghețate
ale Polului Sud.

tragerea premiului de Crăciun al REALITĂȚII ILUSTRATE"

OFERIT DE FIRMA

„SANITAS”:

LA MAȘINĂ DE GĂTIT „ARAGAZ”

Luni 8 Ianuarie crt. ora 11 a. m. va avea loc în palatul editurii noastre tragerea premiului oferit de către firma „SANITAS”, cititorilor revistei noastre, deslegători ai jocului inserat pe plicul numărului de sărbători.

Premiul oferit:

la mașină de gătit „ARAGAZ”

Model mare cu 3 focuri, grătar și cuptor complet

va fi decernat prin tragerea la sorți, în fața unei comisii compusă din: un delegat al revistei noastre; un delegat al firmei „Sanitas” și un cititor desemnat de concurenții prezenți.

CONCURENȚII SUNT RUGAȚI A PARTICIPA

VIGOAREA COPIILOR, BUCURIA PĂRINȚILOR prin ELIXIRUL PANGADUINE

din extracte de
ficați de Morun
delicios la gust
și de patru ori
mai activ decât
UNTURA
de PEȘTE

SE POATE LUA IN ORICE ANOTIMP.
De vânzare la toate farmaciile și drogueriile

Chirurgie stetică

Leopărtarea ope-
vă a ridurilor
RUDOLF HOFFMAN
asistent la clinica univ. din Berlin
Bul. Domniței 32. Tel. 41950

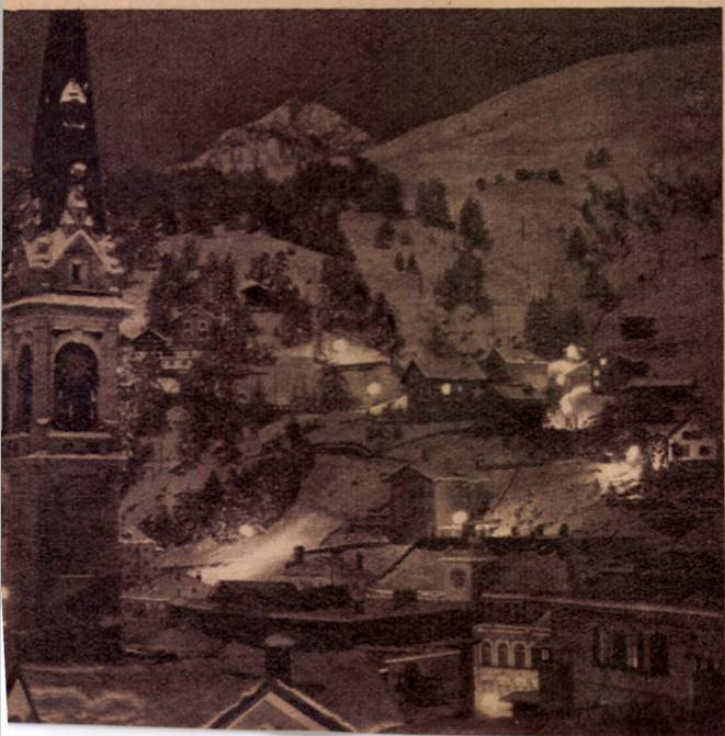
a nasului
urechilor
fetei
gusei
și pieptului

Citiți

AVENTURA

Colecția romanelor de aventuri
Apare în fiecare 15 ale lunii

Peisaj de iarnă șviteriană amintind parcă o veche
stampă...

REALITATEA FEMEII

CÂT MAI MULTĂ BLANĂ

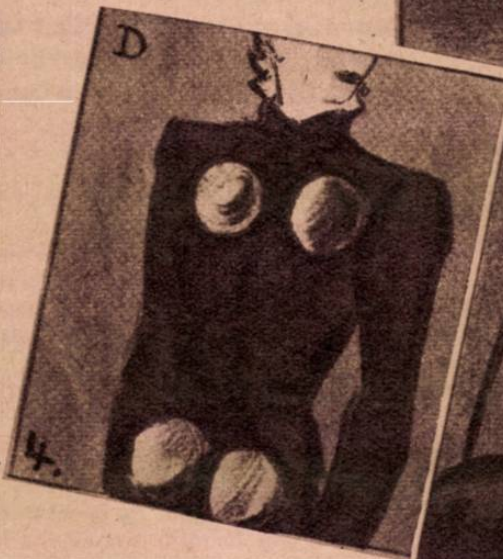
DESIGUR că acum nu sunt timpuri ca să vă cumpărați blănuri noi. Totuși, datorită femeii este să nu renunțe de a fi frumoasă. Frumusețea dă curaj, reînnoiește speranța. Și avem mare nevoie de forțe morale. Deci, fără să cheltuiți nimic, fiți elegante. Iată câteva sugestii pentru a ne înnoi paltonul de anul trecut. Transformați singură bucățile de blană. Cu puțină osteneală și răbdare, veți reuși să aveți un mantou aproape nou.

fășii subțiri de blană, vor da iluzia unui buzunar. Manșonul în formă de butoiș. Căciulița, din aceeași blană, cu o voaleță lungă în spate, completează acest costum elegant de după amiază.

C.

1. Haina veche de blană s'a ros în așa hal, încât nu mai poate fi purtată. Luăm deci bucățile mai bune din ea și la haina de stofă de anul trecut, facem mâneci întregi și un guler mic, șal, care se prelungește până 'n talie.

2. Pentru zilele de iarnă mai puțin aspre, demi-ul sport de anul trecut, a început să vă plictisească. L-ați transformat deci într'un soi de bord-a bord, căruia i-ați pus o fâșie de blană pe amândouă marginile. Din aceeași stofă ați confecționat un manșon rotund, pe care așezați fășii din aceeași blană, în formă de „joc de artificii”

3. Pe paltonul dv. a cărui blană s'a cam uzat, așezați din bucățile mai bune, un mic guler ofiteresc și două buzunare mari de blană. Haina va căpăta cu totul alt aspect iar mâinile dv. nu vor mai fi niciodată înghețate.

4. La tailleul-ul gros de iarnă, pe care l-ați purtat, până acum, fără blană, îi veți adăuga patru ciucuri de vulpe — pe care le puteți căpăta destul de ieftin, la oricare blănar. Sau dacă aveți în casă bucăți vechi de blană, cu atât mai bine!

5. Mantou „cloche”, stil rusesc, garnisit cu lutru, la gât, mâneci și tiv. În stânga, trei

PARADISUL VEDETELOR AMERICANE

DE LA PREMIERE...

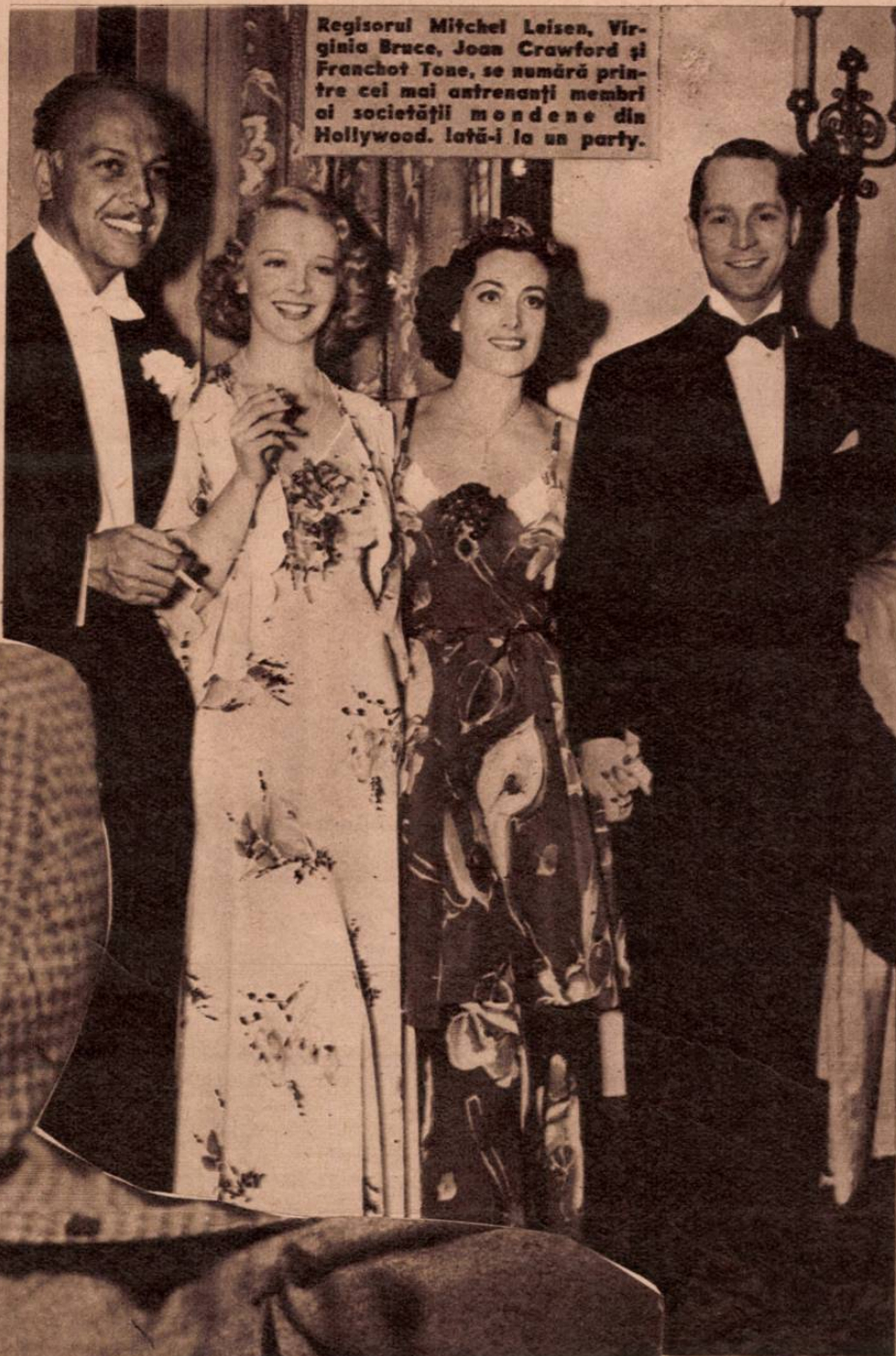
În ultima vreme, au avut loc la Hollywood câteva premiere deosebit de importante. Vânătorii de autografe, care au străjuit fațadele cinematografele s'au bucurat nespuse căci fiecare premieră a fost onorată de prezența câtorva celebrități.

După premiera filmului „Fata bătrână”, am întâlnit, la „Troc”, pe Joan Bennett, Kay Francis și pe Jane Bryan, toate îmborsându-și fardul, în urma lacrimilor vărsate în timpul vizionării. Kay era acolo fără baronul ei, dar ea susține că logodna lor e încă pe picioare, și că se vor căsători de îndată ce Eric se va întoarce din Europa. Multă lume privește cu scepticism acest proiect de căsătorie.

Joan Crawford a purtat, la premiera filmului „Stanley și Livingstone”, un turban alb care-i acoperea complet părul. Charlie Martin, ultimul flirt al frumoasei vedete, se afla lângă ea. La premiera filmului „Vrăjitorul din Oz”, au asistat printre alții: întreaga familie a lui Harold Lloyd, mica Virginia Weidler, Wallace Beery (singurul actor celebru care n'a venit în smoking) cu fiica sa adoptivă, Carole Ann, etc.

NOUL WILLIAM POWELL

La o petrecere dată de producătorul Jack Warner, în locuința sa l'am întâlnit pe William Powell, complet transformat. Amărăciunea care-l copleșise odată cu moartea iubitei sale Jean Harlow pare să fi dispărut. După ce-a locuit luni întregi la hotel, Bill și-a cumpărat o

Regisorul Mitchel Leisen, Virginia Bruce, Joan Crawford și Franchot Tone, se numără printre cei mai antrenanți membri ai societății mondene din Hollywood. Iați-i la un party.

casă la Beverly Hills și în curând își va face reparația în lume. Iată veste care va produce multă bucurie prietenilor săi, căci Bill este mai amuzant din Hollywood, atunci când e în bună dispoziție. Și de mult îi place să vorbească! Imi aduc aminte că într-o seară că a luat masa la mine, mi-a spus bună seara pe la orele unsprezece, că n'a mers decât până la ușă. La orele patru și treizeci a. m., discuția era în t

IN VIAȚĂ ȘI PE ECRAN...

Madeleine Carroll a depus nenumărate insistențe pe lângă diriguito

companiei Paramou pentru a schimba titlul ultimului ei film, „Să bărbații necesari?”, fiind divorțând recent de soțul ei, căpitanul Astley, declarat că-i va fi permis să apară într'un film cu acest titlu. Când a părăsit Hollywood-ul pentru a merge în Europa, Madeleine a dat sugestia ca filmul să se cheme „Dragostea mea pentru tine”, dar studioul a găsit mai mult merit „Lună de miere în Bali”, care a și fost adoptat.

FRANCHOT TONE HOLLYWOOD-UL

Când a părăsit Hollywood-ul, acum câteva luni, Franchot Tone a făcut declarații foarte puțin măgulitoare la adresa cetățenilor filmului. De curând, Franchot s'a reîntors în oraș cu mirajii și este un om schimbat. E fericit că află din nou la Hollywood. Nu mai vorbește nimic despre vechiul său proiect de a se reîntoarce pe Broadway nici nu se mai plânge că Hollywood-ul i-a distrus căminul. Franchot e foarte bine dispus, muncește cu multă râvnă. Deunăzi, l-am văzut pe Loretta Young și, la cursă cu Virginia Pine, viitoare soție a lui George Raft.

AMĂRĂCIUNE LORETTEI

William Powell s'a vindecat.

Loretta Young a fost foarte tristă în ziua când condamnarea la închisoare a lui William Buckner — iubitul ei — a apărut pe prima pagină ziarelor americane. Un prieten al ei mi-a spus că a plâns chiar câteva zile. Oricum, Loretta nu mai arată atât bine ca înainte. Pare obosită și plictisită. Se spune că dacă Buckner va izbuti să se descurce, el și Loretta vor căsători.

VILA GABLE

Foarte multe întâmplări, în ultima vreme, în locuința soților Gable! Clark a prins un hoț în casă, Carol Lombard a fost transportată la spital ca să fie supusă unei operații de apendicită, iar cu prilejul sărbătorilor Crăciunului, sumedenie de telegrame au umplut odăile vilei. Majoritatea erau gaguri.

UN PARTY DE POMINĂ

În seara când Norma Shearer a dat un party pentru Helen Hayes la „Troc”, unsprezece cameramani s'aliniat în jurul mesei sale. Sgomotul becurilor de magnitudine zău cât și cel făcut de aparate a fost extraordinar. Când privește dansatorii, abia puteau să se miște pe parchet din pricina „traficului”. Până și vedetele au fost plictisite de fotografi și — credeți-mă — de obiceiul surzincăntate când vreun operator îndreaptă obiectivul asupra lor — deși susțin contrariul.

LUCRURI CIUDATE „PRINSE” ÎN STUDIO

Lucruri ciudate „prinse” în studio: Wayne Morris, care are un salariu foarte frumos și e căsătorit cu o milionară, a împrumutat cincizeci de cenți de la comisarul studiourilor Warner, ca să-și plătească prânzul.

...Heddy Lamarr, a mers într-o rochie albă, cu trenă, alături de Tom Brown care purta niște pantaloni de pijamale... Paul Muni, a venit la studio noaptea târziu când nu lucra nimeni, ca să repete pentru el însuși! Shirley Temple a împrumutat un cent de la stand-ul ei, ca să-și cumpere înghețată... John Barrymore a spus într'un grup: „Pe mine nu mă poate impresionă nici chiar un cutremur de pământ! Am fost căsătorit de patru ori! D. M.

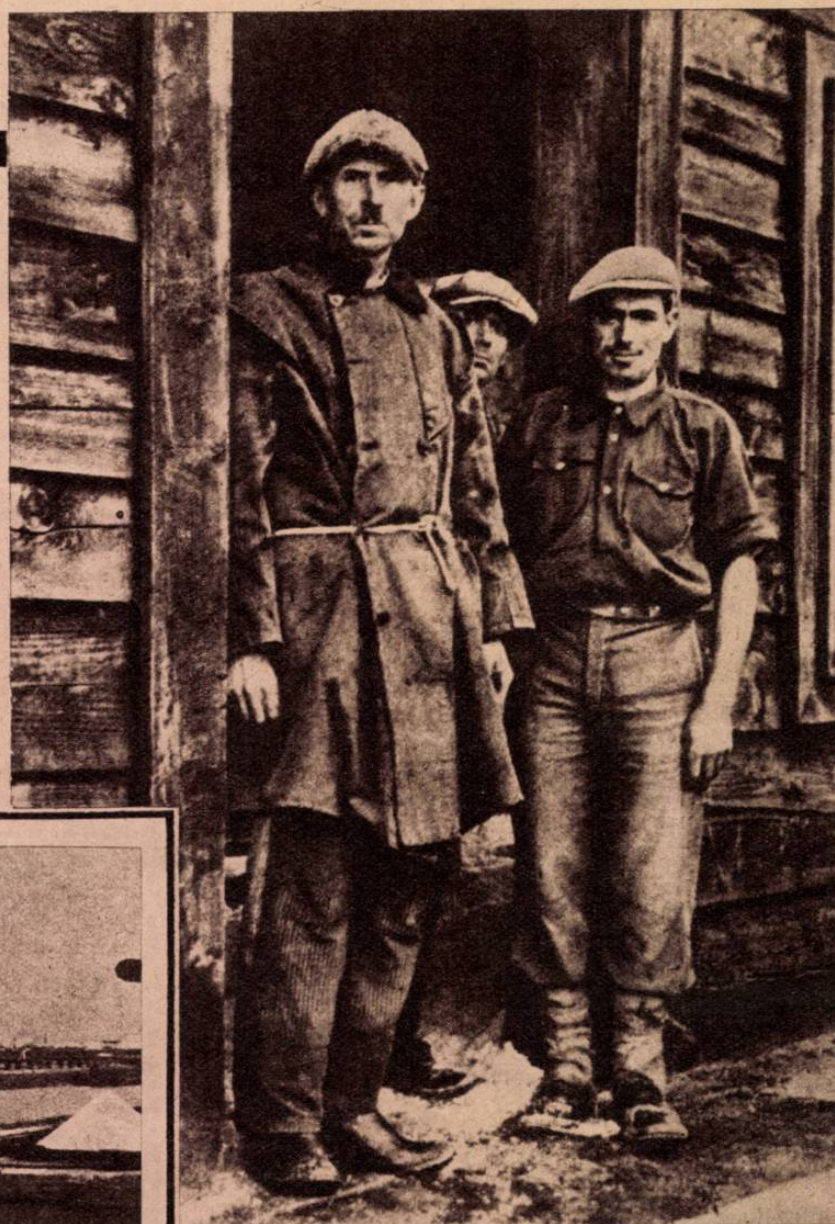
Loretta Young a avut recent o cruntă dezamăgire: iubitul ei a fost arestat.

DEȘERTUL DE SARE

Un peisagiu uluitor, amintind întinderile de gheață ale nordului, sau dezolantele pustii ale Americii Centrale. — Cu toate acestea este vorba de Italia.

bilă și pentru a scăpa de importul apăsător al acestui aliment mai mult decât necesar, a transformat imense întinderi depe țărmul mării în adevărate pustii de sare. Privite din depărtare aceste ținuturi îți amintesc fără vrere regiunile nordice, încremenite sub mantia imaculată a gheții sau zăpezii, presărată ici colo de cumuli albicioși în care se adăpostesc blânzii eschimoși. Dacă te apropii însă îți dai seama că te afli în centrul unei însemnate regiuni industriale, care lucrează intens, pentru îndestularea pieții italiene cu sare.

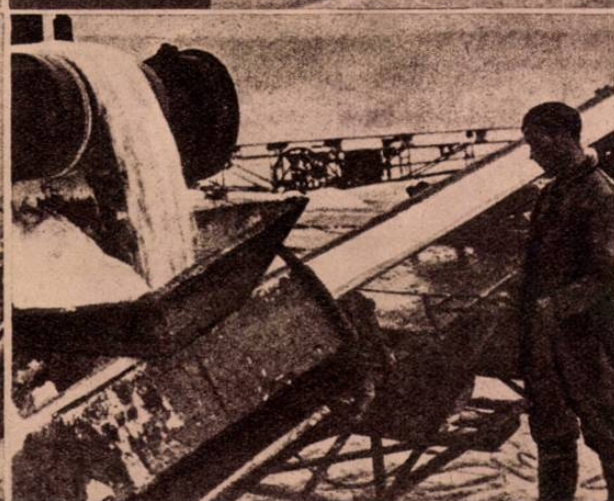
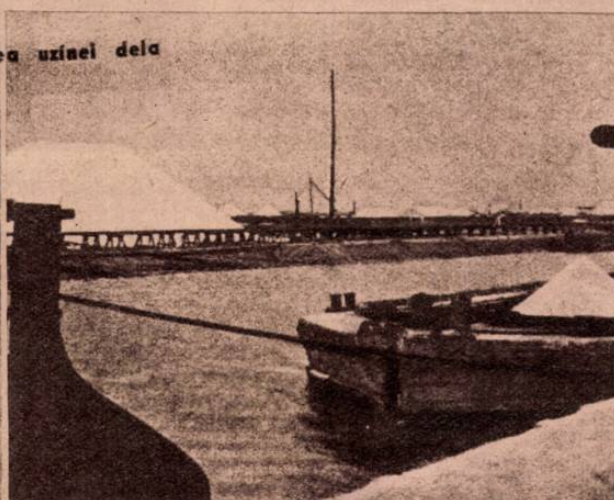
O AMENII fug de deșerturi. Cu toate acestea necesitatea existenței îi determină uneori să creeze pustii înfiorătoare la prima vedere care le sunt absolut utile pentru a putea trăi. Este cazul Italiei, care pentru a îndestula nevoia de sare comesti-

Lucrători din salina artificială așteptând în fața baracelor începutul lucrului.

Un tumul de sare de masă în curtea uzinei dela Santa Gilla.

Când termină lucrul, oamenii pornesc pe bicicletele lor spre casă, situate în afara zonei iadului alb.

Bazinele depe malul mării. Apa s'a evaporat, iar sarea albă a rămas pe fund, dând iluzia unei întinderi înghețate.

Este drept că lucrătorii nu locuiesc chiar aci, ci la mai mulți kilometri spre interior, deoarece atmosfera saturată de praful de sare, este direct ucigătoare. Gâttejurile celor cari trebuie să muncească aci sunt uscate. O sete niciodată îndestulată îi chină, ochii le sunt injectați din cauza prafului invizibil, care le atacă vederea.

Oricât s'ar părea de curios, dar geniul industrial a creiat aci la Santa Gilla, saline artificiale. Din apa mării se extrage sarea de bucate, precum și alte elemente chimice. Bazine imense se umplu cu apă în

timpul fluxului. Scurgerea este oprită de stăvilare, iar din aceste bazine apa mării, care [constitue materia primă, este lăsată să se evaporeze, procedeu economic dar legat de o mare pierdere de timp, sau este trimisă în cazane unde fierbe și se evaporă, obținându-se astfel elementele căutate. Iată câteva imagini din deșertul artificial de sare dela Santa Gilla.

A. C.

MODA DE SEARĂ

O dată cu trecerea Sărbătorilor Crăciunului și Anului Nou, încep balurile și seratele. Moda de seară a anului acestuia extrem de variată, începând cu rochiile stil 1800 și terminând cu tot soiul de fantezii, confecționate din lamé, mătase grea, moire și voile. Din Paris și Hollywood ne vin modelele din pagina noastră și ne grăbim să le înfățișăm cititoarelor noastre.

nate din catifea roșie, garnisite cu broderii de fir aurit.

4. Kay Francis a înnoit, de curând, această rochie de voile negru, cu corsajul perlat. După cum vedeți, rochia este complet fără umeri. Are însă două șaluri lungi de voile, care se prelungesc în spate, formând o trenă.

1. Geraldine Fitzgerald poartă o rochie de lamé de argint, puțin trenantă, cu mâneca lungă și foile bogat godate.

2. Rosemary Lane o rochie în stil grec, din mătase grea, albă, prinsă pe ambii umeri cu câte un clips de perle.

3. Casa Nina Ricci din Paris a lansat această rochie de seară din moire lamé. Manșetele înalte până la cot sunt confecțio-

CÂND SCENA ÎȘI STINGE LUMINILE...

SPECTACOLUL a început... Pentru spectator totul trece prea repede. La schetchurile comice se tăvăleşte de râs, iar când batalionul de girls-uri ridică piciorul, nu mai poate să distingă nimic: toate picioarele sunt asemănătoare, toate sunt atât de perfecte!

Spre finalul actului întâi, când toată trupa e în comuniune cu sala, în plină lumină, în plină veselie, artistele se amuză și ele, tot atât cât și spectatorii — uneori chiar mai mult decât ei.

Râsul e îngăduț la revistă, chiar în timpul actului, dar în așa măsură încât să nu poți cânta, și să ridici piciorul în contra-timp, asta nu!

Aceasta a început cu Lola, prima din stânga, și a cuprins tot șirul, până la Zizi, ultima din dreapta. Din culise, regisorul, disperat, caută să le calmeze, aruncându-le priviri furioase și agitându-și, în mod

În lumina aurie a reflectoarelor, zâmbetul girls-urilor blonde...

Păr aurie, gene a la Greta Garbo și gura care amintește pe-a Joanei Crawford...

dezordonat, ca un nebun, brațele; nu-i nimic de făcut: ele rād, rād, nu pot fi împiedicate să rādă, și în locurilor, d-ta cititorule, n'ai putea face altfel, căci, colo în fotoliu, sprijinit de brațele lui, domnul cu ochelari și-a fixat, deasupra sticlelor lunetelor, un binoclu pe care-l manevrează cu o mână nervoasă, pe scena luminoasă, asupra finerelor corpuri și cu cealaltă mână își desface gulerul, ce-i strânge prea tare gâtul cu vinele umflate, iar limba umedă se plimbă dealungul buzelor uscate...

Alături de domnul cu ochelari, o doamnă cu *face-a-main* își plimbă plictisită, mâna, împodobită cu inele, pe gâtul gol. La toate cascadele de râs ale spectatorilor, doamna strâmbă din nas.

Bătaia tobelor. Sgomotul, mișcarea scade deodată, ca și cum n'ar fi fost decât un vis...

În palatul de draperii roșii aurite de lumina proiectoarelor, vedeta a apărut, din fund, părând să răspundă unor voluptuoase fantome ale trecutului.

Gungurește cuvinte dulci, puțin vagi, ca și cum ar fi spuse la întâmplare a unei prime clipe de plăcere.

Artista cântă cu ochii pe jumătate închiși, aplecată puțin pe spate. Glasul acesta, care ne amintește tu-

Cu câteva clipe înainte de începerea spectacolului, vedeta încearcă pantoful de dans.

turor că noaptea-i făcută pentru dragoste, capătă deodată, în viața spectatorilor, o inexplicabilă importanță:

Quelquesfois je t'aime

Tant, que je te hais!

Uitându-și soțiile, metresele lor, ce stau lângă ei, spectatorii își ridică acum ochii înălcrămați, ochii cari o urmăresc cu o dorință, amestecată cu regrete, când ea dispăre de pe scenă, în ropote de aplauze. Ei gândesc: „Va trebui să revin într-o seară, singur!”

* * *

Un trombon, un piston și iată finalul. Sub machiaj, oboseala începe să-și puie pecetea pe fețele actorilor, îngrămădiți cu toții pe scenă...

Spectatorii nu văd însă decât lumina care inundă decorurile viu și frumos colorate, costumele bogate și pline de fantazie și zâmbetul veșnic al „girls”-urilor. Acum, în clipa această a finalului, nu li se văd decât picioarele, cari bat ca

În cabină, în antrăct, blonda girls își croșetează o bluză...

Baletul, pe scara din fundalul scenei, în apoteoza finalului.

O ultimă trăsătură de creion și o ultimă privire în oglindă înainte de ridicarea cortinei.

niște aripi și improspătează toată scena... Orchestra atacă ultimile acorduri. Și farmecul „girls”-urilor operează asupra spectatorilor. Tânărul de colo, din primele rânduri de fotolii, cu ochii înotând de plăcere, abea așteaptă să vadă căzând bagheta, ca să se repeadă la poarta de ieșire a artiștilor. Și-a dat întâlnire cu baletista aceia nostimă, blondă ca un spic de grâu, înălțată acum strâns de celelalte tovarășe de dans.

Nu i-a fost deloc greu s'o cunoască. Când cortina a căzut după actul întâi, s'a furișat la cabina artiștilor. Și deodată a zărit-o, printre capetele aliniate ca niște perne în fața oglinzii, pe baletista aceia drăguță, blondă: Fifi, Mimi, Suzi? cine ar putea ști cum o cheamă. Stă acum trântită pe scaun, în așteptarea clopoțelului care o să le adune iar pe scenă, are aerul unei păpuși pe care o vedetă a uitat-o acolo: tânără, drăguță, blondă cu ten de porcelan, cu ochi mari. O baletistă sau, dacă voiți, o „girls”. A intrat ușor în vorbă cu ea. O întrebare, un fleac, un nimic. El a râs. Ea a râs. Dar deodată clopoțelul a pus capăt flirtului ce se închegase. Abeam a putut să-i arunce, în fugă, întrebarea.

Pot să te aștept la ieșire?
Un zâmbet, niște ochi cari lucesc malițios și o a-probare ușoară din cap.

* * *

Spectacolul s'a terminat, sala s'a golit. După ce au încurajat la voluptate atâtea inși cari nu par deloc că vor să întârzie clipa când i se vor supune, artiștele s'au retras în cabinele lor.

În sală, câteva becuri mai strălucesc deasupra scaunelor, cari cască după spectatorii ce le-au părăsit, pe scenă proiectoarele, din lipsă de altceva, fac să danseze, sub focuri multicolore, un strat gros de praf. Afară, pe stradă, sgomote, clacsoane de automobile, porțiere trântite grăbit, chemări, fredonări de cuplete. Unele din vedete s'au stre-

curat grăbite prin mulțime. Au mai rămas doar baletistele, care-și prelungesc cu plăcere o toaletă ușoară. După ce și-a tras ciorapii în grabă peste pulpele obosite și și-a prins bine jartiera de ei, Mimi, Suzi, sau Lola, — cine Dumnezeu poate să mai știe! — cu o mână sigură, desenează cu rujul locul unui sărut pe buzele ei de trandafir. Are ochii și mai mari încă: toată sala, luminile scenei și veselia ei tumultuoasă se reflectă în ei...

Sușotesc vesele, fiindcă se știu toate așteptate și mai au astfel prilejul să-și comunice între un ruj tras cu artă pe buze crawfordiene, un combinezon aruncat repede peste cap, impresiile, rapid, în stil telegrafic.

În timpul acesta, strada s'a potolit de mult. Doar în străduța înecată în beznă, unde se află ieșirea artiștilor, o mulțime de inși — în mare parte tineri, așteaptă cu nerăbdare, să-și vadă „iubita din balet”.

Așteaptă, având încă în urechi zumzetul sincopat al pașilor mici; nervii lor mai vibrează încă în ritmul ce a murit de un sfert de ceas...

* * *

Printre ei și tânărul nostru, care vede și aude încă toate acestea și are o dorință nebună să sărute buzele moi ale lui... Ale cui? Abeam acum își dă seama că nici nu știe cum o cheamă pe fata din balet, de care s'a îndrăgostit subit. Dar ce-are afaceri! O va recunoaște doar el... Doar una e ca eal! Gândul acesta „doar una e ca eal” îl are fiecare tânăr în parte, pentru fiecare baletistă în parte, pe care o așteaptă...

— Doamne, Dumnezeu, o vei recunoaște oare îmbrăcată? se întreabă subit îngrijorat eroul nostru. Căci, vedeți dv., o baletistă e ca și o infirmieră sau o subretă de casă mare: în civil, se aseamănă teribil, de mult cu o femeie... Ah! dar iată pe alta. Trei, Șase... Unsprezece. Trec în grupuri, îl privesc râzând, unele se suie în autobuz; altele

pornesc braț la braț cu câte un tânăr, care s'a desprins din întuneric, ca un pungaș ce și-a așteptat prada în bezna complice... Au trecut toate...

Tânărul a plecat alene pe Calea Victoriei. Supărat? A doua seară va fi din nou la locul lui, poate chiar în același fotoliu, iar printr'un plasator binevoitor, blonda drăguță din balet va privi, ca și bruna drăguță, ca și șatena drăguță, un bilet, cam în felul următor:

„Micuța mea blondă (sau brună, sau șatenă, sau, în fine, ce culoare are părul micuței din balet), ți-ai bătut joc de mine aseară. Dar voi ști să te regăsesc. Pe scenă, în cabină sau la ieșire, astăseară. Ți-ai bătut joc de mine, micuță în zâmbet de drăcușor: dar n'am putere să-ți păstrez rancună. Te aștept deaceia diseară neapărat și nu mă mai lăsa să te aștept. Al tău...”
„P. S. — Fi bună și comunică-mi prin plasator cum te cheamă. Imi va fi așa mai lesne să te găsesc”. Căci acesta-i farmecul baletistelor: de a te face să revii, chiar când ești conștient că și-au bătut joc de tine, să le revezi în lumina falsă a scenei și apoi să te puie să le aștepti, după 1 noaptea, în umbra zidurilor cenușii...

PAUL B. MARIAN

AMIRALUL BYRD PLEACĂ SĂ CUCEREASCĂ POLUL SUD

(Urmare din pagina 13)

DEASUPRA POLULUI NORD

În anul următor, Byrd uimi lumea reușind, împreună cu Floyd Bennett, o ispravă de un curaj neîntâlnit încă. Cei doi aviatori, pornind dela baza aeriană a insulelor Spitzberg, sburară deasupra Polului Nord și reveniră, fără să fi făcut vreo escală, la punctul de plecare. Parcurseră astfel 1600 kilometri în 15 ore și jumătate.

În 1927, Byrd și trei prieteni ai săi, traversară Atlanticul. Reușiră după 38 de ore de zbor să atingă coastele Franței. În acel moment Bert d'Acosta, pilotul avionului, cuprins de un acces de nervi, întoarse aeroplanul spre larg. Cu greu Byrd reuși să ia locul pilotului și să ducă expediția la bun sfârșit.

POLUL SUD ESTE AMERICAN

Puțin după aceea plecă spre Polul Sud. Timp de un an cele două continente așteptară vești din partea lui Byrd. Ele sosiră însăsfârșit: sburase deasupra Polului Sud lăsând să cadă din avionul său un drapel american. Polul căpătase astfel o cetățenie.

Acoperi în zborul său peste 640.000 de kilometri pătrați stabilind hărți și dând nume americane la numeroase locuri.

La reîntoarcere popularitatea sa era mare, însuși guvernul se interesa de expedițiile sale, dându-i gradul de vice-amiral.

În 1933 Byrd întreprinde al doilea voiaj spre regiunile antarctice pentru a studia regimul meteorologic, climatul și geologia pământurilor australe.

Timp de cinci luni se izolă în mijlocul continentului glacial. Lumea primea știri dela vestitul explorator prin radio. Emisiunile urmau o cadență regulată, deodată însă ele se întrerupseră brusc. 10 zile s'a așteptat reluarea lor, dar nimic nu se mai auzea. A fost organizată o expediție de salvare care-l găsi, după multe peripeții, aproape mort: Byrd se asfixiasse în urma relei funcționări a unei sobe.

— Sunt dezolat că v'am deranjat, fură primele lui cuvinte. În Februarie 1935 expediția se reîntoarce.

REGELE AVENTURILOR

Byrd este un mare explorator, personalitatea sa i-ar fi permis însă să ajungă tot așa de bine un mare om de afaceri.

Într'adevăr el aranjează în mod genial, putem spune, finanțele expedițiilor sale.

Voiajurile sale costă sume fantastice. Byrd știe însă să întocmească budgetul lor și chiar să le facă remuneratorii pentru el. Amiralul a consacrat o parte din beneficiile sale operelor dezinteresate. Fidel al mișcării mistico-pacifistă din Oxford, el a subvenționat multe asociații pacifice.

A crezut în posibilitatea de a menține pacea lumii grație acestor mijloace publicitare întrebunțate pentru vinderea cutărilor produs.

— De ce n'ar putea fi „lansată pacea”, zicea el. August 1939, după Septembrie 1938, fu pentru el o mare decepție. Grăbi preparativele expediției sale. Căută să părăsească cât mai repede o lume însângărată, grăbindu-se să ajungă din nou acolo, singur în mijlocul deșerturilor de gheață.

O protecție mai eficientă și mai eficientă contra pielei aspre, nu există.

CREMA NIVEA

Patrulă de skyori
finlandezi în
preajma lacului
Ladoga.

Repartizarea
germanilor din
țările baltice con-
tinuă. În clișeu
nostru se poate
vedea că bolnavii
greu de transpor-
tați, au fost eva-
cuați.

Un pluton de femei engleze făcând instrucție în
curtea unei cazărmi din Londra.

Recruții englezi sunt trecuți în revistă de un
general inspector.

**DIN
TOATĂ
LUMEA**

Un regiment francez de cicliști, înainte de-a pleca spre front.

Trupele japoneze au suferit o grea înfrângere în provincia Shangi.
Atacate puternic de diviziile chineze, trupele Mikadoului a fost silit
să se retragă...

Trupele care veghează pe pământul străvechi românesc al Dobrogei au primit de Anul Nou un oaspe strălucit: Regele Țării, Șeful suprem al armatei.

COLECȚIA

Pe peronul gării Constanța: Majestatea Sa Regele Carol al II-lea, însoțit de Marele Voevod Mihai de Alba Iulia și urmați de d. Consilier Regal Gh. Tătăărăscu, primul ministru și de d. Ernest Urdarianu, ministrul Palatului.

M. S. REGELE

A SĂRBĂTORIT

ANUL NOU

LA CONSTANȚA

IN MIJLOCUL

TRUPELOR SALE

DUPĂ ce și-a mărturisit marea dragoste pentru ostașii cari veghează la hotarul de Apus al țării, înseninând cu Augusta Sa prezență Crăciunul Ardealului, M. S. Regele a hotărît să petreacă ziua anului

M. S. Regele Carol II, Măria Sa Mihai Marele Voevod de Alba Iulia și d. Consilier Regal Gheorghe Tătărăscu sosesc la cazarma unui regiment din Constanța. Poarta e împodobită cu brad verde și drapele iar deasupra, urarea tradițională: La mulți ani 1940!

La Rezidența Regală, d-nul prim-ministru Gheorghe Tătărăscu rostește importanta cuvântare care rezumă politica internă și externă a României.

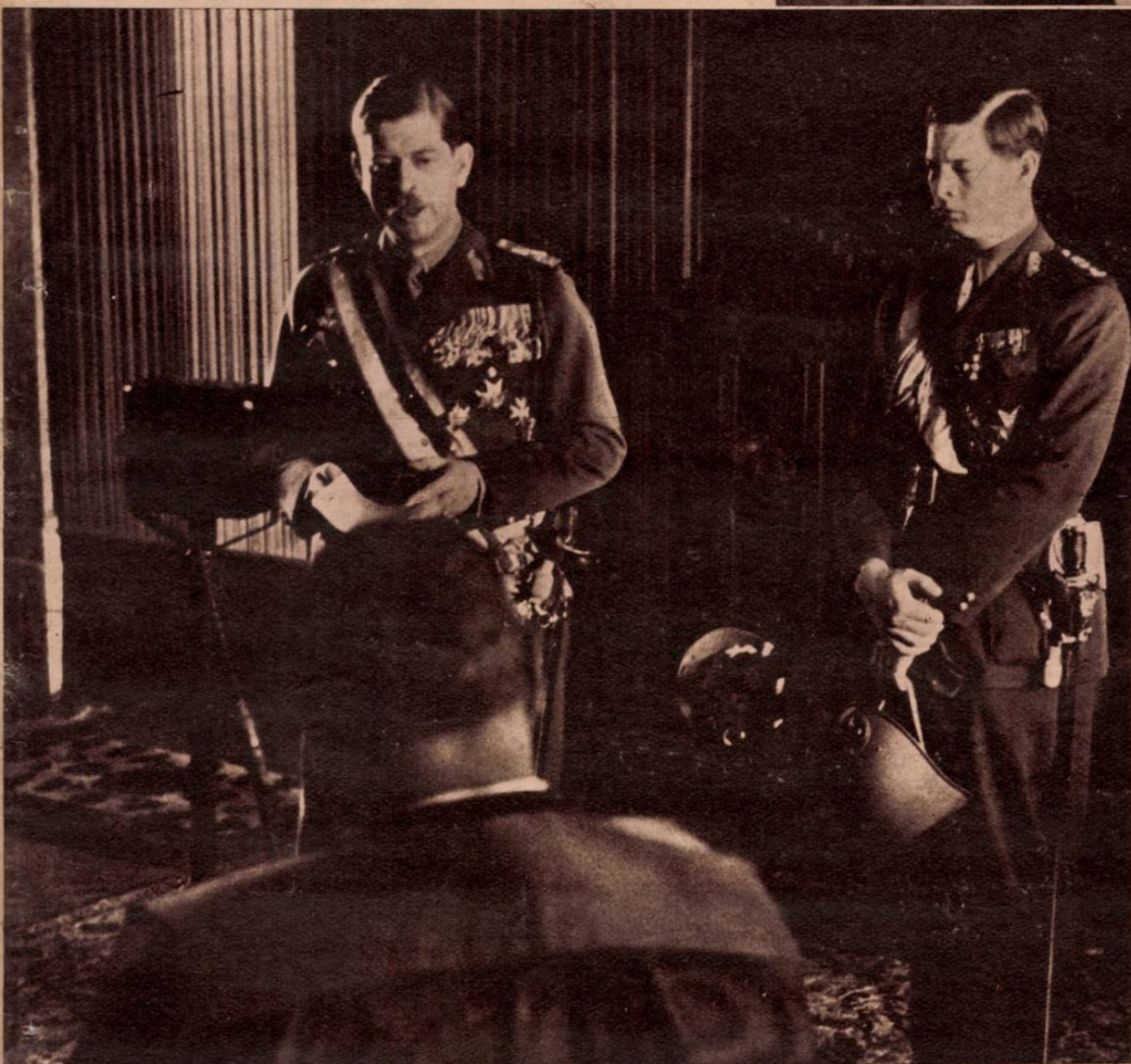

nou la Constanța unde alte mii de români poartă cu mândrie uniforma și armele țării.

Insoțit de Măria Sa Mihai, Marele Voevod de Alba Iulia, de d. Consilier Regal Gheorghe Tătăărăscu, primul ministru al țării și de alți membri ai guvernului, Suveranul a descins în portul creiat de stră-

Monseniorul Andrea Cassulo, nunțiu apostolic în calitate de decan al Corpului Diplomatic, a rostit o frumoasă cuvântare prezentând M. S. Regelui urările misiunilor diplomatice acreditate pe lângă Majestatea Sa.

M. S. Regele având în stânga Sa pe Moștenitorul Tronului, răspunde urărilor ce l-au fost adresate.

Cuvântarea Regelui României a avut, după cum arată telegramele, un puternic ecou în toată lumea.

„... În acest cadru hotărât românesc suntem gata a întinde mâna prietenească oricui vrea să ni-o strângă cu lealitate” a declarat M. S. Regele, precizând într-o frază luminoasă politica externă a României.

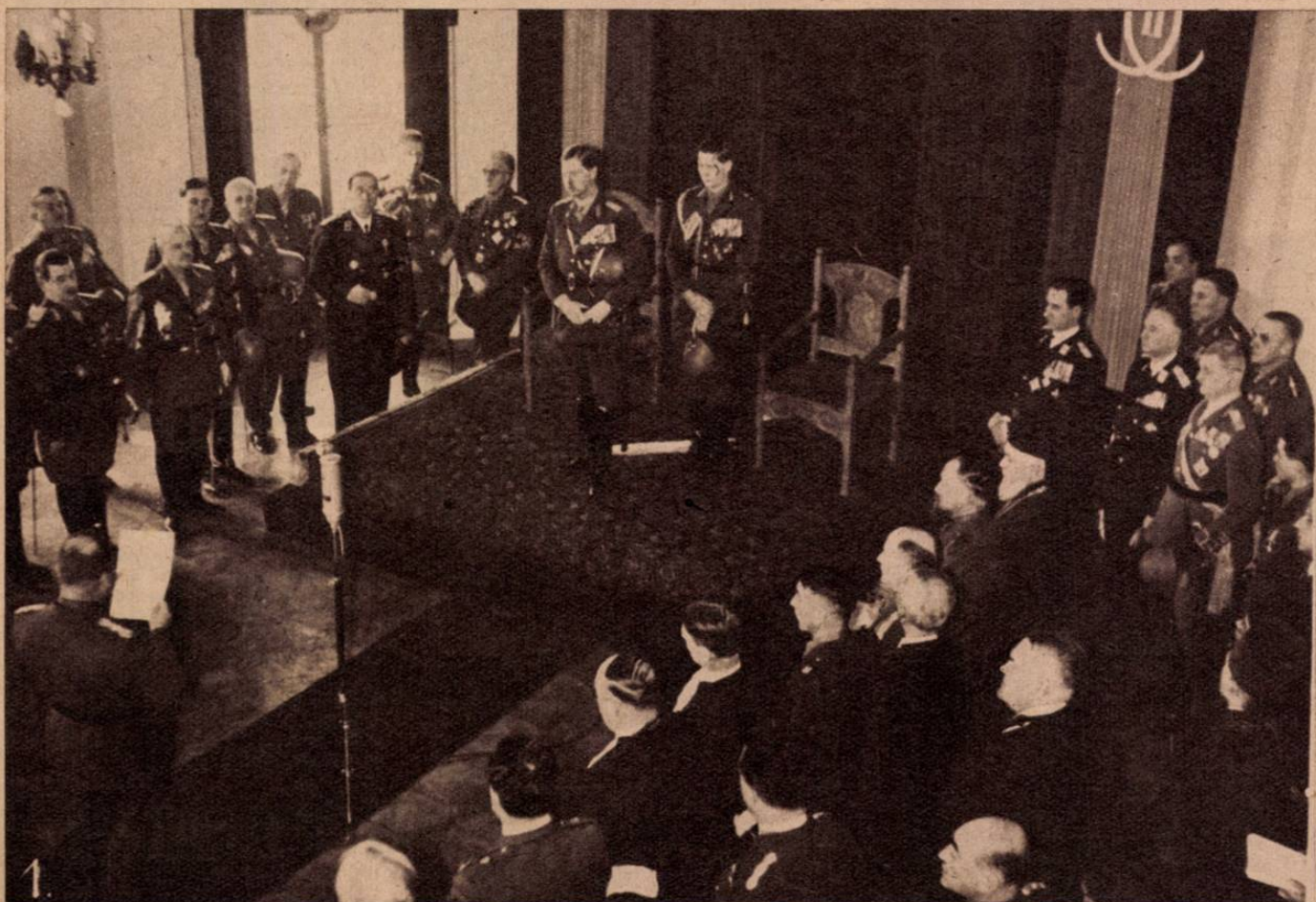
duința românească, pe pământul strămoșesc al lui Mircea cel Bătrân.

Primiți cu o uriașă însuflețire, Regele și Moștenitorul Tronului s’au încredințat încă odată cât de puternic vibrează națiunea pentru cei cărora Atotputernicul le-a dat misiunea de-a duce mai departe destinele Patriei.

LA CHIȘINĂU, M. S. REGELE CAROL II

INSOȚIT DE MĂRIA SA MIHAI, MARELE VOEVOD DE ALBA IULIA, A LUAT PARTE LA SĂRBĂTOAREA BOBOTEZII

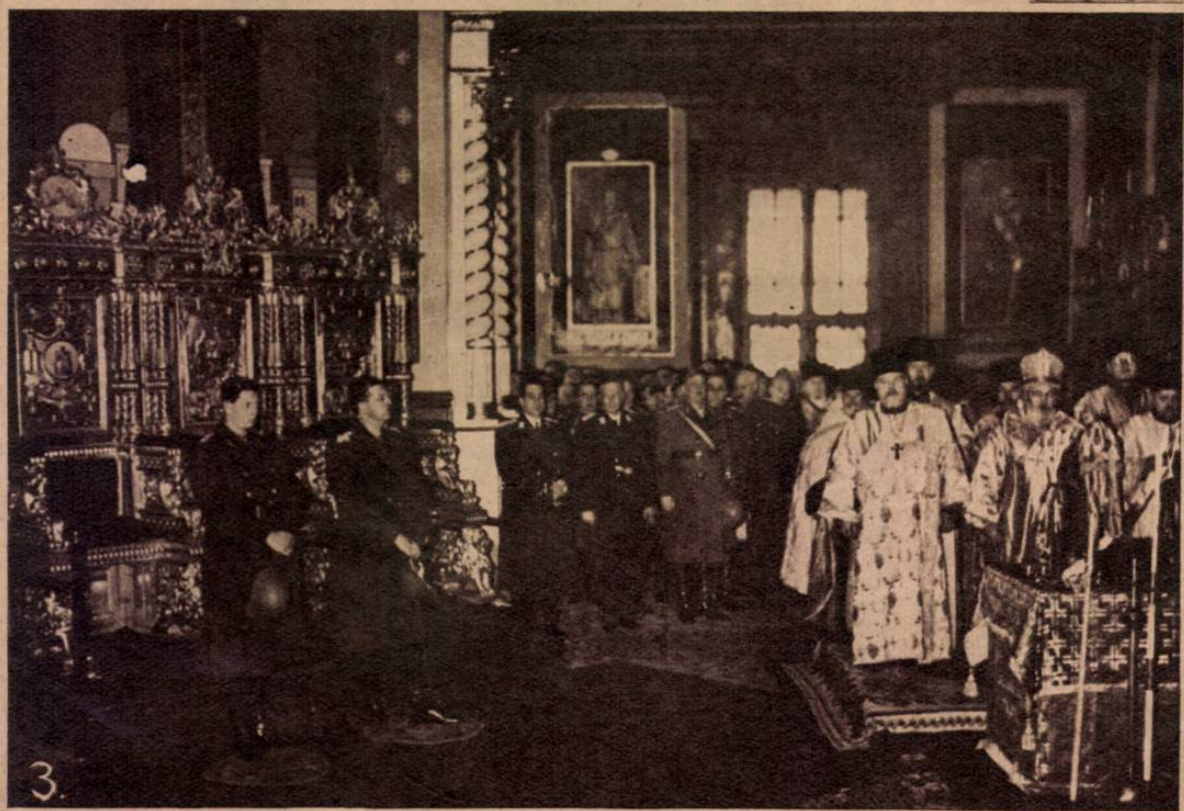
1. M. S. Regele Carol II având în stânga Sa pe Marele Voevod Mihai, înconjurat de înalții demnitari în frunte cu d. Consilier Regal Gheorghe Tătărăscu, președintele Consiliului de miniștri, ascultă cuvintele de bun sosir rostite de Rezidentul Regal al Ținutului Nistru.

2. Intr-o înălțătoare cuvântare, M. S. Regele a arătat dorința de pace și hotărîrea de-a apăra pămîntul sacru al Patriei, simțăminte ce însuflețesc țara întreagă.

3. In catedrala din Chișinău a avut loc slujba religioasă în prezența Suveranului și a Măriei Sale Marelui Voevod Mihai.

4. După slujba religioasă, M. S. Regele Carol II urmat de înalta asistență se îndreaptă spre locul unde s'a oficiat ceremonia sfințirii apelor

5. și 6. M. S. Regele aruncă
Crucea pe care un preot i-o
aduce potrivit datinei.

7. O clipă emoționantă : Regele
țării strânge cu căldură mâna
unui caporal.

SĂRBĂTOAREA BOBOTEZII ÎN CAPITALĂ

1. I. P. S. S. Nicodim, Patriarhul României, urmat de membrii guvernului și de înalții demnitari ai magistraturii, într'un impunător cortegiu se îndreaptă prin Calea Victoriei spre apa Dâmboviței unde a avut loc solemnitatea sfințirii apelor.

2. I. P. S. S. Patriarhul Nicodim primește Crucea din mâinile lui Gheorghe Lungu.

3. După ce au prins Crucea, iată-i pe cei patru îndreptându-se voioși spre mal.

A coborît voios și în clipa următoare e la pieptul lui... O îmbrățișare mult așteptată, caldă, duioasă...

...El nu încetează s'o măsoare cu privirile, voind parcă să se convingă de realitatea clipei...

Întoarcerea DE PE FRONT

FRUMOASELE ZILE ALE „PERMISIEI“ SUNT SCURTE...

Întâia plimbare prin oraș... Gretchen e mândră de soțul ei...

La cină au venit și părinții soldatului...

FĂRĂ îndoială cel dintâi care se bucură la vestea unei „permisii“ fie și de opt zile, e beneficiarul ei, soldatul care va părăsi linia Siegfried spre a se duce acasă...

Dar bucuria logodnicei sau soției, la primirea scrisorii prin care „el“ își anunță sosirea apropiată, depășește orice margine. Din clipa în care a parcurs cu o privire înfrigurată rândurile sobre prin care „el“ își exprima fericirea revederii, logodnica sau soția nu mai are o clipă de răgaz. Iată-o pe la toate prietenele spre a-și striga bucuria și iată-o întârziind înaintea oglinzii de-a se face mai frumoasă... Dar asta nu e tot. „El“ trebuie să găsească și mâncărurile sale favorite — acelea care-i făceau totdeauna plăcere.

Pregătirile în vederea primirii lui, îmbracă ceva solemn și mișcător, iar ceasurile încep să se scurgă greu. E-atât de mult până în clipa în care-l va putea iarăși îmbrățișa deși nu mai sunt decât câteva ore!

...Însfârșit, febra așteptării începe să scadă, căci n'a mai rămas decât un ceas... Iată-o acum pe soția lui Hans numărând minutele ce-o mai despart de minutul sacru al revederii!

Cu mult înaintea de sosirea trenului, blonda Gretchen e pe peronul gării, agitată, bucuroasă, tresărind la fiecare semnal, tremurând la orice fluerătură care i se pare că anunță trenul, trenul „lui“...

Trenul intră parcă mai grav ca oricând în stație — și din sutele de capete ce s'apleacă afară din vagoane, ea l'a zărit îndată pe Hans zâmbind și fluturând mâna. A coborît voios și în clipa următoare Gretchen e la pieptul lui. E o îmbrățișare mult așteptată, caldă, duioasă... Gretchen zâmbește silindu-se să nu lăcrămeze de fericire.

Au părăsit gara. El nu încetează s'o măsoare, voind parcă să se convingă de realitatea clipei...

După câteva ore petrecute în intimitatea căminului, întâia plimbare prin oraș. Gretchen e mândră cu drept cuvânt de soțul ei privit pretutindeni cu dragostea celor apărați de armată... S'au oprit la florăreasa care-i cunoaște de pe vremea când erau logodiți. Un buchet de trandafiri va însenina căminul care trebuie să devină cât mai agreabil în aceste opt zile...

La cină au venit și părinții soldatului. În timp ce el povestește întâmplări de pe front, ea pare a-i sorbi cuvintele.

Ziua doua e închinată sportului lor favorit, înotul. Nu-s decât cinci luni de când se lăsau în voia valurilor la plaja însorită, și acum iată-i la bazinul sporturilor de iarnă, încercând parcă să retrăiască ceasurile de altădată! O seară la teatru și apoi la restaurant nu e și ea destinată să readucă amintirea zilelor păcii?

Dar zilele trec repede și ceasul despărțirii se apropie fulgerător. Gretchen își conduce soțul la gară și pe obrazul ei surâzător cu greu s'ar putea ghici tristețea. Ce-și spun, în clipa când el a urcat prima treaptă a vagonului? Desigur speranța de-a se revedea curând...

S.

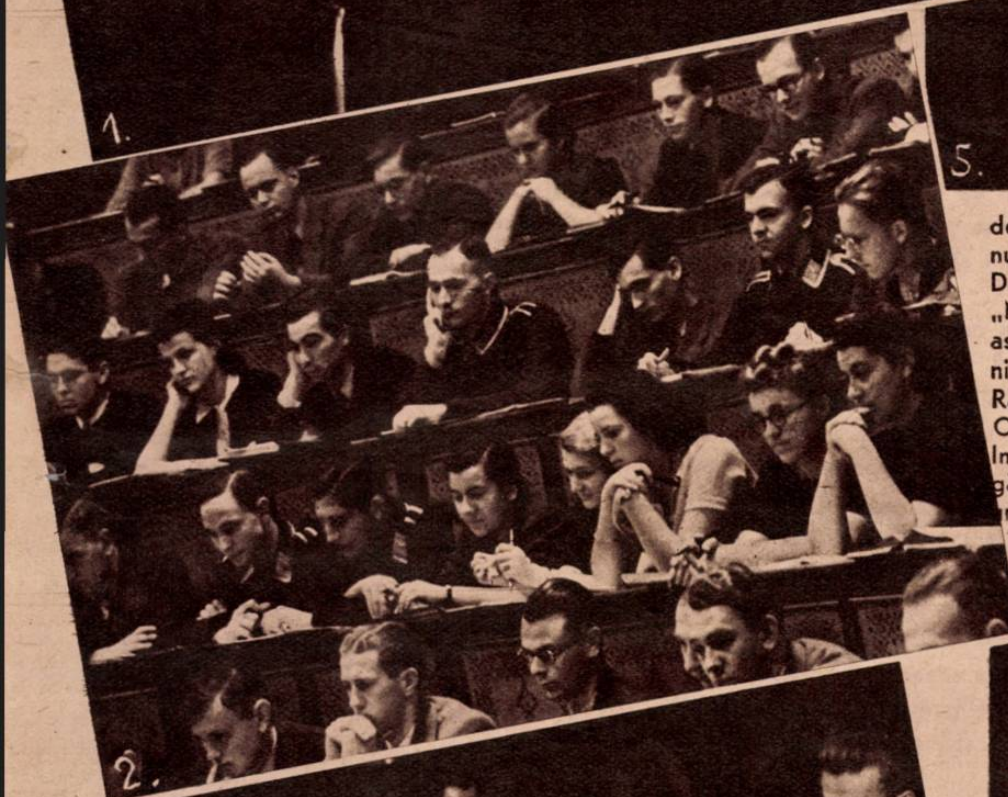
...Iată-i la bazin, încercând să retrăiască ceasurile de altădată!

O seară la teatru și apoi la restaurant...

Ce-și spun în clipa când el a urcat prima treaptă a vagonului? Desigur, speranța de-a se vedea curând...

de utilă în timpul războiului, ca și în timpul păcii. Este o măsură socială de prevedere, care nu trebuie să scape nimănui.

Dar însăși profesorii universitari, mobilizați în cea mai mare parte, apar la cursuri în uniformă, „Menza academica” — cantina studențească, își păstrează vioiciunea de altădată. Deși aspectul ei actual este poate mai rigid, mai soldătesc, tinerețea sglobie face să se înșenineze, pentru o jumătate de oră, frunțile înnegurate.

Războiu sau pace? Viață sau moarte?

Ce va aduce oare ziua de mâine?

În sera caldă a culturii, vârstarele care vor duce mai departe scânteia civilizației, se pregătesc — la Berlin, Londra, Paris și în toate celelalte capitale ale lumii — să preia pe umerii lor tineri povara zdrobitoare, pe care generațiile bătrâne n-au putut-o duce, fără sărăcoliri sângeroase.

d. c.

1. Se încep cursurile. Într-o mulțime pestriță, studenți și studente caută să-și copieze programul zilelor săptămânii.

2. Cursul inaugural are loc în aula mare a universității. Sunt clipe serioase, solemne.

3. Facultățile de științe pozitive au cel mai mulți studenți. În special electro-mecanica este aglomerată.

4. După cursul ținut de profesori, urmează aplicațiunile practice, în prezența asistenților universitari, precum și lucrările de seminar.

5. Amiaza aduce cu sine o jumătate de oră de repaus și de voie bună.

6. Doi marinari de pe bordul unui submarin, viitori ofițeri ingineri, părăsesc facultatea, după terminarea cursurilor.

MIJLOCUL TUMULTULUI TINERETUL STUDIAZA

CÂTEVA ASPECTE DIN VIAȚA UNIVERSITARĂ A BERLINULUI

HOTĂRĂT că războiul actual are aspecte inedite. Pare să fie un războiu mai puțin sgomotos decât au fost cele trecute, însă nu mai puțin dureros, în jertfele pe care le cere.

Dacă ne este îngăduit o comparație, războiul acesta se aseamănă cu finalul unei lupte corp la corp, când adversarii se prind în încheștare mută, cu icneli înfundate și cu hotărârea disperării în ochi.

Privit de departe, s'ar părea că actualul cataclism nu este atât de înfiorător. E un cataclism organizat, până'n cele mai mici amănunte, cu tot paradoxul acestei afirmații, căci tot mecanismul social al taberelor beligerante este perfect pus la punct, funcționând, ca să spunem așa, normal.

Londra, Parisul, Berlinul, își duc viața lor aproape obișnuită, și dacă întunecimea nopții n'ar fi atât de apăsătoare, aproape că n'ai crede că te afli în plin războiu european. În timpul zilei, magazinele sunt deschise, pe străzi e forfoteală, școlile funcționează normal, iar amfiteatrele facultăților sunt pline până la refuz.

Poate însă că în aceste amfiteatre, războiul își arată mai elocvent fața lui. Fețele tinerilor sunt mai serioase, de parcă în jurul frunții lor ar pluti negurile de nepătruns ale zilei de mâine. Haina civilă este o raritate. Căci mai toți studenții fac astăzi parte din armată și se află la cursuri, în baza unui concediu special, pentru continuarea studiilor.

Germania își pregătește armata de specialiști tot atât,

EPILOG DE SF. SĂRBĂTORI

ASPECTE DINTR'O PENSIUNE LA MUNTE

CE invidiat ai fost, de către toți, dumneata, care te-ai dus să petreci Sărbătorile la munte. Câtă durere, câte regrete, câtă invidie, mai ales, în întâmpinările cunoscuților: — Vai, pleci de Sărbători! Ești fericit!... Cât de fericit ai fost cei ce s-au dus să petreacă, la munte, cele trei zile de sărbătoare, o să se vadă dintr'un caz povestit mai la vale. Nu l'aș da în vileag dacă n'ași ști că zeci și zeci de căsnicii au fost serios sdruncinate de pe urma refuzului unuia dintre soți de-a părăsi orașul. Pentru ei, și pentru toți aceia care au lăcrimat c'au rămas acasă — în loc să se bucure de liniștea și confortul căminului — scriu aceste rânduri. Nu ca o consolare ci, mai mult, pentru a-i felicita din toată inima.

Cu sky-urile, noaptea.

Ai ajuns după o călătorie de câteva ore cu trenul, la Predeal, stația ce-a mai apropiată pensiunii, pe care ai ales-o după prospect, dintre alte zece. Un drum prin pădure, de câțiva kilometri, te duce direct la pensiune. Dar ai bagaje, e frig, zăpada-i groasă, negura devine din moment în moment mai deasă. La primul telefon ceri pensiunea, dar dela celălalt capăt al firului afli că mașina e plecată după cumpărături și că nu se'ntoarce decât seara târziu.

Insfârșit, în ce mod, n'o să mai spunem, ai ajuns la pensiune. Ești înghețat și tare-ai vrea să urci în cameră, să te schimbi și să te încălzești. Fără îndoială, că odaia este pregătită și te așteaptă, pentru că — om prevăzător — ai avut grijă să te anunți cu o săptămână înainte. Ai dat și ora sosirii, nu numai data.

Dar lucrurile nu merg chiar așa. În primul rând n'ai cu cine sta de vorbă. Administratorul e dus după cumpărături și ca să-și însoțească consoarta — cum ai aflat la telefon. Bucătăreasa — singura persoană care îți iese în cale —

ce să știe ea, în afară de prepararea mâncărilor? Dar pentru că i se face milă, când te vede atât de înghețat îți oferă o cameră — singura ce-a mai rămas liberă, pentru că nimeni n'a voit s'o ia — cocoțată, undeva, sus, la mansardă.

„Dar m'am anunțat” — încerci să zici. Un ungur — rân-daș — care își face, între timp apariția — are de spus un cuvânt decisiv:

— La noi nu mai estem ceva mai fain!...

După un consult cu propria-ți conștiință — neavând încotro — te mulțumești și cu aceasta.

Când să-ți scoți lucrurile — e aproape șase — și, dai să le aranjezi pe masă, — pac! — se stinge lumina electrică. Vrei să suni, să te scoată cineva din beznă, soneria însă e mută. Când să-ți mai dai seama, că dacă s'a stins lumina nu mai poate funcționa, de bună seamă, nici soneria?

Cu sky-urile în munți.

leși pe coridor și strigi după o femeie de serviciu. Acelaș lucru observi că-l mai fac vreo douăzeci de „pensionari”. E o gălăgie infernală, în care se amestecă glasuri de doamne, domni și copii.

Așa, cam după un sfert de oră, în care timp servitoarea a fost strigată, pe rând, de fiecare, pe toate tonurile și vocile, a apărut una, cu o lumânare în mână, ca într'o piesă macabră. Pretinzi o lumânare.

— N'avem! — ți se răspunde. Erau trei la magazie, dar le-ăm împărțit. Le-au luat cei dela camera opt. Joacă cărți și nu pot sta pe întunec.

Te resemnezi. Pe coridor e beznă. În cameră, doar lumina pe care o reflectă zăpada și luna, la primul pătrar.

★

După două ore, când s'a restabilit lumina, s'a făcut ora de masă.

În sufragerie lume multă și destul de elegantă. În jurul meselor, doamne, domni și mai ales copii. Ce te faci însă că plozilor nu le place „menu”-ul? Pe chestia asta se produce o larmă de nedescris. Copiii refuză și scuipă în farfurii și pe pereți, mâncarea, iar mamele îi îndoaie și le înfig cu furie furculița în gură... În timpul acesta, ai lăsat „entré”-ul, pentru că din resturile scuipate de copii, nimeriseră unele și'n farfuria pe care o aveai în față, ai dat la o parte „mușchiul”, anunțat în „sânge”, pentru că ți l-a adus ars, și nu te-ai apropiat de compot, pentru că nu era „asortat”, cum scria pe tabela dela intrarea în sufragerie, ci de prune afumate.

— Dar ce importanță are asta? Doar n'am venit să mă îngraș! — îți zici ca o consolare — și pleci să iei aer.

Pensiunea are curte și parc. Ce bine-ți face aerul rece, de munte. Kilograme întregi de sănătate, înghițite dintr'odată...

Insfârșit ești liniștit...

...Ce efemeră iluzie!

În urma ta vine o pereche. Un domn și-o doamnă. Discută cu furie. Se ceartă. Tușești ca să le dai de veste că te afli prin partea locului și că e în interesul lor să se potolească ca să nu se facă de râs. Nici vorbă de așa ceva. Doamna nu vrea să ia în considerație repetatele semnale de prefăcută tuse ce le tot emiți.

— De ce-ai eșit așa de repede din sufragerie? De ce-ai refuzat să joci poker?

Calic ai fost și calic ai rămas! Cât puteam pierde mai mult de cinci mii de lei? Doamna începe să plângă, pentru că auzi sughituri și ghicești intervenția batistei. Încerci să te depărtezi. Te simți jenat, știindu-te că asisti la o scenă de familie. Dar ei se țin scaiu de tine. Urmează același drum pe care-l faci. Ca să scapi, o iei la goană pe scară și urci în cameră.

Uf!, bine că nu-i mai auzi!...

E ora zece seara. N'ar fi rău să te culci. Ai venit să te odihnești și încerci să adormi. Dar nu-i chip! Pussy, câinele celor din camera vecină, latră și insistă mereu în această direcție. Asta durează foarte mult, pentru că stăpânii, „înebuniți” de „inteligența” animalului, în loc să-l potolească, îl încurajează și-l întărează. S'a dus somnul...

★

Ai vrea să pleci... Te-ai săturat până peste cap.

Ți-aduci aminte însă, că, la intrare, ai plătit pentru toate zilele de sărbători. Suma e destul de mare și nu poți renunța la ea. Te resemnezi, deci. Și-apoi cum să te'ntorci, așa pe negândite. Ce-au să spună toți: familia, prietenii, colegii? Nu! Nu! Cu orice risc, Crăciunul trebuie încheiat aici.

...Și zorile te prind, făcând exerciții, cum vei răspunde celor ce — fericindu-te — vor întreba: „Cum ai petrecut?”

— Minunaaaat!...

LIVIU FLORA

„Hall” de pensiune, la munte.

ODISEEA UNUI IEPURE PRIMIT I N D A R

PRIETENUL cu care îmi place să stau de vorbă mi-a povestit deunăzi următoarele, privitoare la niște necazuri ale lui:

„În viața mea n'am făcut prea mare caz de mâncare și-i fericesc pe-acei cari se așează la masă pregătiți suflaște, ca pentru un ritual. În ceea ce mă privește, sunt în stare să mănânc un an de zile același fel. Mi s'a și întâmplat asta: într'un an am mâncat la prânz numai șnițel. Ca să nu lungesc vorba, eu mănânc ca să nu mor, încolo subtilitățile pregătirii bucatelor îmi sunt cu totul străine.

UN IEPURE CADOU

În această lipsă de gust gastronomic, mă pomenesc zilele trecute cu un dar venit dela un prieten, pe care-l prețuesc îndeosebi, un vânător pasionat, care mi-a trimis un iepure, una din multele victime cu prilejul recente sale expediții. Deși nu știam precis dacă mai mâncasem carne de iepure, deci în neputință să judec calitățile ei gastronomice, drept să spun că darul mi-a făcut o mare bucurie, aș putea spune că m'a onorat. Dar de ce m'a mișcat într'atâta trimiterea cadavrului fricosului animal? Știu eu? Poate că se deșteptase romanticul din mine, care-și închipuia un cavaler întors cu alai dela vânătoare și care trimite parte din prada sa, agonizată cu pericolul vieții, unui alt cavaler, vecin de domeniu.

Însfârșit în stăpânirea iepurelui — un fel de pisică învelită într'un jurnal — întâiul meu gând a fost cui să-l dau ca să-l prepare cum trebuie. M'am gândit la soacră-mea, foarte simțitoare pentru reputația ei de gospodină. Neavând răbdare, am chemat-o la telefon:

— Mamă (ține la această denumire și pentru că știu aceasta, o întrebuițez la zile mari N. n.) am să-ți trimit un iepure să-l faci dumneata cum te pricepi.

— Un iepure?

— Da, dal

— Da, ce-ți veni?

— L'am primit cadou și m'am gândit că numai dumneata poți să-l prepari bine.

— Ai început să mă apreciezi?

— Păi întotdeauna te-am apreciat!

— Și de când mănânci iepure, căci nu te știam atât de pofcios?

— Uite așa m'apucat! — am răspuns puțin cam enervat.

— Bine, trimite-l!

Convorbirea cu soacră-mea m'a indispus. Era ca și cum faci cuiva un cadou cu gândul că persoana se va extazia și persoana, dimpotrivă, nu arată nici un fel de bucurie. Lipsa de entuziasm a soacră-mi mă descurajase, împiedicându-mă să-mi văd de treburile.

Și câteva ore am trăit terorizat de-un gând: soacră-mea nu știe să gătească iepure!

N'am putut răbda ispitei să nu formez din nou numărul la telefon:

— Să știi, mamă, că-ți trimit iepurele!

— Știu!

— Bine, văd eu că știi, dar tare mi-e frică...

— De ce ți-e frică?

— Uite ce e, nu te supăra, dar dacă nu-ți face prea mare plăcere, m'am gândit să-l dau altcuiva. (În realitate voiam să spun ceva mult mai puțin grav, dar, ca întotdeauna când vrei cu tot dinadinsul să fii delicat, lucrurile îți ies pe dos).

— I-așcută domnule, ai trebui să știi că atunci când cineva oferă ceva... — și soacră-mea neizbutind din pricina furiei, să găsească cuvintele, mi-a închis telefonul în nas.

UN IEPURE CARE SE PLIMBĂ

Supărarea soacră-mi mi-a făcut bine; cel puțin dădusem cărțile pe față, salvând iepurele de mâinile unei gospodine nepricepute.

Cum pe nevastă-mea o știam neamatoare de vânat, m'am gândit la o vară a mea, la care parcă mâncasem odată, chiar iepure.

Dar nevastă-mea, ca să nu mi se enerveze soacra, a fost de părere că iepurele trebuie să i-l trimitem tot ei, căci altfel nu ne mai spală Dâmbovița cu afluenții ei.

Cu multă greutate, am îngăduit acest lucru. Dar, bătoasă, soacră-mea a refuzat iepurele. Fără să dezarmeze, nevastă-mea îndelung răbdătoare, i l-a trimis din nou. Între timp, eu scoteam bani de tramvai, soacră-mea stând la celălalt capăt al Bucureștilor.

Numai după ce a văzut că încăpățânarea soacră-mi, pe care o apucase criza de demnitate, este de neînvins, nevastă-mea a fost de părerea mea să trimitem iepurele pomenite verișoare.

Ca să nu facă omul drumul degeaba, i-am făcut oferta prin telefon. Vară-mea s'a scuzat însă: primise, chiar în ziua aceea, doi iepuri, cadou.

Rezultatul unei vânători norocoase.

O VECINĂ AMATOARE

M'am gândit atunci, în disperare de cauză, la o vecină pe care o știam amatoare de vânat. Și, într'adevăr, nu m'am înșelat: găsise, însfârșit, o entuziastă, gata să „avanseze” bani pentru cheltuielile de „fezandare” a mortăciunii.

— Cum să-l fac? — m'a întrebat femeia.

— Fă-l cu măslina — am spus eu, care habar nu aveam că iepurele se mai poate mânca și altfel. „Banchetul” fusese hotărât peste trei zile, până atunci iepurele urmând să sufere transformările de rigoare.

DAR IEPURELE SE POATE MÂNCA ȘI ALTFEL!

În jurul mesei vecine ne aflam mai mulți invitați — nu ai mei, ci ai vecinei, căci în casa acesteia fusese hotărâtă cina.

Însfârșit, ni se aduce și iepurele. Mi s'a făcut cinstea să mi se dea întâia porție. Dau să'nghit dar carnea mi s'a părut tare. Bine crescut, înghit și tac. Dar unul de lângă mine:

— Știiți ce-i lipsește?

— Ce? — întreabă mirată vecina.

— Niște arpagici!

— Ba am pus!

— Da? Atunci niște capere, astea îi dădeau gust.

— Așa s'o fi preparând în Moldova, la dumneata! — spuse, vădit enervată, vecina.

— Ba, pardon, — intervine o cucoană de nici acum nu știu cine este și cum o chiamă, — la noi în Moldova iepurele se prepară afumat și-i zice bujenită.

— Apropo de preparat, spuse un domn, să mănânci iepure la tavă și să-ți lingi degetele!

— O fi bun la tavă, adăogă moldoveanca, dar nu știu dacă ați auzit de iepure „sive”. Ai mâncat? — mi se adresează doamna.

— În viața mea n'am auzit!

— „Sive” este iepure cu sos de smântână și ciuperci — un deliciu!

Dar, ca să nu rămân de rușine față de atâția oameni culți în materie de iepure, n'am de lucru și spun:

— Mi se pare cam tare!

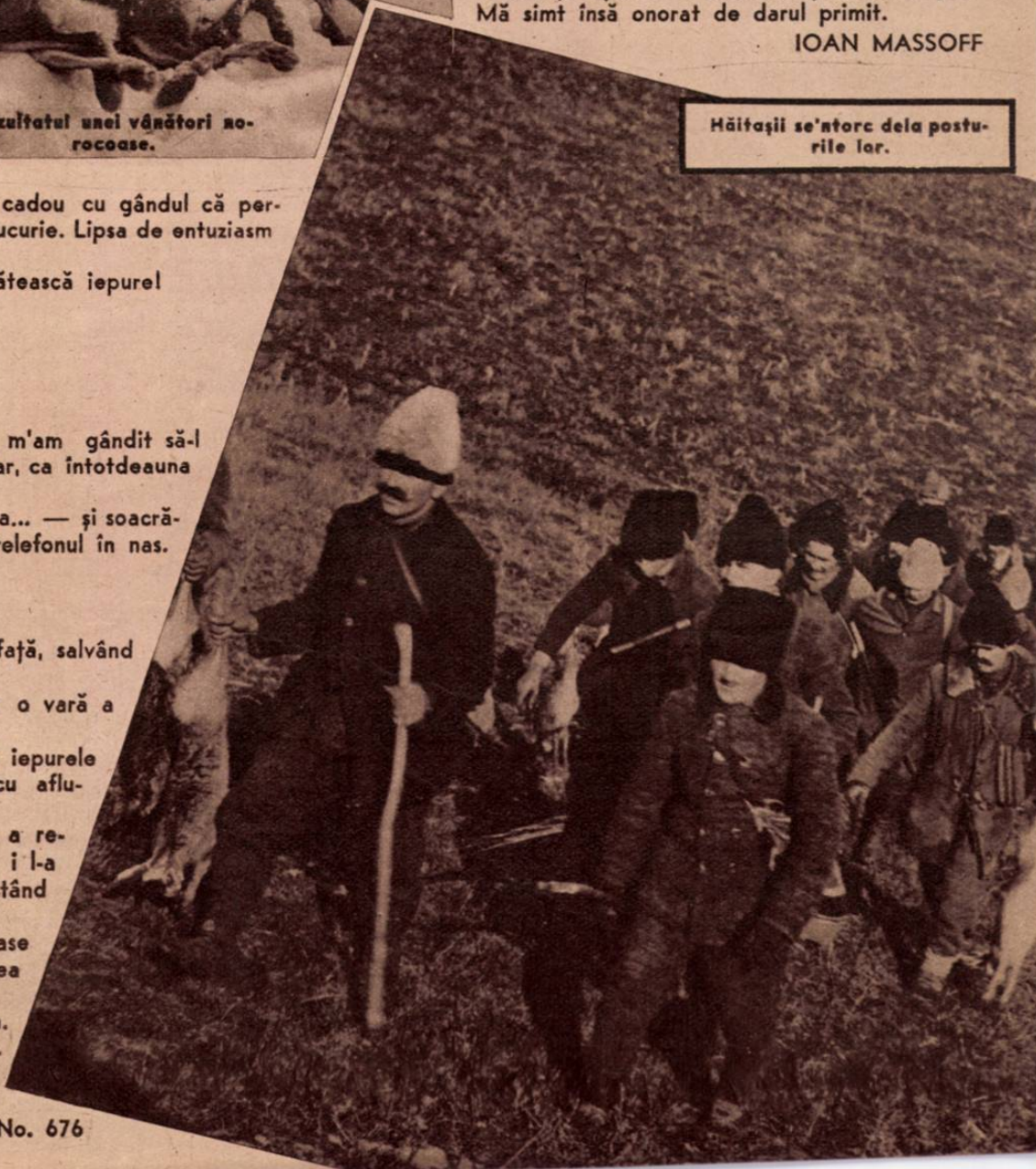
— Și miel — adăogă nevastă-mea.

— Ei, aici mi-ați plăcut! Dumneata știi, că am muncit trei zile cu pisica dumitale? Cinci ceasuri mi-am pierdut până i-am scos pielea, pentru ca dumneavoastră să-l găsiți tare. Proastă eu, că m'am pus la asemenea muncă!

Rezultatul? Am rămas certat cu soacră-mea, cu vecina și iepurele îl mai simt și acum în gât. Mă simt însă onorat de darul primit.

IOAN MASOFF

Hăitașii se'ntorc dela posturile lor.

Hore Belisha

CREATORUL ARMATEI

U N O M D E

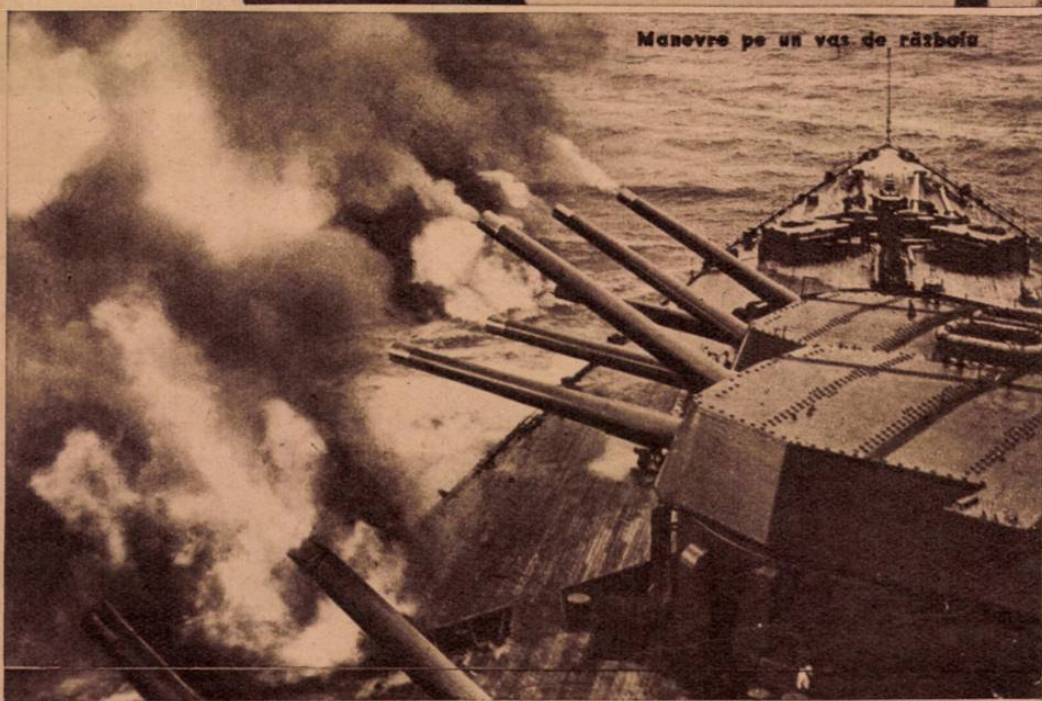
Dela începutul războiului mondial Hore Belisha engleză ce trebuia să plece în Franța. La sfârșitul lui 1918, Hore Belisha este cădar era unul din cei mai chipeși ofițeri ai armatei pentru curajul, inteligența și spiritul de inițiativă. În 1923, Hore Belisha lucrează intens pe probleme de transporturi. În același an îl vedem și pe băncile Congresului unde debutase în gazetărie unde izbutise să devină în 1933, după zece ani de muncă și eforturi, numit Ministrul Transporturilor în cabinetul Chamberlain. La treizeci și cinci de ani și în marea sa activitate în țara tradițiilor unde nu se mai potrivește. Căror fapte se datorează ascensiunea sa la înaltă calitate, dar mai mult marcată de originalitatea și precizia stilului.

Ministrul de războiu al Angliei încercând o pușcă mitralieră antiaeriană.

D. Hoare Belisha vorbind la microfon lumii întregi.

Manevre pe un vas de războiu

Hore era calm și surâzător știind că în cele din urmă tatăl va ceda... Nu disprețuiesc comerțul, zicea el, dar am tot timpul să mă apuc de comerț după ce-mi voi realiza... idealul!

— Fă ce vrei, răspundea tatăl. Du-te la Sorbona și vom vedea mai târziu cine avea dreptate!

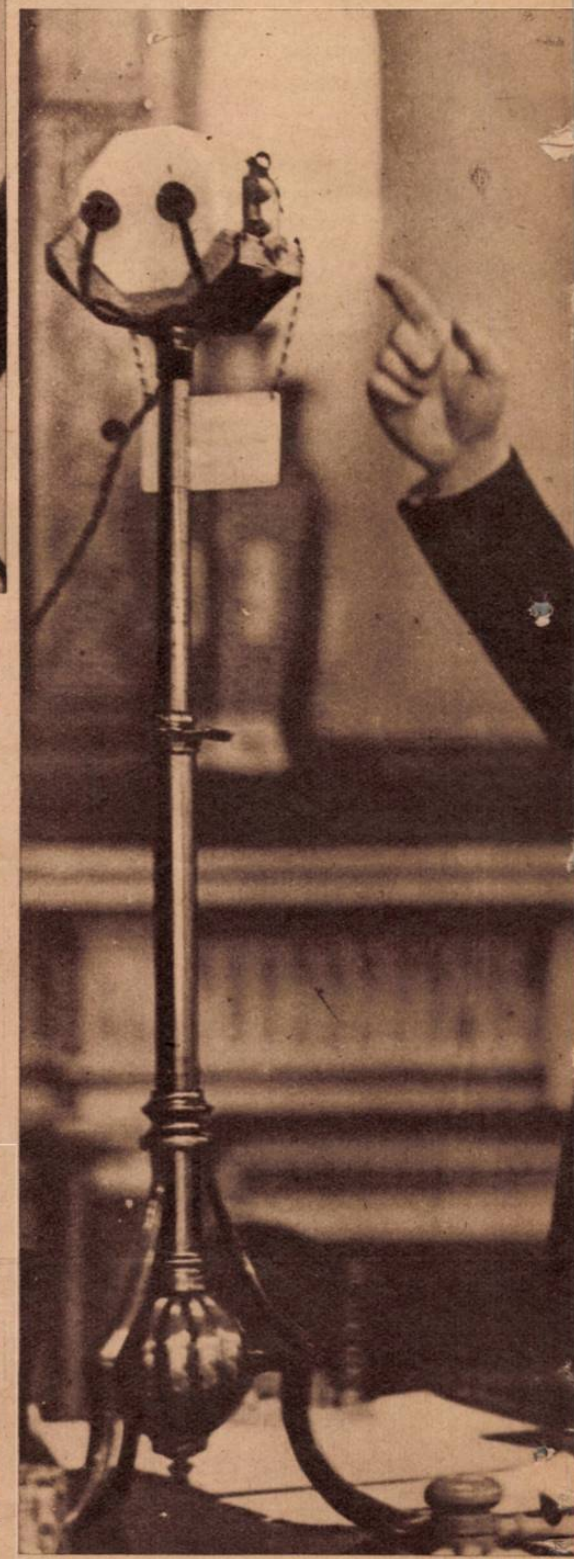
LA PARIS

Sosit la Paris, Hore Belisha se înscrie la Sorbona. Surâsul său,

puțin ironic, dezarmant pentru orice dușman, cu o nuanță de superioritate, totuși prietenesc nu-l părăsește nici odată. Studiază limbile vii și moarte, științele, literatura, dreptul, toate cu o regularitate de ceasornic, fără să lipsească deloc nici un curs. Era un student model.

— În definitiv ce vrei să ajungi? îl întrebau uneori colegii săi. Vrei să fii un mare gazetar sau un profesor vestit? La această întrebare, tânărul student nu răspundea păstrându-și secretul... Cel mult, glumea:

— Nu știu ce voi deveni, în orice caz trebuie să ajung „cineva” căci mediocritatea îmi este insuportabilă. Ambiția încolțise în el și simțea poate, că va fi chemat să joace un rol mare în viața poporului său. Era o presimțire care s'a adevărat.

NIMIC nu prevedea, în familia lui Hore Belisha, strălucita carieră a acestuia. Tatăl său era un mare bogătaș din celebrul City londonez, centrul marilor financiari englezi. Din tată în fiu ei urmau aceeași carieră: erau un fel de comisionari, cumpărau și vindeau.

Dar viitorul Ministru de Războiu era de o altă natură și nu se putea împăca cu înțelepciunile tatălui său. Adesea era certat pentru lipsa de respect față de meseria tatălui, dar tânărul Hore Belisha nu se lăsa impresionat prea mult.

— Domnul face pe lordul, striga adesea tatăl. Nu-l mulțumește comerțul, îl disprețuiește, nici nu vrea să studieze la Colegiul Cliford! Domnul vrea să meargă la Paris, la Sorbona, auzi dumneata, numai asta-i lipsește... Sorbona!

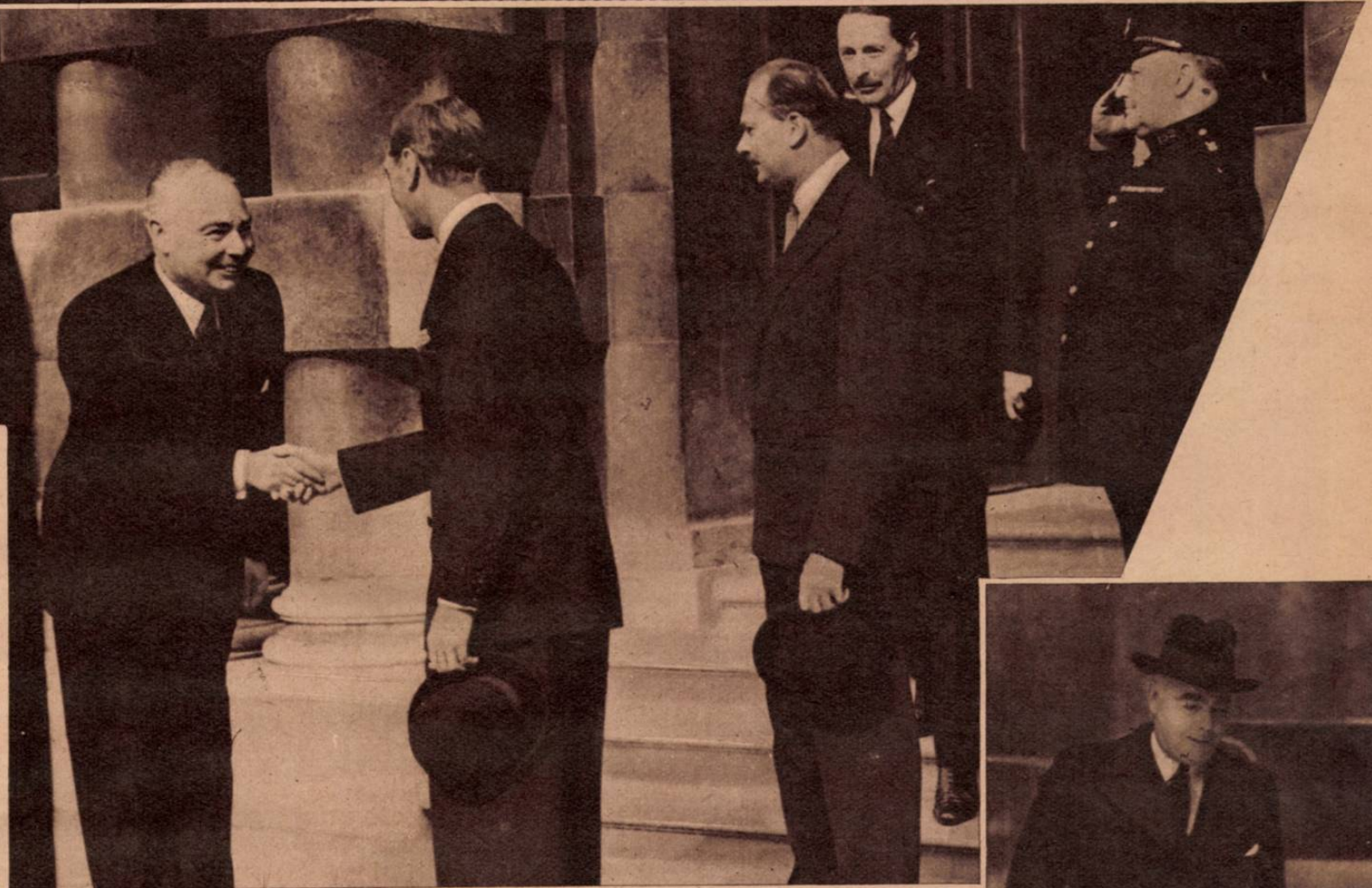
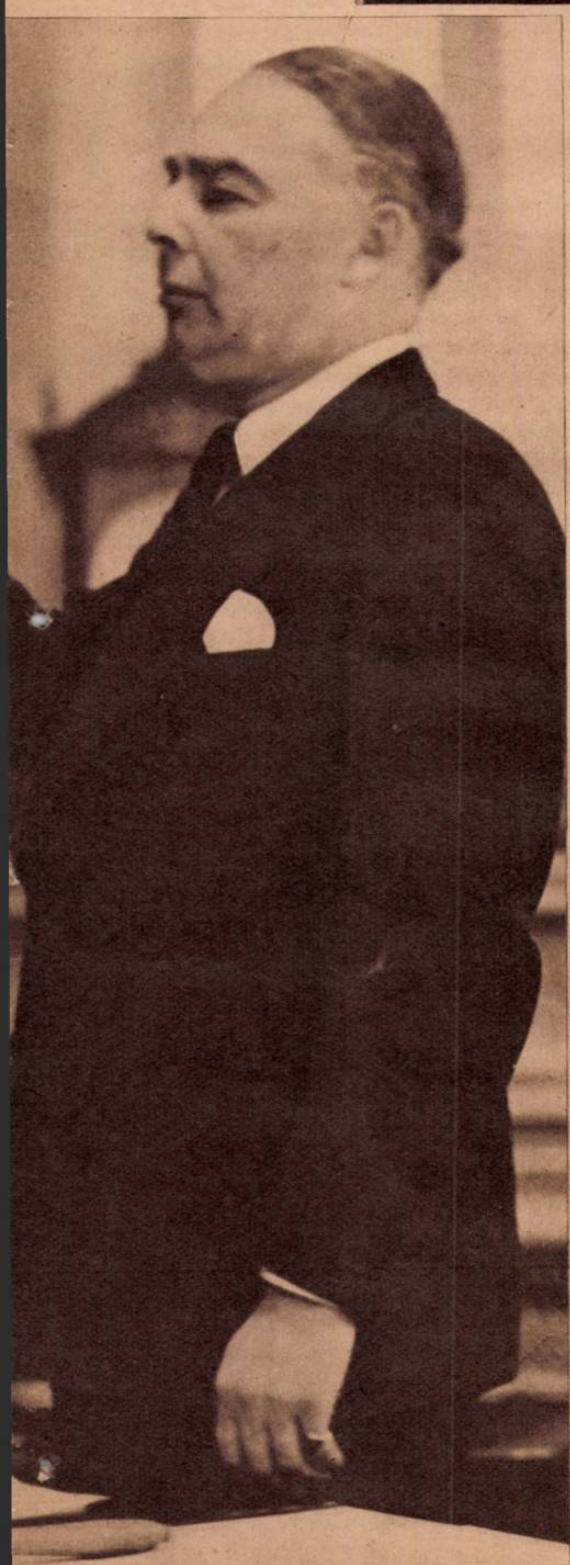
Belisha

ENGLEZE DE ASTĂZI

A C Ţ I U N E

na se angajează ca voluntar în armata

oitan. Nu avea decât douăzeci de ani
armatei britanice fiind citat deseori
e inițiativă de care dădea dovadă.
egătindu-se pentru cariera de avocat.
camerei Comunelor. Tânărul avocat
e să-și facă un loc însemnat.
i de luptă continuă, Belisha este
inertul MacDonald. Nu avea decât
fost socotită o adevărată revoluție
nenise un ministru atât de tânăr.
nea lui Hore Belisha? Desigur
elui său talent oratoric și arti-
prin noutatea concepției și

De pe atunci Hore Belisha reprezintă o mare valoare, o capacitate de muncă excepțională, un om de stat cu vederi clare.

Tânărul ministru împlini cu cinste misiunea sa dificilă reorganizând transporturile britanice, fapt care l-a făcut popular în straturile cele mai largi înlesnindu-i cariera politică.

POPULARITATEA LUI HORE BELISHA

Pe toate străzile, în toate reuniunile, în toate conversațiile, pe toate buzele, numele lui revenea ca un leit-motiv... Era celebru, îl aștepta gloria! Când Neville Chamberlain ajunse prim-ministru, simți nevoia unui om care să poată asuma o mare răspundere: aceea de a reorganiza apărarea Imperiului Britanic.

Mulți ani în șir, Anglia, crezând sincer în politica dezarmării își neglijase armata. Forțele erau dezorganizate, materialele erau învechite și peste tot se simțea nevoia unei reforme adânci și totale.

Un singur om era capabil să-și asume o asemenea răspundere istorică: Hore Belisha.

— Sunt, de două minute, ministru, telefonă el tatălui său imediat după numirea sa ca șef al ministerului de Războiu. Ei, cine a avut dreptate?

CREATORUL UNEI MARI ARMATE
Câteva zile după instalarea sa, forțele

militare engleze cunoscă primele reforme ale noului ministru și în scurt timp toată Anglia era un vast șantier de lucru.

Tankuri, avioane, mitraliere se fabricau într'un ritm neîntrerupt și Anglia deveni o mare putere militară.

Anglia se decide greu, dar nimic nu o mai poate opri atunci când a început ceva. A urmat firesc, reforma istorică a serviciului militar prin introducerea stagiului obligatoriu, deși, datorită lui Hore Belisha, numărul voluntarilor crescuse uimitor.

În Iulie 1939, Belisha avu fericiți ideile de a trimite o delegație de soldați britanici în Franța. Amândouă oștirile sărbătoriră 14 Iulie într-o înfrățire de arme și de suflete, cum n'a mai cunoscut istoria celor două popoare.

Ministrul de Războiu al Angliei este cel mai fervent partizan al politicii de strânsă, cât mai strânsă colaborare franco-engleză și ultimele sale cuvinte dovedesc cu prisosință această convingere.

— „Luptăm ca niște camarazi, spune el, și de va trebui vom muri tot ca niște camarazi”.

Hore Belisha e cel care a spus despre generalul Gamelin cuvintele memorabile: „Gamelin al nostru” — recunoscând astfel comandamentul unic al celor două armate aliate.

Regele Angliei despărțindu-se de titularul portofoliului Apărării Naționale, după o vizită la ministerul acestuia

D. Hoare Belisha în drum spre minister.

O LUPTA SÂNGEROASA IN CULISELE RAZBOIULUI ȘI ALE PACII

**ARMATELE DE SPIONI SE INFRUNTĂ, LUPTÂND, CU AJUTORUL
INTELIGENȚII, VICLENIEI, CURAJULUI, INVENTIVITĂȚII, ȘI ADESEA
CHIAI CU ARME UCIGĂTOARE.**

A început războiul. Propozițiunea această turbură adânc conștiința omului liniștit, omului pașnic, ce nu se gândește decât la munca rodnică, pe ogorul păcii. Pentru el, războiul are un început, după cum va avea și un sfârșit. Și cu toate acestea, dacă stăm să judecăm bine lucrurile, războiul nu are început, după cum nu are nici sfârșit. Dacă bubuitul tunurilor și răpăitul armelor de foc încetează, la un moment dat, pe câmpiile de luptă, războiul își continuă ravagiile, dincolo de această limită, în culise, în întunecimi pe care omul obicinuît nu la poate pătrunde. Zi de zi, clipă cu

clipă, mii și zeci de mii de soldați, având misiuni speciale, se înfruntă, mulți dintre ei cad, loviți de gloanțe, sau se duc să-și termine zilele în ocne.

Armata această, eroică prin misiunea ei, este aceea a spionilor și a celor meniți să lupte contra lor.

Câtă ingeniozitate, cât curaj și câtă inteligență este necesară unui agent de informație, spre a-și duce la capăt misiunea. Știrea aflată și transmisă de el, la timp, poate salva viața a zeci de mii dintre conaționali lui, asigurând

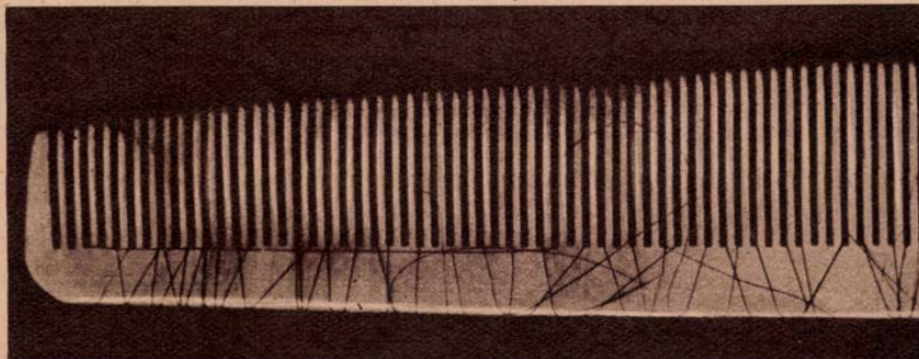

Iată un fragment muzical, care n'are nimic comun cu muzica, ci cu spionajul.

Sub aceste mărci se află scris un mesaj important al spionilor. Cine ar putea s'o bănuiască?

Un domn oarecare își fumează liniștit țigara, în compartimentul unui tren internațional. De îndată ce-a trecut însă frontiera, el scoate de pe aceiași țigară o bandă subțire de hârtie, pe care se află un important mesaj.

Cel mai ingenios sistem a fost, fără îndoială, acela al unui spion care și-a întrebuințat pieptenele, ca mijloc de comunicare. Din felul în care a împletit între dinții pieptenului fire de păr, oamenii centralei sale au putut afla ce-i interesa.

Vagoanele căilor ferate pot folosi, deasemeni, spionilor. Câteva semne scrise cu creta, sunt lămuritoare pentru cel ce așteaptă știrea, dincolo de frontieră.

victoria patriei sale și aducând dezastrul asupra dușmanilor. Agentul de contra spionaj nu are o sarcină mai ușoară. El trebuie să împiedece, cu orice preț, ca informația să nu treacă peste frontierele patriei, iar lupta ucigătoare se desfășoară, tăcută, încordată, până la zdrobirea unuia dintre adversari. Comunicatele oficiale ale taberelor astăzi în luptă, vorbesc numai despre faptele de arme, petrecute la lumina zilei. Nu se pomeneste însă nici un rând despre cele ce se întâmplă în culise, despre eroii cari mor la posturile lor, spre a-și aduce la îndeplinire misiunea. Desigur că întocmai după cum s'a întâmplat și după marele războiu, vor apărea cărți care vor vorbi despre isprăvile agenților de informație și contra-informație, cari s'au jertfit în actualul măcel.

Misiunea agentului de informație este nespus de grea. După ce-a obținut știrea care-l interesează începe abia misiunea zdrobitoare și anume aceea de a face ca știrea să parvie la timp comandamentului în solda căruia se află.

Pentru a face ca aceste știri să ajungă la timp, unde trebuie, agentul de informație întrebuințează trucurile cele mai fantastice, în timp ce acei cari îl urmăresc utilizează ingeniozitatea lor, pentru a-l descoperi.

Trucurile spionilor se numără cu sutele, dacă nu chiar cu miile. Un nasture al hainei, o cravată, o mănășă, un medalion, un lanț purtat la mână, sunt tot atâtea mijloace spre a transmite planul unui sector al frontului, dispoziția trupelor, numărul lor și așa mai departe.

În timpul marelui războiu s'au descoperit sute de trucuri ale spionilor. Astfel, la frontiera elvețiană locuia un domn bătrân și respectabil, care primia, în fiecare zi, dintr'un sat francez, câteva ouă proaspete. Sustinea omul că este bolnav și are nevoie de acest aliment, absolut proaspăt.

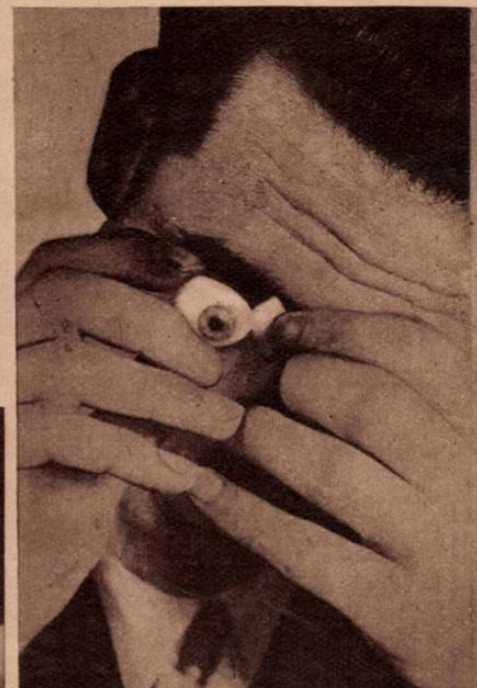
După vreme destul de îndelungată, serviciul de contra-spionaj francez se sezică de aceste trimiteri atât de regulate și punând mâna într'o zi pe micul colet, îl cufundă într'o soluție revelatoare de scrisuri secrete. Atunci apărură pe unul din ouă o informație de cea mai mare importanță pentru trupele germane, care fuse captată și astfel transmisă de un agent al acestora,

din Franța. De bună seamă că transporturile au încetat, iar spionii aprinși au fost executați.

Altădată, serviciul de contra-spionaj fu sezizat de faptul că dintr'o librărie pariziană se trimiteau în Spania, tot felul de note muzicale. La început, nimănui nu-i trecea prin cap că acesta ar putea fi un mijloc de comunicare între două centre de spionaj. Totuși, șeful serviciului special ceru într'o zi aceste note și încercă să le cânte. Rezultatul a fost catastrofal, deoarece era vorba de o cafonie muzicală.

Textul fu trimis unui serviciu de decriptare, care stabili că este vorba de o amănunțită expunere a situației frontului francez, și a diferitelor forțe aflate pe sectoare.

Exemplele de acest fel pot fi înmulțite la nesfârșit. Dăm, în imaginile alăturate câteva din trucurile cele mai ingenioase și mai des folosite de spionii diferitelor țări.

Un altul a ascuns o importantă misiune în cavitatea ochiului său drept, care era de sticlă.

Un agent informator și-a ascuns mesajul pe care trebuia să-l transmită, lipindu-l pe placa de cauciuc a danturii sale false.

Un ceas de mână ascunde în mașinăria lui un mesaj important.

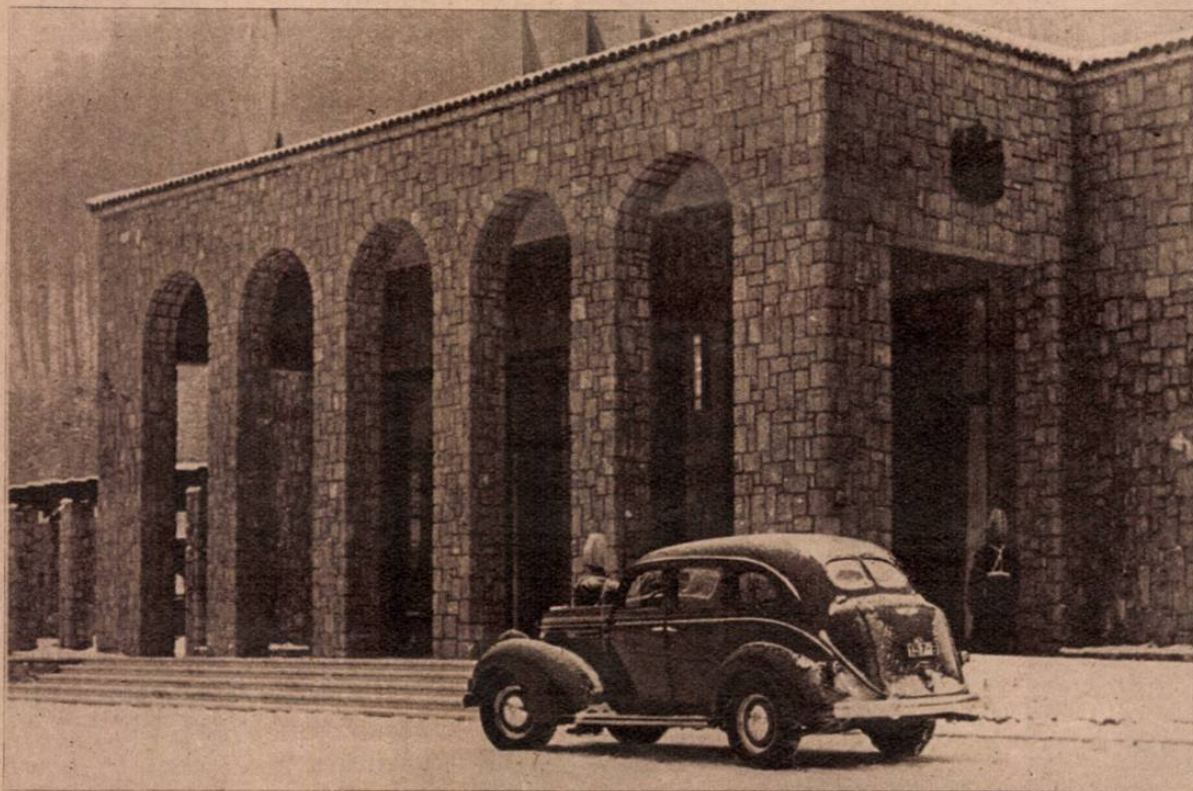

IN PREZENȚA MARIEI SALE MARELUI VOEVO MIHAI, D. INGINER ION P. GIGURTU, MINISTRUL COMUNICAȚIILOR, A INAUGURAT NOUA GARĂ REGALĂ DIN SINAIA

După discursurile de inaugurare s'a servit invitaților o cupă de șampanie.
In clișeu nostru: Măria Sa Mihai ciocnește cu d. Ing. Ion. P. Gigurtu, ministrul Comunicațiilor.

Noua gară regală este o adevărată bijuterie arhitectonică. In linii sobre și elegante, lucrată din material românesc, noua gară reprezintă un monument în fața creației a renașterii naționale în toate domeniile.

La Operă a fost desvelit bustul lui George Folescu

In prezența d-lui Ion Nistor, ministrul Artelor, a d-lui Ion Marin Sadoveanu, directorul general al Teatrelor și a d-lui George Georgescu, directorul Operei Române, a fost desvelit bustul marelui cântăreț plecat dintre noi. Chipul în bronz al lui Folescu a luat loc lângă ceilalți mari cântăreți cari au ilustrat scena operei românești.

Nervosii mor curând!

Ați observat la Dvs. din când în când unui dintre următoarele semne al unei apropiate istoviri a nervilor?

Iracibilitate, rea dispoziție, tremurături, neliniștet, bătăi de inimă, amețelă, frică, insomnie, vise urite, amorțirea membrilor, sperieturi, prea mare irascibilitate provocată de contraziceri, zgomote, mirosuri, dorință după stupefiante, de tutun, alcool, ceai, cafea, bătăia pleoapelor, nădăduri, toane, lipsă de memorie sau a graiului, dorință sau fobii ciudate. Când unul sau mai multe din aceste semne de nervozitate se ivesc la d-vs., atunci nervii d-vs. sunt serios slăbiți și au nevoie de întărire.

Nu lăsați ca această stare să dăinuiească, căci s'ar putea produce deranjări serioase ale activității mintale, ca aiurări sau acte necontrolate, iar o îmbătrânire prematură și moartea sunt consecințele.

Indiferent de unde provine slăbirea nervilor d-vs., eu vă invit să-mi scrieți. Sunt cu plăcere dispus să vă explic gratis și fără cheltueli de porto o metodă foarte simplă,

care vă va provoca o surpriză plăcută. Ați cheltuit poate deja mulți bani și multă răbdare pentru diferite remedii și în cel mai bun caz ați obținut numai o ușurare trecătoare. Eu vă pot asigura, că cunosc o metodă excelentă, pentru a lupta împotriva slăbirii nervilor d-vs. Această metodă provoacă în același timp o îmbunătățire a dispoziției, a plăcerii de viață, a energiei și a puterii de muncă ba unii mi-au scris chiar că se simt ca nou născuți după întrebuințarea ei. Aceasta este atestat și de către certificate medicale. Vă costă numai o carte poștală. Vă trimit o carte foarte instructivă complet gratis.

Dacă nu puteți scrie imediat, păstrați acest anunț.

Postsammetstelle: ERNST PASTERNAK
Berlin SO,
Michaelkirchplatz 13 Abt. 187.

Chirurgie estetică

Indepărtarea opera-
tivă a ridurilor
Dr. RUDOLF HOFFMAN
fost asistent la clinica univ. din Berlin
Bul. Domniței 32. Tel. 41950

a nasului
urechilor
feței
găsei
și pieptului

CITIȚI IN FIECARE SĂPTĂMÂNĂ

„MEDICUL NOSTRU“

Cea mai bună și mai frumos ilustrată revistă de specialitate.

PĂRUL DE PE FAȚĂ ȘI CORP
distrug definitiv și fără cicatrice
D-na Dr. M. RABINOVICI
Specializată la Paris, boli de piele
C O S M E T I C A
Ingrijirea tenului
Bulev. Carol 57. Telefon 3.52.73.
Consult. 8—12 și 3—7.

SUNT VINDECABILE BOLILE DE PLĂMÂNI?

Toți acei cari suferă de astmă, tuberculoză pulmonară, și la laringe, catar la vârful plămânilor, tuse învechită, răgușală persistentă, gripă și n'au găsit vindecarea până acum primesc dela noi lămuriri, absolut gratuit și franco o carte cu multe ilustrații asupra temei: „Sunt vindecabile bolile de plămâni?”. A se scrie o carte poștală, francată cu 7 lei — la adresa exactă: PUHLMANN & Co., BERLIN, 8.36. MIGGELSTRASSE 25—25 a.

Nu o purgație anormală

ci efectul unui laxativ care să-și facă acțiunea lent, dar sigur. In felul acesta evitați durerile colitice sau diareea. „Leo-Pills” intrunește condițiile unui laxativ ideal, deoarece efectul acestor pilule nu este violent și rămâne constant. Chiar și în cazurile de constipație cronică „Leo-Pills” aduce scaun regulat. E un produs din materii pur vegetale.

In cutii de 20 și 60 pilule

Leo-Pills Laxativ

La ghișeul Casei de depuneri și consemnațiuni, cetățenii de toate vârstele, fac coadă ca să subscrie bonuri pentru înzestrarea armatei.

Funcționarii special detașați, supravegheați de d. director Cerchez, primesc subscrierile pentru armată.

CETĂTENII ISI FAC DATORIA

SCENE IMPRESIONANTE CU OCAZIA SUBSCRIERILOR BONURILOR PENTRU INZESTRAREA ARMATEI

1. Iată un muncitor nevoiaș, care din puținul lui, a venit să semneze bonuri pentru înzestrarea armatei.

2. Un străjer din armata albă a țării a venit să-și dea obolul pentru străjerii granițelor noastre.

3. O femeie cu resurse modeste, a venit și ea să-și facă datoria către țară...

4. Iar marea noastră artistă d-na Maria Filotti, cu zâmbetul pe buze, subscrie o importantă sumă pentru înzestrarea armatei.

A trecut un an de frământări grele și de prefaceri continue. Un an în cursul căruia și-a făcut din nou apariția zeul Marte ce și-a strâns tributul de sânge al omenirii. Politica chibzuită a conducătorilor țării noastre, ne-a ținut departe de aceste frământări și pacea românească n'a fost turburată. Războiul amenință însă să se întindă. Nimeni nu știe unde și când se va opri zeul Marte.

Un vechi proverb spune: „Dacă vrei pace, pregătește-te de războiu”. Țara noastră, perseverând în politica ei de pace, a luat totuși din timp toate măsurile necesare pentru apărare—în caz de nevoie— a frunțașilor ei. Grija de căpetenie a conducătorilor țării a fost îndreptată spre opera de înzestrare a armatei. Grija de fiecare clipă a Suveranului și eforturile supraomenești ale guvernelor, au făcut ca armata noastră să fie înzestrată cu cel mai modern armament. Cu câtă mândrie admirăm azi soldații — acești străjeri ai hotarelor românești — îmbrăcați în uniforme noi, mânuind armamentul modern, pe care, până mai eri, îl vedeam doar la cinematograful. Și cu câtă bucurie am aflat din ziare vești despre formidabile linii de fortificații, în genul celor din Europa occidentală, ce s'au construit la granița noastră de Vest.

APĂRAREA NAȚIONALĂ

În luminosul Său discurs rostit la Constanța cu prilejul Anului Nou, M. S. Regele a spus, între altele :

1.

2.

3.

4.

„Evenimentele independente de voința noastră și hotărît nedorite de noi au făcut ca în anul ce a trecut și în acela care vine efortul de căpetenie ce va trebui realizat este perfectarea și desăvârșirea Apărării Naționale. Niciodată această expresie, care adesea s'a considerat ca o formulă administrativă, nu ia un înțeles mai viu și mai puternic decât astăzi : Apărarea Națională. — Ea conține scurt și lămurit politica noastră pașnică, dar și hotărîtă.

Nu ne întărim, nu desăvârșim înzestrarea oștii noastre într'un spirit agresiv, ci într'un spirit decis de apărare a ceea ce este al nostru și al dreptului consfințit prin liberă hotărîre a Adunărilor de la Chișinău, Cernăuți și Alba-Iulia”.

Pentru această perfectare și desăvârșire a apărării naționale sunt însă, necesare sume importante, iar, resursele normale ale Statului nu permit să se facă eforturi mai mari decât cele ce s'au făcut.

Statul a făcut apel la populația țării, cerându-i să subscrie bonuri pentru înzestrarea armatei.

scrie bonuri pentru înzestrarea armatei. Cel ce subscrie aceste bonuri, în afară de faptul că face un act de o mare importanță patriotică, face și un excelent plasament al banilor săi.

Apelul Țării pentru subscrierile la bonuri pentru înzestrarea armatei a avut un ecou, care a întrecut cele mai optimiste așteptări. Din toate colțurile țării au început să curgă subscrieri. Toți cetățenii țării, indiferent de origina etnică, religia, vârsta și de clasa socială, au scris și continuă să subscrie bonuri pentru înzestrarea armatei.

Conștienți de seriozitatea clipelor prin care trecem, cetățenii au subscris deseori nu din prisosul lor, ci făcând economii, pe unde au putut, fiind siguri că aceste mici sacrificii asigură viața și liniștea lor și a copiilor lor.

GESTURI IMPRESIONANTE

Cu prilejul subscrierilor bonurilor pentru înzestrarea armatei, s'au produs scene impresionante.

O străjeră din Sinaia a donat întreaga ei zestre, strânsă cu trudă de părinții ei—oameni nevoiași. Scrisoarea pe care a adresat-o cu acest prilej d-lui ministru al Finanțelor este o pildă vie a dragostei de Țară. Un țăran din județul Ialomița, neavând numerar, s'a prezentat comitetului însărcinat cu strângerea subscrierilor, aducând cu dânsul un cal, pe care la pus la dispoziția comitetului, cerând să se vândă calul, iar suma rezultată să fie subscrisă pentru bonurile pentru înzestrarea armatei. Ce grăitoare pilde de abnegație și de dragoste se ascund în aceste două exemple! Și asemenea pilde se pot repeta la infinit...

MILIARDE DE LEI SUBSCRISE

Bonurile de înzestrare au permis Statului să-și procure în chip normal resursele imense cerute de înarmare, resurse pe care astfel nu le-ar fi putut avea la îndemână. Miliardele care se adună azi, prin plasarea bonurilor de înzestrare, au o menire bine precizată și vor face posibil ca sistemul nostru de apărare armată să fie completat până în cele mai mici amănunte, așa încât să descurajeze pe oricine s'ar gândi să ne turbure pacea.

Dar mai presus de sumele subscrise, ceea ce putem socoti de pe acum ca un bun dobândit, este manifestarea de puternic patriotism la care a dat loc subscrierea la aceste bonuri.

În vremuri ca acelea pe care le străbătem, valoarea armamentului unei țări nu poate fi depășită decât

de calitatea sentimentului patriotic, care unește — într'un bloc mai tare decât betonul cazematelor, pe cetățenii cari o apără.

Insuflețirea cu care tineri și bătrâni, bogați și săraci, subscriu la bonurile înzestrării, ne dă măsura reconfortantă a înaltului patriotism care ne încălzește întru apărarea Patriei.

Și aceasta, cu mult deasupra miliardelor subscrise, rămâne bunul cel mai de seamă care ne va face să străbătem cu și mai multă vârtosenie prin greutățile și îngrijorările, oricât de mari și multe vor fi ele.

Nu putem încheia aceste rânduri fără a adresa cititorilor noștri, apelul pentru subscrierea bonurilor pentru înzestrarea armatei:

Subscrieți toți cei cari simțiți românește la bonurile pentru înzestrarea armatei.

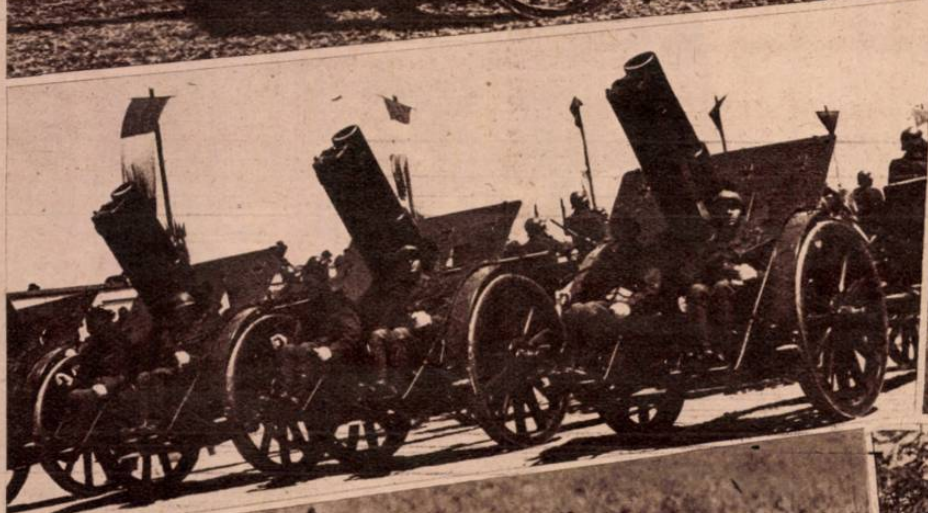
Prin această subscriere vă garantați avutul vostru, liniștea generațiilor viitoare și consolidarea instituțiilor noastre strămoșești.

L. BICEAI

D. MITIȚA CONSTANTINESCU

ministru al Finanțelor autorul legii pentru lansarea bonurilor pentru înzestrarea armatei.

Banul dat cu dragă inimă de toți cetățenii țării e destinat să mărească puterea de apărare națională. Cu acești bani va crește numărul tunurilor, tancurilor, mitralierelor și al tuturor noastrelor oștiri.

IN ȚARA CELOR 0 MIE DE LACURI

EVENIMENTELE aduc adesea pe primul plan al atenției internaționale oameni, fapte și țări, la care nimeni n'ar fi gândit până atunci. Hotărât că din mulțimea cititorilor noștri, puțini au fost, până de curând, acei cari ar fi putut să dea informațiuni mai precise despre Finlanda, despre locuitorii ei și despre felul de viață al acestora. Finlanda, țara celor 0 mie de lacuri, era un stat nordic, pe unde locuiesc oameni cu ochi albaștri, în continuă luptă cu gerul și cu urși albi, iar dacă întâmplarea nu făcea să fie confundați cu laponii, atunci cu siguranță că nu s'ar fi spus despre ei că singura lor bogăție sunt turmele de reni.

Nici astăzi nu se știe despre Finlanda prea mult. Ne gândim la Finlanda pașnică, iar nu la frontul de luptă. Țara aceasta, care este acoperită aproape mai mult de jumătate, de apă, își trage bogăția mai ales din păduri. Cât cuprinzi cu ochii, covorul de un verde întunecat al brazilor se ține neîntrerupt. În porturile țării, atâta vreme cât nu sunt blocate de ghețuri, vapoarele încarcă cherestea, pe care o transportă spre toate colțurile lumii.

Locuitorii țării, vag înrudiți cu maghiarii, sunt înalți, au părul blond și ochii albaștri, sunt oameni viguroși, cinstiți, primitori de oaspeți și muncitori. În imensa lor majoritate sunt pădurari sau tăietori de lemne. Obicinuiți să-și câștige cu greu existența, dat fiind condițiile speciale ale acestei țări din vecinătatea cercului polar, ei nu se plâng de condițiunile de trai cari ar fi zdrobitoare pentru un meridional.

Finlandezul își suportă cu stoicism și poate că lipsa luptei l-ar doborâi mai curând decât lupta însăși. Dealtfel, vigoarea și dinamismul acestui popor se evidențiază lesne din felul în care știe să înfrunte grelele împrejurări de astăzi.

Aspecte pașnice dintr'o țară care se află actualmene în războiu.

1. În mijlocul pădurii se ridică o uzină considerabilă. Uzina de la Kolosjoki unde se prelucurează nichelul. Partea centrală a uzinei este încă în construcție și ar fi urmat să fie gata în 1942.

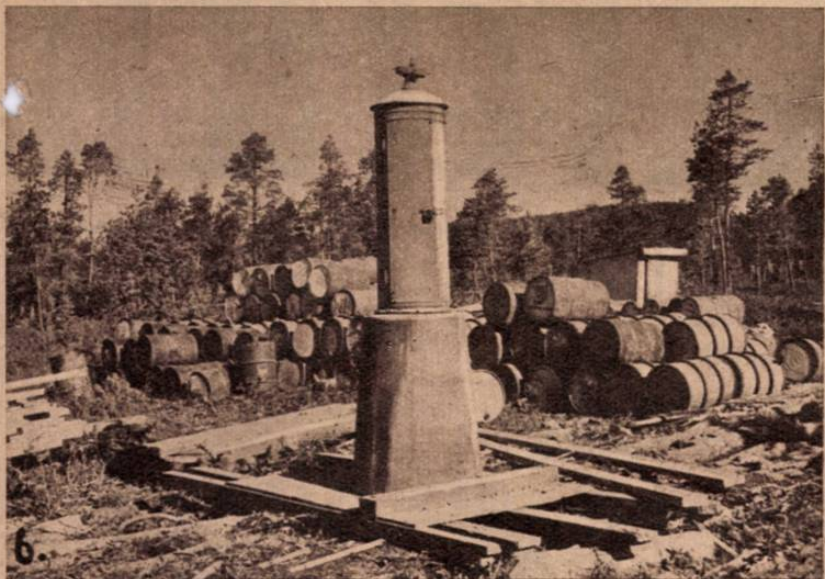
2. Pretutindeni se înalță orașe industriale noi. Construcțiile sunt, în cea mai mare parte, din lemn, materialul cel mai eficient. Iată aci un mare magazin „Taka-Lappi” și un restaurant (Ravintola).

3. În timpul verii, finlandezii trăesc mai mult pe afară. Bucătăria este instalată sub cerul liber, iar razele soarelui sunt destul de călduroase ca să îngăduie copiilor să se joace pe afară, numai într'un costum de baie.

4. O rețea de șosele, destul de bine întreținute, străbat țara. E interesant că Finlanda e împărțită în două regiuni, cea din nord, care e mai săracă și cea din sud, care este mai bogată. Locuitorii din nordul Finlandei capătă toate mărfurile, fără să plătească vamă sau alte impozite. Nu tot așa cei din sud. Iată o barieră vamală, în mijlocul Finlandei.

5. Forța motrică necesară punerii în mișcare a uzinelor este furnizată de instalații hidroelectrice, care folosesc diferența de nivel dintre diferitele lacuri.

6. Dar ceea ce se știe mai puțin e că Finlanda e o țară bogată. În afară de păduri, Finlanda mai are și cele mai bogate zăcămintele de nichel din Europa, fiind furnizoarea tuturor țărilor care au nevoie de acest metal scump.

În industria minieră a Finlandei sunt investite însemnate capitaluri străine, astfel că in-

teresele țărilor principale din Europa, în acest mic stat, sunt considerabile.

Să încercăm să uităm, pentru moment, nenorocirea năpraznică abătută asupra țării celor o mie de lacuri și să evocăm în imagini, aspecte din Finlanda pașnică, de acum câteva luni.

a. c.

6. Aprovizionarea cu benzină și uleiuri pentru automobile este asigurată de-a lungul șoselelor care străbat țara. O suprafață oarecare a fost defrișată și în locul pomilor au apărut butoaiele de benzină și pompele automate.

7. Alături de rudimentare case de lemn se ridică construcții de cărămidă, locuințele inginerilor și principalilor conducători ai întreprinderilor industriale finlandeze.

8. Locuințele muncitorilor finlandezi nu sunt elegante, dar sunt curate. Iată aici casa de lemn a unui minier. Cine ar bănuia că la numai 20 metri se află o altă casă la fel și că toată pădurea, în jurul minei, este plină cu acest fel de locuințe?

9. Cel mai nordic port al Finlandei este Linnehamari. Portul acesta era destinat exportului de nichel. În această regiune s'au dat lupte crâncene, iar după ultimele telegrame, localitatea s'ar afla din nou în stăpânirea finlandezilor.

CHINURI DE SPECTATOR

LA TEATRU CÂND PIESA NU ARE SUCCES

EȘTI un om cumsecade și vii la teatru pentru teatru. Ignori dedesubturile și, de bună credință, ești ispitit să crezi că direcțiunea teatrului a hotărât reprezentarea piesei respective, pentru calitățile ei. De multe ori realitatea este alta și — lucru de necrezut — piesa se joacă anume pentru a nu avea succes și pentru ca prin căderea ei o anumită persoană să poată dovedi omenirii „că dacă nu joacă ea sau dacă nu s'a apelat la luminile ei, o piesă nu are succes în România”.

Gelos pentru liniștea culiselor teatrelor bucureștene, renunț să dau mai multe amănunte asupra sabotării în teatrul românesc particular.

Și, cum spun, instalat într'un fotoliu, mai mult sau mai puțin confortabil, răsfoiesc programul, în așteptarea ridicării cortinei. Victima a mirajului cuvântului tipărit, ești ispitit să crezi tot ce povestește programul. Și cortina se ridică. Tu, numai ochi și urechi, ascultă ce spun cei de pe scenă, ambițio-nând să nu-ți scape un cuvântel.

Dar, nu știu cum se face, că după primele cinci minute, o presimțire sinistă îți străfulgeră creierul: piesa care se joacă nu face două parale. Om cumsecade cum ești începi să te lupți cu a doua ta personalitate: poate că nu e așa! Și continui să ascult. După o jumătate de oră de ascultare, pentru că-ți dai perfect de bine seama că simți dureri la moalele capului, începi să-ți rotești ochii prin sală, să vezi pe cine cunoști.

Cu surprindere, constăți că nu ești singurul în aceiaș situație și timp de cinci minute dai din cap, salutând. Iar tragi cu urechea pe scenă și-ți dai seama că actorii vorbesc despre aceiaș chestie, deloc interesantă. Îți schimbi poziția de pe scaun și ochii îți cad pe profilul unei doamne. Deși o cunoști, de o bună bucată de vreme, ai o impresie cu totul ciudată. Profilul doamnei îți relevă trăsături din cele mai agreabile pe care nu știu cum se face, nu le-ai băgat în seamă până atunci: „Știi că e nostimă!” — îți spui. De pe scenă îți vin ecouri, care nu te interesează de fel. Drept în fața ta în banca din 'nainte, strălucește chelia unui cunoscut om de Stat. Lucrul îți prilejuiește oarecare aprecieri asupra situației politice. Dar trece și asta.

Fotoliile scârțâie cumplit și, ca la o comandă, toți spectatorii își schimbă locurile pe scaune. Cortina coboară. Aplauze sporadice, în special la balcoane. În foyer apar oameni încruntați și nedecși. Toți își caută privirile și unul așteaptă pe altul, să-și dea părerea. O lașitate de gândire oprește majoritatea spectatorilor să-și spuie gândul.

Incepe actul al doilea. Îți faci reproșuri și iei suprema hotărâre să fii atent. După cinci minute de ascultare simți că ești fiert fără apă și începi să faci considerațiuni arhitectonice asupra sălii. Deși ai mai fost în teatru pe vremea când erai pubert, totuși ai impresia că e pentru prima oară când intri în sală. „Nu e urât teatrul!” îți spui și tot uitându-te pe sus, ochii-ți zăresc tavanul coșcovit. Incepi să fii obsedat de o idee groaznică: ce-ar fi dacă tavanul! Unul nu scapă!

Cortina cade însă asupra actului doi. În foyer apar fețe descompuse, aiurite, și nedumerirea crește, transformându-se într'un val: cine dracul a ales piesa; trebuie să fie împușcat! Vre-o doi-trei inși, ca să facă pe originalii, opinează cum „că piesa nu e rea, dar că are subțirimi care nu pot fi gustate de marele public”. Îți vine să-i iei la palme.

Sonoria. Lumea intră în sală, cu aceeași poftă cu care intră boii la tăiere. Ești hotărât să urmărești cu cea mai mare atenție desfășurarea ultimului act.

Faci eforturi supreme, sângele ți se urcă la cap și-ți este imposibil să ascultă prostiile de pe scenă. Ești ispitit să pleci, dar nu îndrăznești să deranjezi un șir întreg. Incepi să te autoconsolezi, gândindu-te că mai sunt și alte nenorociri mai cumplite pe lumea aceasta.

Îți muști limba, te ciupești, te gândești la o nenorocire care s'ar putea abate asupra alor tăi și-ți închipui cum ai să arăți întins pe catafalc.

Dar, degeaba, toate ți se par fleacuri, pe lângă chinul de a asculta cum cei de pe scenă bat apa în piuă.

Îți iei capul în mâini și șueri o rugăciune caldă. Bunul Dumnezeu se îndură, cortina cade, dai buzna la garderobă și alergi în stradă:

— Aeri! Aeri! — strigi ca un scos din minți.

Ai impresia că cineva ți-a tras un toc de bătaie, dându-ți și vreo câțiva pumni în cap.

Suferințele prin care ai trecut ți-au răscumpărat jumătate din păcate.

Incepi să te consolezi...

IOAN MASSOFF

REALITATEA FEMEII

FESTOANE PENTRU LINGERIA COPILOR VOSTRI

LINGERIA de iarnă a micuților dv., poate fi tot atât de elegantă și suplă ca și cea de vară. Cel mai nimerit este s'o confecționați din flaneluță albă, pe care s'o festonați cu cotton perlé de diferite culori. Dacă aveți răbdare, puteți broda, pe lângă feston, grupuri de buline pline, în aceeași culoare. Festonul îl veți face cu cotton perlé subțire, direct pe material. Pentru ca butonii să fie însă plini, veți face dedesubt — păstrând conturul — câteva lanțuri, de umplură. Cercul butonilor îl veți accentua cu cotton perlé alb sau în aceeași culoare cu ei.

1. Cămașă de noapte ajustată, pentru fetiță de zece ani. În față, corsajul este format dintr'un bolerou. Spatele drept. Garnitura e completată de festoane, puncte roșii și o fundă asortată, la terminarea decolteului.

2. Cămașă-pijama pentru băiețuș între trei și cinci ani. Festonul e roșu. Această cămașă de noapte este tăiată în talie și se încheie, la spate, cu patru nasturi mari.

3. Cămașă de noapte pentru fetiță de trei ani. Garnitura este bleu. Jupa este lungă și bogat încrețită, iar în talie n'are o cusătură obicinuită, ci jupa este montată printr'un șir de încrețituri, pe corsaj. În stânga și dreapta, două funde mici de catifea bleu.

4. Cămașă de noapte-pijama, pentru copil de doi ani. E deschisă de sus până jos. Mănecele și pantalonii strânși în manșete, se termină cu festoane bleu.

5. Cămașă-pantaloni pentru fetiță de doisprezece ani. Este confecționat din patru bucăți croite în „biais”. Festonul și bulinele sunt făcute cu cotton perlé alb pe alb.

6. Cămașă de zi și pantaloni separați, pentru fetiță de opt ani. Garnitura brodată este și ea albă, iar pantalonul are, ca garnitură, după feston, o bătă de flanelă.

8888

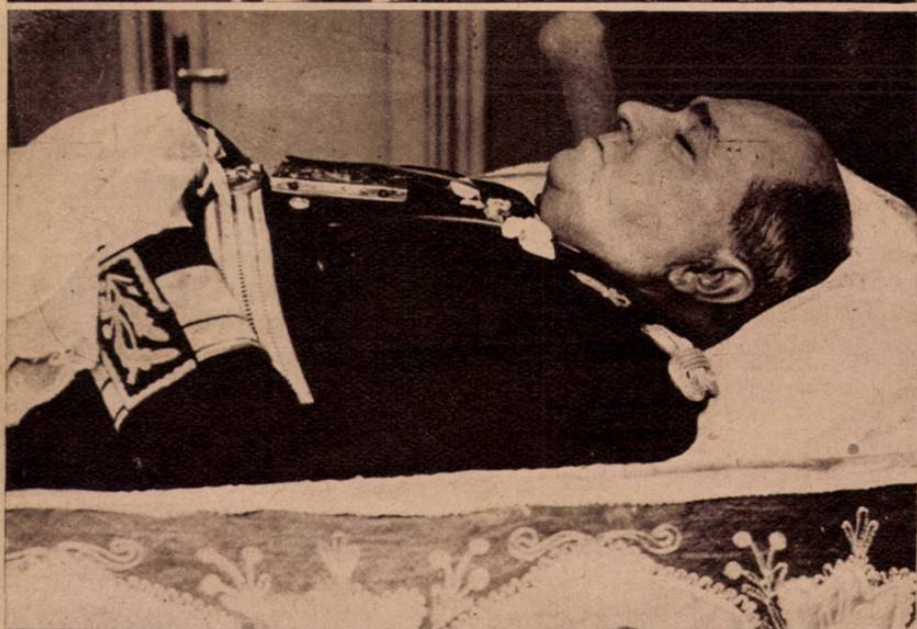
88

BANCHETUL IN ONOAREA D-LUI SAVA KIROFF

Cu ocazia plecării sale din țară, d. Sava Kiroff, ministrul Bulgariei la București a fost sărbătorit printr'un banchet. In fotografia noastră d. Gr. Gafencu, ministrul afacerilor străine, rostindu-și cuvântarea. →

INMORMANTAREA PROFESORULUI TRACU-IAȘI

Corpul neînsuflețit al celui ce a fost Grigore Tracu-iași, este scos afară din Aula Academiei Comerciale de către studenți. ↓

MOARTEA GENERALULUI C. TURBATU

Generalul C. Turbatu, șeful justiției militare, stins fulgerător din viață.

CURSURI DE LIMBA ITALIANĂ PENTRU PERSONALUL DIN COMANDAMENTUL STRĂJII ȚĂRII

D. prof. Gianola ținându-și prima prelegere la inaugurarea cursurilor de limba italiană pentru personalul din Comandamentul Străjii Țării, în prezența d-lor Pellegrino Chigi, ministrul Italiei la București și Teofil Sidorovici, comandantul Străjii Țării. ↓

CONCURSURILE STRĂJEREȘTI DE PATINAJ

Din inițiativa Străjii Țării s-au organizat în Cismigiu concursurile străjerești de patinaj. In fotografiile noastre: stânga — d-ra Moldovanu campioana națională de patinaj,

făcând o demonstrație de patinaj artistic; dreapta: D. Teofil Sidorovici, comandantul Străjii Țării urmărind desfășurarea concursului.

1.

1. Trupele finlandeze îndreptându-se spre front.

2. Tunuri anti-tank sovietice, capturate de finlandezi, sunt imediat puse în bătaie.

3. Președintele Kalio al republicii finlandeze, ascultând explicațiile unui ofițer, care-i arată o piesă dintr'un avion sovietic, doborât.

4. În timpul raidurilor aeriene sovietice, deasupra orașului Helsinki, populația finlandeză se refugiază în adăposturi, așteptând sfârșitul alarmei.

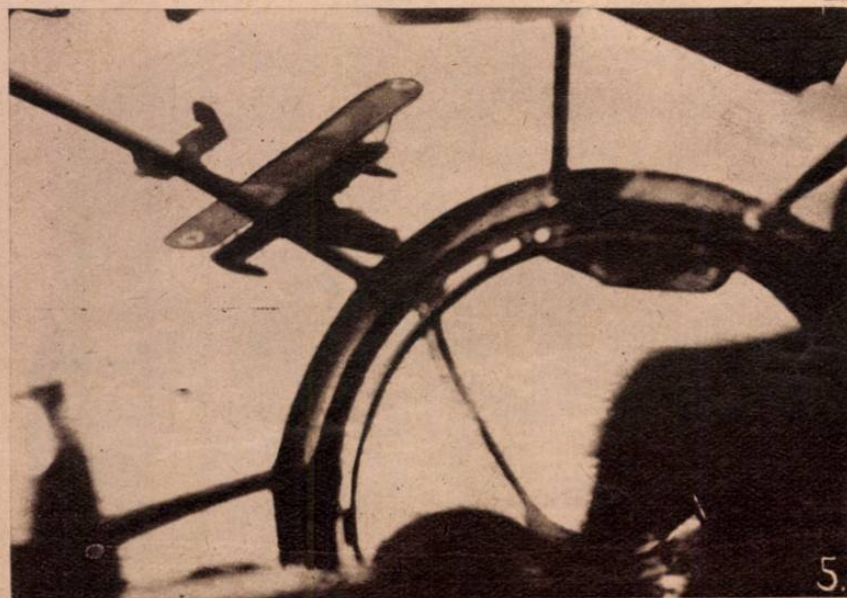

2.

ULTIMELE IMAGINI ALE RĂZBOIULUI...

4.

5.

5 și 6. Un avion german a atacat, în Marea Nordului, un avion de bombardament britanic. Una din fazele acestei dramatice lupte aeriene.

6.

7. Post înaintat francez, în fața liniei Maginot.

8. Un soldat german patrulând în dosul unor lucrări de baraj anti-tank, depe linia Siegfried.

9. Dl. Oliver Stanley, fiul lordului Derby, a înlocuit pe d. Hore Belisha, la conducerea Ministerului de Războiu, al Marelui Britanii.

10. Spre a preveni un atac german al coastelor, francezii au instalat puternice reflectoare, care, scrutează întinsul apelor. Alături un tun anti-aerian, camuflat de saci de nisip.

PE URMELE CERȘETORILOR MILIONARI

CUM ERA EXPLOATATĂ MILA PUBLICĂ DE BANDA ORGANIZATĂ A LUI BURDUJAN

Tănase Burdujan,
președintele cerșeto-
rilor.

O membră din bandă.

NU credem să existe om pentru care să nu se poată face problema, dacă trecând pe lângă un sărman cerșetor trebuie să-i dai de pomană. În ziare au apărut, în repetate rânduri, avertismente, atrăgându-se atenția cetățenilor asupra faptului că mulți dintre aceștia sunt niște simpli exploatare ai milei publice și nu merită nici un ajutor. De aci s'a născut în sufletul omului dispus să facă bine, îndoiala dacă obolul său ia calea cea bună. Îmi amintesc de o după amiază târzie de vară, când mă odihneam pe o bancă

dintr'un parc lateral al Șoselei Kiselef. Stam pe gânduri, când am fost acostat de un copil de vreo șase ani, care avea în mână un coș în care se ofileau câteva flori de câmp. Mi-a întins coșul, cu un gest care nu lăsa nici o îndoială că nu este vorba ca să-mi vândă florile, ci că avea nevoie de obolul meu.

În acea clipă, mi-au venit în minte toate cele câte le-am citit asupra cerșetoriei organizate și i-am spus copilului că nu vreau să-i dau nimic. A făcut câțiva pași și a oftat. Poate că banul meu ar fi asigurat în acea seară pâinea necesară unei întregi familii de oameni sărmani. Poate că banul acesta ar fi luat calea pungii vreunui exploatare de copii. În ambele cazuri însă, durerea sârmănelului, care mi-a cerut de po-mană, era reală. Venind cu mâna goală acasă, fie la ai lui, fie la străinul care-l teroriza, avea să primească o aceeași severă pedeapsă: lipsa pâinii cea de toate zilele.

Probabil că îndoilele ce m'au frământat atunci vă frământă și pe dv., când băgați mâna în buzunar, spre a scoate leul destinat pomenii.

Cei pe cari treburile îi duc pe lângă Statuia Rosetti, au cunoscut desigur o arătare omenească, un individ olog, cu tors de luptător și capul în unghiu ascuțit, sugerând o fire voluntară și poate uneori crudă. Ruina aceasta omenească sta de dimineață până seara în același loc, fixat pe un cărucior pe patru roate de bicicletă de copil, având pneumaticile totdeauna umflate. Aștepta în acest colț al orașului, să primească pomena trecătorilor. Fața lui încruntată nu cunoș-

(Cont. în pag. 19-a)

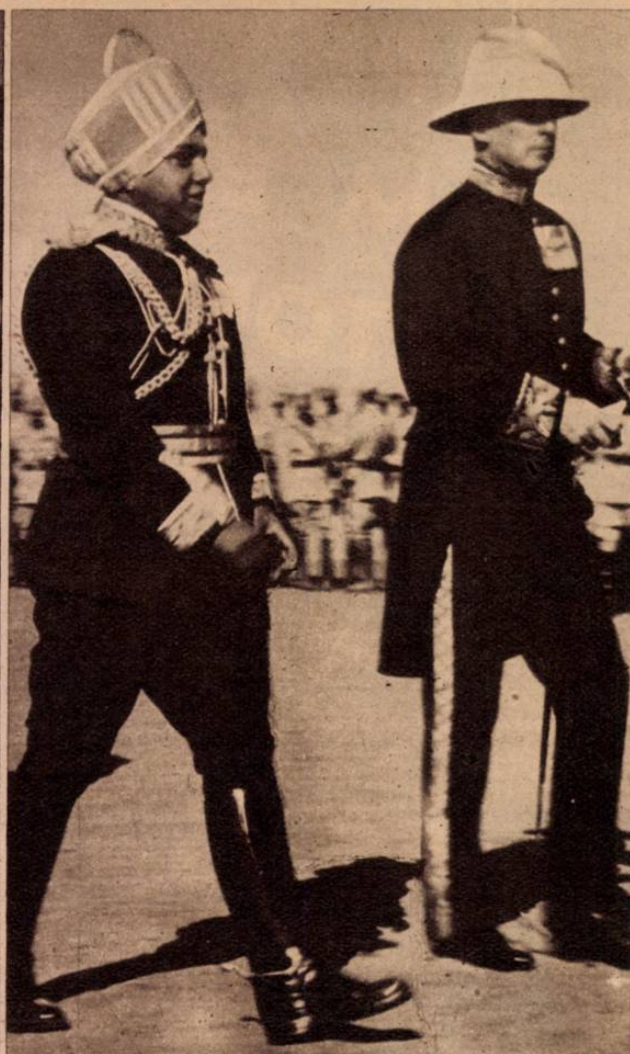
Unul din membrii
bandei cerșetorilor
milionari.

Casa din strada Mangului
unde locuiește Burdujan,
unde era și sediul organi-
zației cerșetorilor.

UN NOU LAWRENCE AL DEȘERTULUI TRANSIORDANIEI

O mână de oameni inteligenți și curagioși asigură Angliei stăpânirea vastului ei imperiu.

PENTRU mulți constituie un mister felul în care Anglia, o țară cu o populație de circa 45 milioane locuitori, reușește să stăpânească cel mai mare imperiu colonial al lumii, având 500 milioane de supuși.

Metoda Angliei nu este o metodă de violență, ci de persuasiune. Englezul este colonistul născut, care știe să se adapteze mediului în care este silit să trăiască, respectuos față de tradiția poporului în mijlocul căruia vine, dar totodată hotărât să impună civilizația occidentală și respectul pentru Albion.

Acum câțiva ani ziarele au înregistrat o știre, în prima clipă lipsită de importanță, în aparență. Un militar oarecare, gonind cu motocicletă pe una din șoselele minunate ale Angliei, a suferit un accident. Motocicleta s'a sfărâmat de un pom, iar conducătorul ei a murit. Din actele aflate asupra victimei accidentului s'a aflat că este vorba despre un sergent oarecare din armata britanică. Când s'au făcut însă cercetări mai atente, s'a aflat că acel om nu este altul decât faimosul colonel Lawrence, regele neîncoronat al Arabiei.

Colonelul Lawrence era agent al Intelligence Service-ului, faimoasa organizație de informație și contra informație a Marelui Britannie. Bun cunoscător al Arabilor, al limbii și obiceiurilor acestora, fusese trimis, în timpul războiului mondial, spre a organiza atacul arab împotriva armatelor turce, care erau dușmane Angliei. Misiunea i-a reușit deplin și în scurtă vreme colonelul Lawrence ajunsese să fie stăpânul necontestat al Arabiei, fiind ascultat, fără cârtire, de diferiții conducători ai acestora.

Lawrence trăia întocmai ca un arab, era un fin diplomat și un bun militar, astfel că succesul fu de partea sa.

Mister Belgrave, rezidentul britanic din Bahrein alături de șeicul Aamud de Bahrein. În această țară se află importante zăcămintele de petrol.

Prin pustii Transiordaniei nu se poate călători fără autorizație specială, dată de maiorul Glubb, noul Lawrence al pustiei.

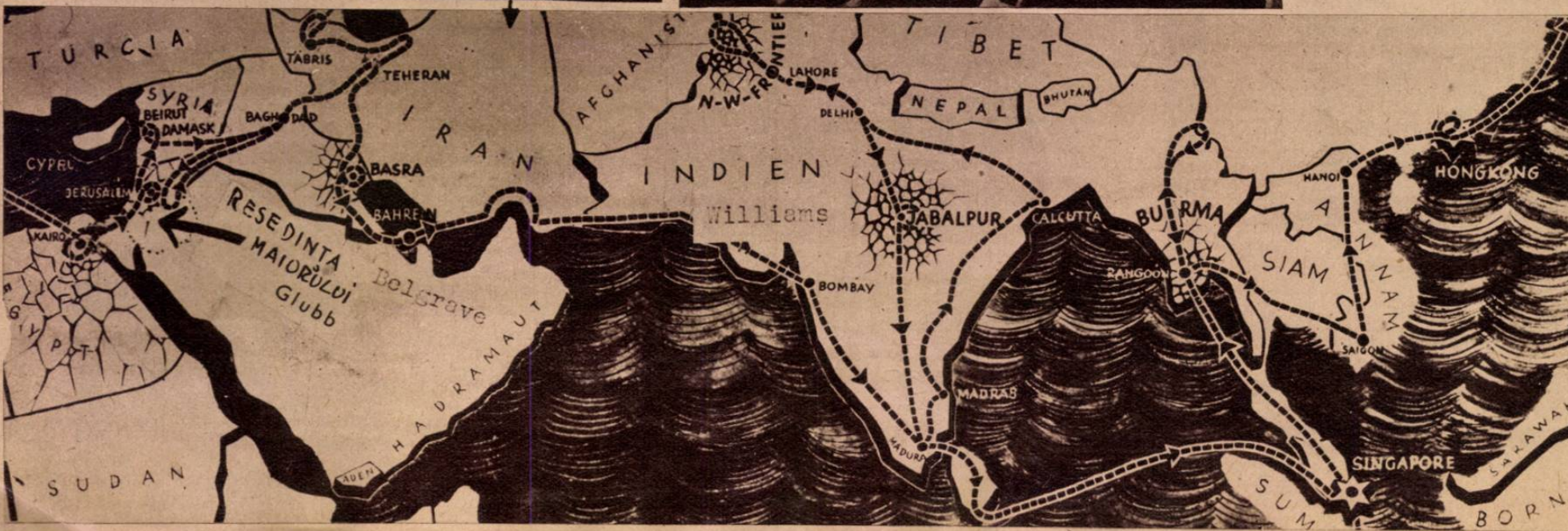
Drumul străbătut de reporterul fotograf, în cercetarea organizației coloniale britanice.

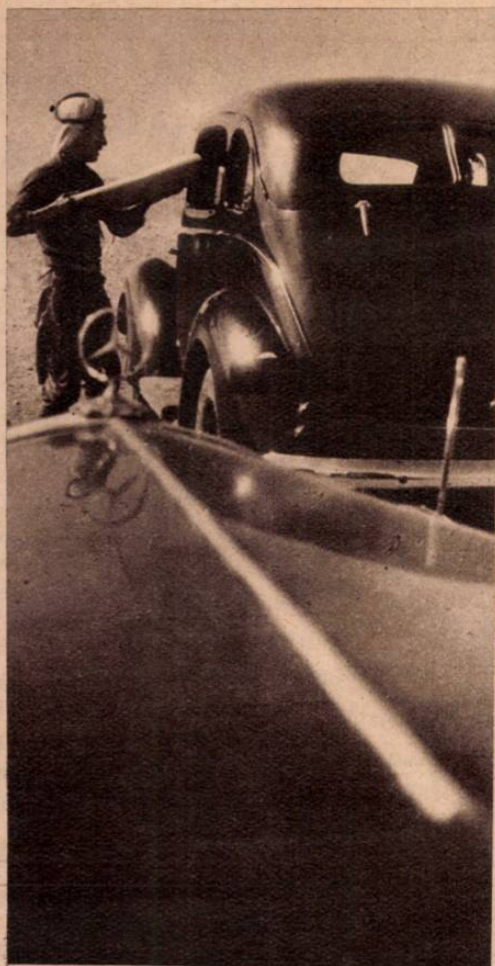

Maiorul G. B. Williams, reprezentantul Marelui Britannie în Biopol, alături de prințul suveran al țării.

Colonelul G. T. Fisher, rezident britanic în Gwalior și maharajahul Scindia de Gwalior.

Când s'a aflat despre moartea colonelului, nimeni n'a voit s'o creadă, toți crezând că este vorba de un truc abil, spre a se sustrage atenției opiniei publice universale și spre a putea pleca într-o nouă misiune, care-i fusese, probabil, incredințată. Tristul adevăr era însă că Lawrence murise. A fost regretat, însă locul său n'a rămas nici o clipă liber, căci Anglia dispune de însemnate rezerve de oameni, pentru delicatele misiuni, în cuprinsul vastului imperiu. În pustii Transiordaniei, locul cel mai turburat din vastul imperiu colonial britanic, a apărut, cu ani în urmă, un maior anume Glubb, care de îndată ce-a ajuns aci s'a pus în legătură cu nenumărați șeici arabi, reușind să le devie prieten. Astăzi, Glubb este stăpânul necontestat al ținutului, e judecătorul suprem, căruia i se adresează diferitele căpetenii arabe, atunci când au de tranșat un conflict.

Garda beduină a maiorului Glubb e bine înarmată.

Un proces între două triburi beduine. Maiorul Glubb, chemat ca arbitru, știe că tăcerea este arma cea mai temută de beduini și de multe ori argumentul cel mai eficace.

Garda beduină așteaptă, în apropierea cortului, darea sentinței, pentru a porni apoi mai departe, împreună cu comandantul ei.

O scurtă oprire în mijlocul deșertului: în automobilul oficial se depune un sul, conținând cine știe ce secrete.

Maiorul Glubb dănd instrucțiuni unuia dintre subordonați.

Furtând pe cap kefirul caracteristic beduinilor, maiorul Glubb locuiește într'un cort și duce viața oricărui fiu al pustiei.

Un reporter fotograf, care a reușit să pătrundă în deșertul Transiordaniei, bine înțeles cu autorizația maiorului, ne-a adus imagini surprinzătoare din viața acestui nou Lawrence al deșertului. Glubb umblă îmbrăcat ca un beduin, locuiește mai mult prin corturi, mănâncă alături de șeicii purtători de cuvânt ai acestui popor nomad, le înțelege sufletul și aspirațiile și în măsura posibilităților, îi ajută.

În Transiordania nu există om care să îndrăznească să conteste autoritatea maiorului Glubb. E drept că reprezentantul Mării Britanii nu folosește, pentru deplasările sale, cămila sau rapidul cal arab, ci o mașină modernă, perfect utilată pentru drumurile prin pustiu și mai ales bine înarmată. A renunțat, oarecum, la romantismul specific al ținutului, dându-i o notă de civilizare, care nici ea nu este lipsită de pitoresc. Pretutindeni, în drumurile sale, maiorul Glubb este întovărit de o gardă de beduini, perfect înarmați, care ar interveni, fără ezitare, la cel mai mic semn al șefului lor. De ani de zile încoace însă, acest semn nu s'a produs. Maiorul Glubb știe să tranșeze diferențele, respectând tradiția arabă, dar și interesele britanice.

Să nu pară nimănui curios că Marea Britanie dă atâta atenție unui petec de pământ pustiu și unor triburi nomade, a căror civilizație este cu mult submediocră. Nu trebuie să se uite însă că acest ținut al Transiordaniei se află în calea drumului

către Indii, că pe aci trece cel mai important Pipe-Line, care vehiculează combustibilul necesar puternicei flote britanice. Iată atâtea motive pentru ca Londra să-și trimită cei mai destoinici reprezentanți ai ei în acest loc, ca nu cumva puternica rețea a stăpânirii să fie ruptă.

În toate colțurile lumii, oriunde este de apărut un interes britanic, există și un colonel Lawrence, care va lupta cu inteligență și abnegație pentru gloria patriei lui.

a. c.

Diferendul a fost lichidat. Maiorul și cei de față iscălesc actele, consfințind hotărârea.

ASTAZI

"BAL TABARIN"

FAIMOSUL LOCAL PARISIAN

DE PETRECERE CARE FURNIZA DISTRAȚII

PICANTE BUNICILOR NOȘTRI, OFERĂ ASTĂZI UN

PRÂNZ CONSISTENT PENTRU ECHIVALENTUL A 18 LEI, CÂNTĂ-
REȚILOR ȘI ACTORILOR ȘOMEURI DIN CAUZA RĂZBOIULUI.

In culise, dansatoarele se antrenează, întocmai ca în foaierea operi.

BAL TABARIN era până mai acum câțeva vreme cel mai modern local din Montmartre și cel mai vechi, cu toate că nu s'a deschis decât abia prin 1904. A fost odăta un individ, Tabarin, pe care de vrem să-l găsim, trebuie să facem cale lungă îndărăt, către anul 1600. Pe la începutul secolului al 17-lea, un șarlatan de mare faimă, cutreera bălciurile și mahalalele Parisului. Numele său era Antoine Girard Tabarin, și-și oferea mărfurile cu șarade și ghidușii în tovărășia unui oarecare Mondor, care-i ținea isonul. Tabarin vindea leacuri pentru toate boalele. Cu vorbăria sa plină de duh el îi făcea pe flăcăi să cumpere talismane de dragoste și pe gospodine, leacuri pentru vărsatul vacilor.

Cel care iau masa în hall-ul „Balului Tabarin”.

Își desface taraba în Place Dauphine și împreună cu Mondor se pornește pe glume deochiate. Este o figură plină de pitoresc, o figură de anecdotă pe care La Fontaine și Molière o fixează mai târziu în operele lor. Ghidușul a fost de mult uitat, dar astăzi, numele său se desenează seara cu litere uriașe de neon în Rue Victor Massé. Nu există să te duci la Paris și să nu dai o raită pe „sus pe deal” adică prin Montmartre, punct, asediat odăta de *Henri Quatre*, poreclit le Vert Galant, care-și pusese în gând să răpească o călugăriță excepțional de d'ăguță; de atunci și până astăzi, delușorul a continuat a fi asecat de generații după generații de Don-Juani, mai verzi și mai puțin verzi. După cum se întâmplă... Mulți dintre aceia cari vor mai trece prin Montmartre după războiu, se vor duce desigur glonț la Bal Tabarin unde până în toamna aceasta, înflorea în toată magia și exuberanța ei, tinerețea unei existențe începută abia prin zorile secolului al douăzecilea, la trei sute de ani, după epoca în care Tabarin șarlatanul își desfăcea marfa pe undeva prin împrejurimi. Dar Balul Tabarin nu mai este un „Bal” în momentul de față. Localul a suferit o radicală și neașteptată transformare. Actualmente clientela sa n'o mai fac nici turiștii și nici provincialii francezi; ea este ceea ce se desemnează în cercurile artistice din Montmartre sub porecla de „cigales”, cântăreți, dansatori și actori cari n'au avut prevederea să facă economii în epoca de aur a carierei lor. Numai că aci nu li se dă răspunsul meschin al furnicii, din fabulă. Nu, Montmartre le spune cu simplitate: „Ți-e foame? Atunci, mănâncă”.

În sala balului.

Un număr de atracție.

Picantul Bal Tabarin de altădată hrănește astăzi zilnic câteva sute de șomeuri și artiști la strâmtoare, oferind un prânz substanțial pentru echivalentul a 18 lei.

Bosc era pe la începutul secolului nostru un impresar care știa că Moulin-Rouge-ul trăia o epocă critică, cu dansatoarele sale bătrânoase, ce exhibau în fiecare seară ciorapi negri, jartiere roșii și o lingerie spumoasă, croindu-și drum cu aruncături de picioare prin versiunea franceză a cadrilului, numită uneori „can-can”.

Can-canul, a fost introdus ca o senzație în orchestre iar melodiile după care se execută acest dans sunt sgomotoase și extrem de agitate. Începuturile cadrilului se pierd în negurile trecutului din care vedem închegându-se ciudata figură a lui „Valentin le Desossé”. Acest om fără oase era fratele unui avocat parizian, care când nu lucra pentru acesta, dansa la Moulin Rouge, cu splendida Mimi Patte en l'Air care stârnea o admirație fără de margini în rândurile spectatorilor, făcând să-i sboare pălăria de pe cap cu o măiastră aruncătură de picior.

Bosc vedea decadența Moulin-Rouge-ului dar în același timp el își da seama că Montmartre rămânea punctul de

DEBUTUL ACTORICESC,
PUȚIN OBIȘNUIT, AL LUIN. NAE
Ciucurette

DUPĂ cum povestesc actorii bătrâni, acum vreo patruzeci de ani „bursa actorilor” era la cafeneaua „Bulevard”, astăzi desființată, în urma unei exproprieri pentru deschiderea unei străzi. Aci veneau impresarii și conducătorii de trupe, în căutarea tinerilor de talent, dar lipsiți de angajament. În fața unui pahar de apă, pe care un chelner care și-a avut mica lui celebritate — Bucur — avea bunătatea să-l ofere debutanților, aceștia așteptau ziua lansării. Multe glorii de mai târziu ale Teatrului românesc au așteptat norocul în localul în care consumația nu era obligatorie, și norocul le-a venit.

CIUCURETTE

Printre așteptători se afla într'un rând Ciucurette, ajuns unul din marii noștri comici. Ciucurette, care mi se pare că pe vremea aceea se numea Stănescu, nu jucase decât rolișoare fără însemnătate, dar care vădiseră un comic de bună calitate. În nădejdea unui angajament, care să nu-i pună problema existenței la fiecare săptămână, ci măcar la fiecare lună, Ciucurette frecventa pomenitul local. Într'o zi se simte bătut pe umeri de marele actor, care a fost N. Hagiescu:

— Măi băete, am să-ți vorbesc!

— Da, Maestre.

— Uite ce e peste trei zile o să joci la „Eforie”, într'o revistă, un rol de bulgar, „Ivan bragagiul”.

— Bine, Maestre, s'a făcut. Da' nu e rost de vre-un avans?

Și Hagiescu i-a dat doi lei avans, împreună cu un caet: rolul.

Ciucurette a povestit că din pricina emoției, în așteptarea reprezentației, n'a mâncat toată ziua aceea, când i s'a încredințat întâiul rol mai mare.

În ziua premierei revistei, Ciucurette nu-și mai găsea astâmpărul, într'o cabină de un metru pătrat a Teatrului Eforiei. Până la scena când trebuia să apară, debutantul tot făcea repetiții, ținând în dreapta o cofă, în care ar fi trebuit să fie bragă. Actorul, conștiincios, își făcuse un cap, specific vânzătorilor de „bragă rece”, cari erau de găsit pretutindeni în București, până mai acum câțiva ani.

A venit și scena bragagiului și Ciucurette, care-și știa de altfel rolul destul de bine, a trebuit să fie mai mult împins în scenă. Când a văzut însă marea de capete, care-l privea cu nenumărați ochi, junele actor și-a pierdut de tot cumpătul și'n loc să strige „Bragă rece!” — a dat-o în „Inghe-

țată rece!” Publicul a râs crezând că așa e rolul, dar camarazii din culise dându-și seama de fâstâceală, râdeau de se țineau de șale. Ciucurette, pornit spre exagerare ca omul fără experiență ca și cum ar fi făcut cine știe ce faptă rea, a părăsit scena luând-o la fugă spre stradă.

L A C A P Ș A

Cu donița la braț, actorul a luat-o spre Sărindar, spre nedumerirea trecătorilor cari mai văzuseră bragagii dar cari nu înțelegeau de ce vânzătorul era boit pe față și purta perucă și mustață care se vedeau că erau false.

Ca să-l împiedice să facă vre-o trăznaie, actorii, în frunte cu directorul Hagiescu, s'au luat după Ciucurette, lăsând spectatorii adevărat cu gurile căscate.

Pentru a scăpa de urmăritori, fugarul a nimerit la „Capșa”, unde împiedicându-se a căzut lat, cofa rostogolindu-se până'n fundul localului. Trebuie avut în vedere că pe vremea aceea, „Capșa” nu era o cafenea ca toate celelalte. Aci era locul de întâlnire al protipedandei și un oarecare d'abia avea îndrăzneală să treacă pe trotuarul cofetăriei, dar mi-te să între!

Un bragagiu la Capșa nu era un lucru obișnuit. Ciucurette, după ce s'a adunat de pe jos, dădea din colț în colț, știindu-se urmărit. Cei dela mese s'au oprit din învărtitul lingurițelor, au coborât monocurile, întrerupând discuțiile care se duceau mai mult în limba franceză. Fugarul pierzând peruca și mustățile, situația devenea din ce în ce mai puțin limpede. Pe la ferestre se adunase trecători. Intervenția gardistului pentru normalizarea circulației, nu mai putea întârzia.

Cum nu de mult fusese asasinat de către un bulgar, macedoneanul Simion Mihăileanu s'a făcut de îndată legătura: „C'est l'assassin du Mihăileano!” — au fost de părere unii.

Într'un târziu și-a făcut apariția și Hagiescu cu toată liota după el, aceștia intrând la „Capșa” după ce căutaseră pe fugar prin alte locuri, nebănuind că va intra tocmai în selectul local. Intervenția lui Hagiescu a fost fericită pentru Ciucurette, căci vardistul se pregătea tocmai să aresteze pe inoportun. În mijlocul generalei mirări, Hagiescu, d'abia ținându-și răsuflarea, a ținut un lung discurs care sfârșea cu aceste cuvinte: „Iertați-l domnilor, căci nu este spion și nici asasin; este un actor debutant, în prada emoției!” Ciucurette a fost lăsat în pace și „Capșa” a continuat să pună țara la cale.

* * *

Au trecut ani și emoționantul debutant a ajuns unul dintre cei mai populari actori ai noștri. Un scurt timp Ciucurette a jucat și la Teatrul Național, dar genul în care a avut prilejul să-și arate deosebitele lui însușiri actoricești, a fost opereta, în vremea când aceasta era în floare.

Din nefericire un sfârșit tragic, urmare a necontrolării sănătății, a pus, prea de vreme, capăt carierei lui Nae Ciucurette — cel cu debutul buclucaș.

IOAN MASSOFF

N. Hagiescu

morți.

În căutarea celor dispăruți printre ruine.

S'au distrus până și temelile betonate ale caselor mari.

CÂND PĂMÂNTUL

Ca un avertisment dat patimii de disarătat puterea zdrobind zeci de mii d

O boltă întunecată sub pământ. În mijlocul încăperii, un eșafodaj bizar, pe care se odihnește întocmai ca pe un tron, o cutiuță. E liniște.

Deodată, pe diagrama brăzdată de linii roșii, acul începe să vibreze înscriind linii bizare, aci înălțate până spre marginea hârtiei, dincoace căzând până aproape în partea cealaltă. Dansul nebun continuă câteva minute și apoi se repetă, din răstimp în răstimp. În aceeași clipă, în diferite puncte ale globului, aflate la distanțe de mii de kilometri unele de altele, misterioasele aparate au înscris vibrațiuni similare.

Sunt seismografele observatoarelor din întreaga lume, care au înregistrat, simultan, că bătrânul pământ s'a scuturat, voind parcă să arunce de pe spinarea lui, brăzdată de cicatricele răurilor, mărilor și munților, seminția omenească, ce înfruntă dumnezeirea, prin răutățile ei.

După câteva ore dela această înregistrare, ziarele întregii lumi publicau că undeva, la distanțe variând cu locul de unde se transmitea știrea, s'ar fi produs un cutremur de pământ care ar fi putut fi catastrofal.

Publicul cititor a acceptat știrea fără prea mare emoție, în primele clipe.

Treptat însă, telegramele venite din Turcia deveniau neliniștitoare. În Anatolia, cutremurul fusese mai violent. În orașele Tokan, Sifas și Iozgat mai multe locuințe s'au prăbușit. Sunt morți și răniți.

După jumătate de oră, amănuntele deveneau emoționante. Orașele Samsunet, Amasia și Ordu fuseseră și ele distruse. Numărul victimelor omenești e de câteva mii.

Însfârșit, omenirea pare să se fi trezit din indiferența ei. Știrile sosesc din minut în minut și sunt sguduitoare. Cutremurul de pământ din Anatolia poate fi considerat o adevărată catastrofă. Opera de ajutorare a sinistralilor este îngreuiată din cauza întreruperii circulației și a sutelor de incendii care au izbucnit în urma ruperii țevilor de gaz aerian.

Se comunică cum 12 orașe și peste 80 de sate au fost distruse. Localitatea Erzimbjan, care a fost epicentrul cutremurului e complet distrusă. Numărul morților, în acest loc, este considerabil, deoarece populația a fost surprinsă de cataclism în timpul somnului.

Zona sinistrului are forma elipsoidă, delimitată de

SE RĂZBUNĂ...

**trugere ce-a cuprins omenirea, natura și-a
e vieți omenești, în cutremurul din Anatolia.**

localitățile Samsunet, Ordu, Ciankiri, Kaigheri, Malatia și Erzimbjan. În târgulețul Tokat, numărul morților e de patru sute.

Guvernul turc dă un prim comunicat, căreia îi urmează însă alte zece. De unde numărul victimelor era înregistrat, în primul comunicat, ca ridicându-se la cel mult câteva mii, din ultimul reese că este vorba de 40.000 de oameni cari și-au pierdut viața în cataclism.

Din toate colțurile lumii sosesc telegrame de condoleanțe. Se organizează colecte publice, iar guvernele prietene trimit guvernului turc ajutoare în bani și în mărfuri necesare reconstrucției locurilor distruse. Jumătate din locuitorii orașului Erzimbjan și-au pierdut viața, iar alți 25% sunt gravi răniți. Sute de mii de oameni au rămas fără adăpost, în timpul iernii aspre, iar temerile de epidemii sporesc pe zi ce trece. Avioanele armatei turce transportă alimente și medicamente pe care le lansează cu parașutele deasupra localităților sinistrate, deoarece o aterizare este imposibilă.

Încep să vie amănunte asupra sinistrului. Sunt știri cari fac să se înfioare chiar și oamenii cei mai calmi. Martori oculari relatează scene de un dramatism înfiorător. Oamenii rătăcesc, înnebuniți de groază, prin ținutul Anadoliei, nemai îndrăznind să se adăpostească în casele, atâtea câte au mai rămas în picioare, iar ființe mârșave, căutând să profite de nenorocirea generală, au început să despoaie morții.

Autoritățile intervin drastic, iar monștrii cu chip de om plătesc imediat, și fără judecată, cu viața, înfiorătoarea lor lipsă de morală.

Sub aceste semne negre s'a terminat un an și a început unul nou.

Dea Domnul ca înspăimântătorul sacrificiu al poporului turc să îmbune forțele oarbe ale naturii, pentru ca pacea și liniștea să fie reîntronate pe acest pământ chinuit!

a. c.

Morții găsiți într-una din casele prăbușite.

Prima echipă, în căutarea răniților și a morților.

Un scaun din „salon” — singurul obiect care a putut fi salvat dintr-o casă distrusă.

dorul sovietic discută
raporturile eco-
nomice dintre cele
două țări.

6. Sosirea la Berlin a
delegației economice
sovietice condusă de
comisarul poporului
Tevosian.
Delegații armatei și
guvernului german au
venit să salute pe
oaspeți.

RAPORTURILE GERMANO-SOVIETICE

1. La Berlin s'a semnat un nou document
diplomatic destinat să strângă și mai
mult raporturile germano-sovietice. În
clișeu de mai sus d-nii Weizsäcker, mi-
nistru de stat, Woerman, subsecretar de
stat și consilierul juridic Gans în antica-
mera d-lui von Ribbentrop, așteptând
sosirea ambasadorului Sovietelor.

2. Conferința preliminară între ambasado-
rul sovietic Schwartzew și subsecretarul
de stat Woerman.

3. D-nii von Ribbentrop și Schwartzew sem-
nează protocolul ruso-german.

4. După semnarea actului, cei doi oameni
de stat se felicită.

5. Ministrul german de externe și ambasa-

